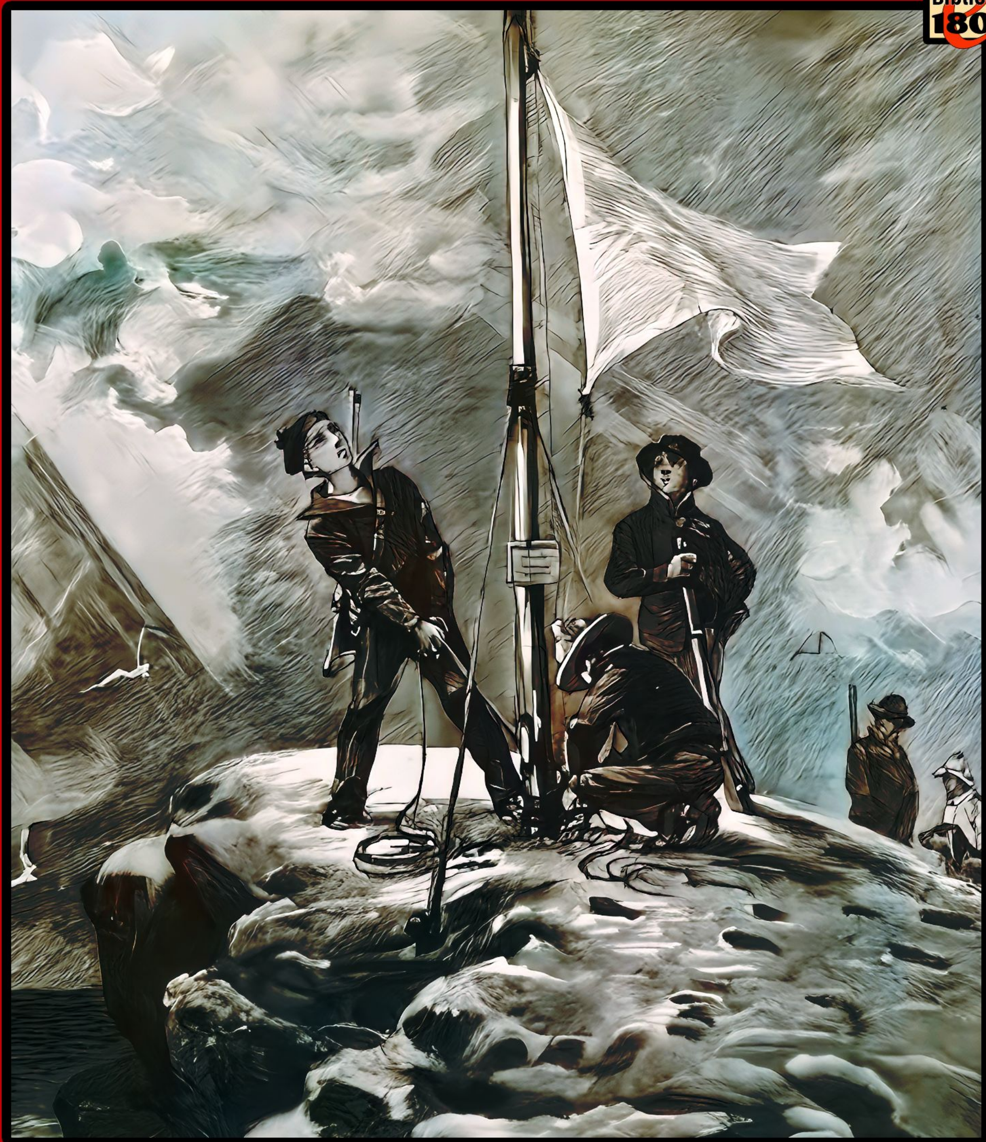

To års ferie

JULES VERNE

Jules Verne

To års ferie

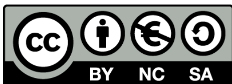
eBibliotek 1800

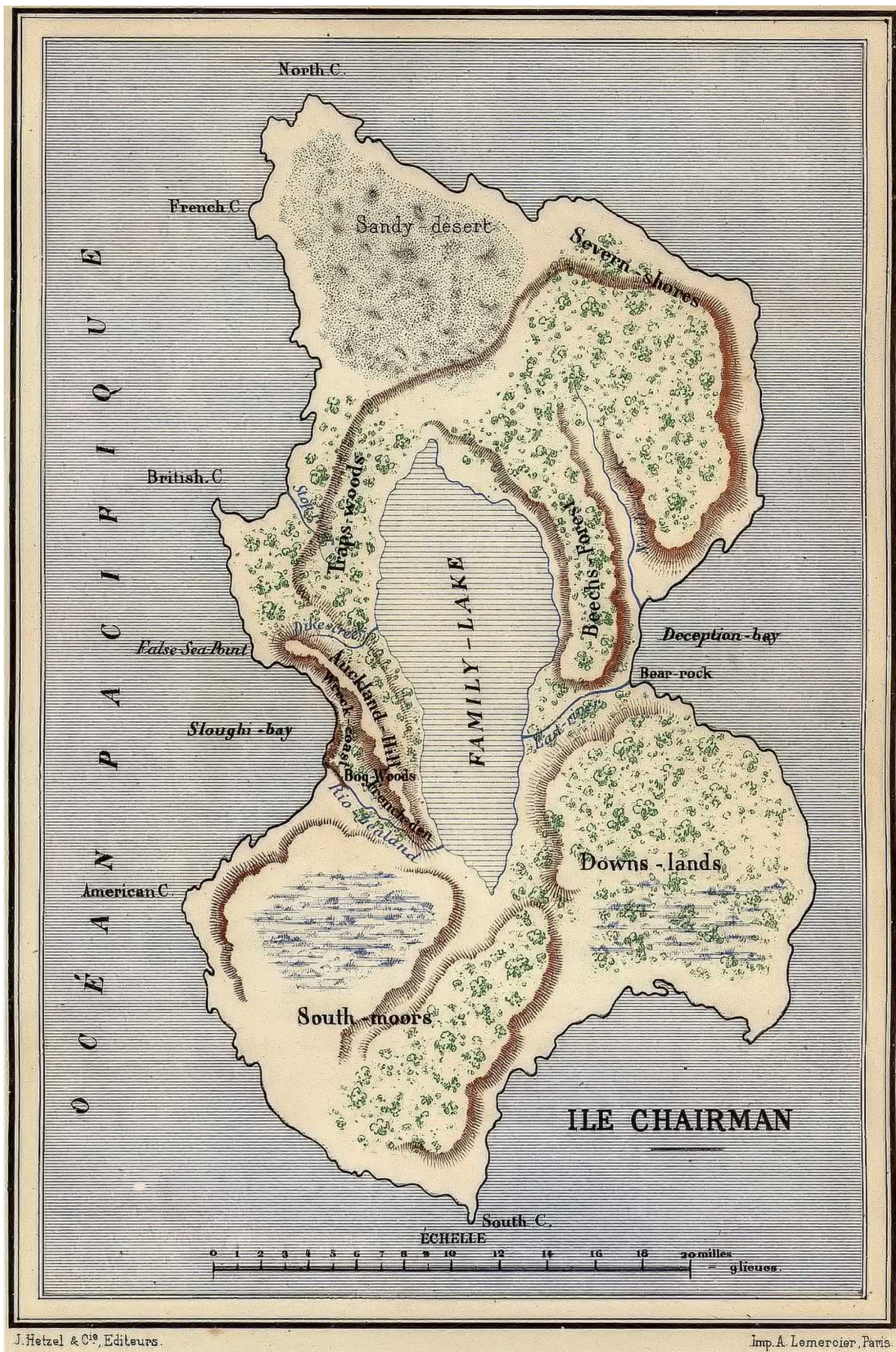
2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

North C.
French C.
Sandy desert
Severn shores
OCÉAN PACIFIQUE
British C.
Traps woods
Beechs Forest
FAMILY - LAKE
Deception bay
Bear-rock
False Sea Point
Auckland Hill
Wreck coast
Sloughi bay
East river
Bog Woods
French den
Rio Zealand
Downs - lands
American C.
South moors
ILE CHAIRMAN
South C.
ÉCHELLE
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 12 14 16 18 20 milles
glieues
J. Hetzel & Cie, Editeurs.
Imp. A. Lemercier, Paris.

Kort over Chairman-øen

1. Stormen

Natten til den 9. marts 1860 stod himmel og hav således i et, at man næppe kunne se en hånd for sig, og på de frådende bølger tumlede sig et let fartøj næsten for takkel og tov. Det var en yacht eller skonnert på hundrede tons. Den hed *Sloughi*, men navnet stod ikke til at læse på dens agterspejl, som den delvis havde mistet enten ved en sø eller ved sammenstød med et andet skib.

Klokken var elleve. Under den breddegrad, hvor skibet befandt sig, er i begyndelsen af marts nætterne vel endnu korte, men dagen ville dog først gry henad klokken fem. Skibets stilling ville imidlertid selv ved højlys dag være lige fortvivlet, hvis ikke stormen og søen stillede af. Det ville lide skibbrud i rum sø, uden udsigt til redning for de ombordværende.

På *Sloughi*s agterdæk havde tre drenge, af hvilke den ældste var fjorten år og de to andre tretten, taget plads ved rattet, hvor de i forening med en skibsdreng, der hørte til negerracen og var tolv år gammel, anstrengte sig for at støtte mod giringen, som var ved at kaste yachten tværs i søen. Det var et drøjt stykke arbejde, hvorunder de mange gange var nær ved at blive kastet overbord. Lidt før midnat kom der endog en så voldsom sø ind imod skibets bov, at det nær havde mistet sit ror.

Ved det heftige stød faldt børnene omkuld, men kom dog straks igen på benene.

"Lystrer den roret, Briant?" spurgte den ene af drengene.

"Ja, Gordon", svarede Briant, som ganske koldblodig atter havde taget plads ved rattet og nu henvendte sig til den tredje dreng med ordene:

"Hold godt fast, Doniphan! Vi må ikke lade os forknytte! ... Vi har flere end os selv at svare for."

Briant talte engelsk, men med en smule fransk accent.

"Du er da ikke kommet til skade, Moko?" spurgte han derpå, henvendt til skibsdrengen.

"Slet ikke, hr. Briant," svarede Moko. "Men vi må bestræbe os for at holde yachten op i søen, ellers risikerer vi at gå til bunds."

I samme øjeblik blev døren til kappen over kahytstrappen revet op, og to små ansigter viste sig i døråbningen samtidig med et skikkeligt hundehoved, der begyndte at gø.

"Men hvad er der dog i vejen, Briant?" spurgte en lille dreng på ni år.

"Ingenting, Iverson," svarede Briant. "Se blot til, at du og Dole kommer ned igen, og det i en fart."

"Ja, men vi er så bange," sagde den anden, lidt yngre dreng.

"Er de andre også bange?" spurgte Doniphan.

"Ja de er," svarede Dole.

"Skynd jer nu blot ned igen," vedblev Briant. "Gå til køjs og put hovedet under dynen, der er ingen fare på færde."

"Pas på! ... Der kommer en sø," råbte Moko.

Et voldsomt stød rystede skibet, men heldigvis slog søen ikke over, ellers ville vandet være trængt ind gennem den åbentstående dør til kahytstrappen, og den overlastede yacht havde ikke kunnet rejse sig igen.

"Vil I skrubbe ned og det straks! ellers kommer jeg," råbte Gordon.

"Gå nu ned, børnlil," tilføjede Briant i en venligere tone.

De to hoveder forsvandt, men samtidig kom en tredje dreng frem i døren og spurgte:

"Kan vi ikke hjælpe jer, Briant?"

"Nej, Baxter," svarede Briant. "Du og Cross, Webb, Service og Wilcox skal blive hos de små ... Vi fire er nok heroppe."

Baxter trak sig tilbage og lukkede døren efter sig.

Læseren vil snart erfare, hvorledes det gik til, at der foruden de femten børn ikke befandt sig et eneste voksent menneske om bord på skonnerten, som nu uden nogen som helst kommando blev tumlet om på Stillehavets bølger.

Briant og hans kammerater gjorde imidlertid deres bedste for at støtte skibet mod giringen. Men det overgik næsten deres kræfter, for stormen blev stadig heftigere.

I løbet af de to gange fireogtyve timer, de havde tilbragt på søen, var stormasten knækket fire fod over dæksfisken, og de havde derfor ikke kunnet sætte stormsejl op. Fokkemasten, der havde mistet sin topstang, stod vel endnu, men der var al udsigt til, at vanterne ville springe, så at den også ville gå tabt. Fokkestagsejlet hang i laser; kun fokken var tilbage, men da drengene ikke havde haft kræfter til at rebe den, var der fare for, at også den ville blæses bort. Skonnerten kunne så ikke længere holdes i underdrejet, den ville falde tværs i søen, kæntre og gå til bunds sammen med sine passagerer.

Henad klokken et lød der pludselig et voldsomt knald.

"Var det fokkemasten, der knækkede?" spurgte Doniphan.

"Nej," svarede skibsdrengen, "det er fokken, der er blæst ud af ligene."

"Så må vi skille os af med den," sagde Briant. "Gordon og Doniphan skal blive ved roret, og Moko komme og hjælpe mig."

Som skibsdreng var Moko ikke ganske uvidende i sømandskunsten, og på sin rejse over Atlanterhavet og det store ocean havde Briant erhvervet sig nogen indsigt i, hvorledes et skib skal styres. De andre drenge var derimod aldeles uvidende angående søvæsenet og måtte derfor overlade kommandoen om bord til Briant.

Briant og Moko ilede modigt ud i forstavnen af skibet, hvor de med stor behændighed fik kastet faldet på råen los. Stumperne af fokken blev skåret fra og de nederste flige fanget med to ender og fastgjort til kofilnaglerne ved skanseklædningen. Under denne manøvre stod de to flinke gutter mange gange i fare for at blive skyllet over bord.

Med sine således stærkt formindskede sejl kunne *Sloughi* nu holde den kurs, den hidtil havde fulgt og i vidt omfang undgå styrtsøerne.

I dette øjeblik gik døren til kappen over trappen atter op, og et barn stak hovedet ud. Det var Jacques, Briants tre år yngre broder.

"Hvad vil du, Jacques?" spurgte Briant.

"Skynd dig! ... Kom!" råbte Jacques. "Vandet trænger ind i kahytten."

"Å nej, vel!" råbte Briant og fo'r ned ad trappen.

Den store kahyt var kun svagt oplyst af en lampe, som i den stærke søgang svingede uophørligt frem og tilbage. En halv snes børn – nogle af dem var kun otte-ni år – lå omkring i køjerne og på sofaerne og klyngede sig ængsteligt til hinanden.

"Der er ingen fare på færde," sagde Briant, som søgte at berolige dem. "Vi er her jo. I skal ikke være bange."

Ved lyset fra en skibslanterne undersøgte Briant derpå gulvet i kahytten og så da, at der flød vand fra den ene side af skibet til den anden.

Han prøvede at finde ud af, hvor vandet kom fra – om det kunne være trængt ind gennem en eller anden revne.

Briant undersøgte derefter messen og folkelukafet, men intet af stederne trængte vandet ind, hverken under eller over vandlinjen. Vandet hidrørte kun fra søerne, som skyllede over dækket og gennem døråbningen var trængt ned i det indre af skibet. Fra den kant var der altså ingen fare at befrygte.

På tilbagevejen gennem kahytten beroligede Briant sine kammerater og gik derpå atter op for at indtage sin plads ved roret. Skonnerten var et solidt bygget fartøj. Den var for nylig blevet dobbelt kobberforhudet, og da den ikke var læk, ville den nok kunne holde søen.

En time senere lød der et nyt brag. Det var resterne af fokken, som spredtes for alle vinde.

"Hvad skal vi gribe til?" sagde Doniphan. "Det er umuligt at sætte et nyt sejl op."

"Det behøves heller ikke," svarede Briant. "Vi kommer hurtigt nok afsted, som det er."

"Vås," sagde Doniphan, "ved du ikke bedre besked ..."

"Pas på søen agterfra," sagde Moko. "Vi må binde os godt fast, ellers ..."

Han blev afbrudt af en styrtsø, som rev Briant, Doniphan og Gordon hen til kappen over trappen, hvor det heldigvis lykkedes dem at holde sig fast. Men skibsdrengen var forsvundet i søen,

som skyllede hen over *Sloughi*s dæk fra agter til for og samtidig rev de ekstra rundholter, begge bådene og jollen sammen med kompashuset med sig. Heldigvis var skanseklædningen blevet slået ind, vandet fik hurtigt afløb, og derved reddedes yachten fra at kæntre.

"Moko! ...hvor er du?" råbte Briant, så snart han atter kunne få et ord frem.

"Han er gået over bord," sagde Doniphan.

"Nej," svarede Briant, som havde set ud over rælingen, "jeg kan hverken høre eller se noget til ham." Og nu kaldte han atter:

"Moko! ... Moko! ... Hvor er du?"

"Her! ... Kom og hjælp mig ..." svarede Moko.

"Så er han da ikke gået over bord," sagde Gordon. "Det lyder, som om han kalder ude fra forstavnen."

"Vi må hjælpe ham," udbrød Briant og gav sig til at kravle hen ad dækket, idet han prøvede at holde sig klar af blokkene, som hang i tampen af de løse ender og undgå at blive kastet omkuld på det glatte dæk.

Endnu en gang lød Mokos råb om hjælp. Så blev der stille.

Med den største anstrengelse nåede Briant omsider hen til kappen over folkelukafet. Han kaldte, men fik intet svar.

Endelig nåede et svagt råb hans øre, og han skyndte sig nu hen til spillet, mod hvis støtte rodenden af bovsprydet hvilede. Her fik han fat i en menneskelig skikkelse, som arbejdede for at slippe løs.

Det var Moko, som var kommet i klemme yderst ude i forstavnen, hvor et af tovene havde slynget sig om halsen på ham og nu truede med at kvæle ham, skønt det kort i forvejen havde forhindret, at han blev skyllet over bord.

Ved hjælp af sin lommekniv lykkedes det langt om længe Briant at få tovet filet over og derved frelse Moko fra at blive hængt.

"Tak skal De have, hr. Briant," sagde Moko, så snart han atter fik luft, og skyndte sig så tilbage til rattet for at hjælpe de tre andre med at styre.

Klokken var imidlertid blevet henad fire, og dagen ville snart begynde at gry over den del af Stillehavet, stormen drev skonnerten hen over.

Omtrent klokken halv fem viste de første matte solstråler sig, men på grund af tåge kunne drengene ikke skelne noget i længere afstand fra skibet.

Stormen piskede skyerne hen over himlen, og havet var som en eneste uhyre, frådende bølge.

De fire drenge stirrede ængsteligt frem for sig. Hvis stormen ikke lagde sig, vidste de, at de måtte gå under. *Sloughi* ville ikke ret længe endnu kunne modstå søerne, som til sidst ville skylle kapperne over dørene bort.

Omsider råbte Moko:

"Land! ... Land!"

Gennem en rift i tågen troede han at skimte omridset af en kyst.

"Ser du land?" spurgte Briant.

"Ja," svarede Moko. "Dér øster ude."

"Er du vis på det?" spurgte Doniphan.

"Ja, jeg er," svarede Moko. "Se nøje efter der nede, lidt til højre for fokkemasten ... Se! ... se!"

Kort efter lettede tågen, og de kunne da overskue adskillige engelske mil af havet forude.

"Ja ... det er virkelig land!" udbrød Briant.

"Og det en meget flad kyst," tilføjede Gordon efter at have taget landet i nøjere øjesyn.

Det var ingen fejltagelse. To-tre engelske mil forude skelnede de land, hvad enten det nu var et fastland eller en ø. Med den fart, de skød på grund af stormen, ville *Sloughi* inden en times forløb blive kastet ind mod kysten. Hvis der fandtes skær, risikerede den at blive vrag, forinden den nåede den åbne kyst. Men det ænsede drengene ikke. For dem var landet, som så uventet viste sig for dem, kun udsigten til frelse.

Stormen tiltog nu i heftighed og drev med rasende fart *Sloughi* ind mod kysten, der tegnede sig som en sort streg på himlens lyse baggrund. Yderst ude hævede sig en klint, som dog næppe var over et par hundrede fod høj. I forgrunden strakte sig en gullig strandbred, der til højre begrænsedes af bløde, bølgeformede linjer, som antydede, at der fandtes skove i det indre af landet.

Kunne *Sloughi* være så heldig at løbe ind i mundingen af en flod eller strande på den sandede kyst uden at støde på skær, ville de ungdommelige passagerer muligvis slippe fra det med livet i behold.

Doniphan, Gordon og Moko blev ved roret, mens Briant gik ud i forstavnen for at iagttage landet, som på grund af skibets betydelige fart for hvert øjeblik trådte tydeligere frem. Men uheldigvis kunne han ikke få øje på nogen flodmunding eller andet bekvemt sted til at lade skibet løbe på grund. Ud for strandbredden viste der sig en række skær, hvis sorte hoveder stak op af havet, der i voldsom brænding brød sig mod de

undersøiske klipper. Kom *Sloughi* derind, ville den øjeblikkelig blive knust.

Briant, der mente, at de helst alle måtte være på dækket, når strandingen fandt sted, lukkede døren til kappen over kahytstrappen op og råbte:

"Kom op, alle mand!"

Hunden var den første, der viste sig, og efter den en halv snes drenge, som langsomt gik hen i agterstavnen, hvor de mindste gav sig til at skrige, da de fik øje på den voldsomme brænding.

Lidt før klokken seks om morgenen løb *Sloughi* lige ind på skærene.

"Pas på! ... pas på!" råbte Briant.

Han havde taget det meste af sit tøj af for bedre at kunne komme dem til hjælp, som blev revet bort af brændingen, for om et øjeblik ville skibet støde.

Kort efter følte de også det første stød. *Sloughi* huggede med agterstavnen, men blev dog ikke læk, skønt den knagede i alle sine fuger.

Den næste sø førte den ti-tyve meter længere ind, uden at den berørte klipperne, som alle vegne stak frem af vandet, og så blev den stående midt i den rasende brænding.

De arme drenge var vel ikke mere ude i rum sø, men dog endnu en kilometer fra land.

2. I brændingen

Tågen havde nu fuldstændig spredt sig, og de skibbrudne kunne overskue havet i en betydelig udstrækning, men skønt det nu var dag, var deres stilling lige så farlig som før, for stormen rasede fremdeles med usvækket heftighed.

De mindre børn klyngede sig forskrækkede til hinanden, hver gang en sø skyllede ind over dækket og oversprøjtede dem med skum. Briant og Gordon, som havde været nede i lasten og til deres beroligelse konstateret, at skonnerten endnu ikke var læk, søgte at trøste og opmuntre især de små kammerater.

"I skal slet ikke være bange," sagde Briant til dem. "Yachten holder nok ... og vi er i nærheden af kysten. Vi må give tid lidt endnu, så kommer vi nok i land."

"Hvorfor skal vi vente?" spurgte Doniphan.

"Ja, hvad kan det nytte?" tilføjede en anden dreng ved navn Wilcox. "Doniphan har ret ... Hvorfor skal vi vente?"

"Fordi søen går for højt endnu. Den ville kaste os ind mod klipperne," svarede Briant. "Lad os vente endnu et par timer. Så er det ebbe, og vi vil da lettere kunne komme i land."

Det var et fornuftigt råd, men Doniphan og et par andre drenge lod ikke til at synes om det. De stak hovederne sammen ude i forstavnen, og det var klart, at Doniphan, Wilcox, Webb og endnu en dreng ved navn Cross ikke havde lyst til at rette sig efter Briant. Under overfarten havde de adlydt ham, fordi han var den eneste af dem, som forstod sig lidt på søvæsenet. Men så snart de fik foden i land, ville de hævde deres frihed. Dette

gjaldt især Doniphan, som anså sig for både klogere og kundskabsrigere end Briant og alle de andre. Doniphan havde allerede længe været skinsyg på Briant, og alene det at Briant var franskmand, var nok til at give de engelske drenge lyst til at være opsætsige imod ham.

Denne uenighed gjorde deres stilling endnu vanskeligere.

Imidlertid stirrede Doniphan, Wilcox, Cross og Webb ud over det frådende hav, som end ikke den dristigste svømmer ville kunne arbejde sig igennem. De indså omsider det fornuftige i Briants råd om at se tiden an, og sluttede sig så til de mindste, som stod henne i agterstavnen.

"Lad os endelig blive sammen, ellers er vi fortabte," sagde Briant til Gordon og nogle større drenge, som havde sluttet sig til dem.

"Du vil nok kommandere os," udbrød Doniphan, der havde opfanget hans ord.

"Jeg vil ikke andet, end hvad der kan bidrage til at redde os, og det er, at vi frem for alt er enige," svarede Briant.

"Briant har ret," sagde Gordon, der var meget rolig og alvorlig og altid vel overvejede sine ord, før han talte.

"Ja, det har han," råbte et par af de små, som instinktivt sluttede sig til Briant.

Doniphan svarede ikke, men holdt sig stadig for sig selv med sine kammerater.

Ved hjælp af en kikkert iagttog Briant imidlertid landet, som lå foran dem, men det var ham ikke muligt at sige, om det var en ø eller et fastland, for kystlinjen blev afskåret af to forbjerge, af hvilke det mod nord var temmelig højt og stejlt, det sydlige derimod betydeligt lavere.

Var de strandet på en ø, havde de ingen udsigt til at slippe bort fra den. Skonnerten kunne ikke komme flot, og den tilbagevendende flod ville snart forvandle den til et vrag. Der findes desuden også øde og ubeboede øer i Stillehavet, og hvis det var en sådan, de så foran sig, ville de stakkels børn være henvist til at friste livet med, hvad de kunne redde af den ombordværende proviant.

Var de derimod strandet ved et fastland, ville de være langt heldigere stillet, for de måtte da befinde sig ved kysten af Sydamerika. I Chile eller Bolivia ville de kunne få hjælp i det mindste om nogle dage, skønt territoriet i nærheden af pampas ikke ligefrem er bekendt for at være sikkert, og de godt kunne risikere at komme ud for ubehagelige møder dér. For øjeblikket gjaldt det imidlertid kun om at nå i land.

Vejret var nu klaret op, og de kunne tydeligt skelne den sandede strandbred og klinten længere inde i landet. Til højre fik Briant endog øje på en lille flod, som udmundede i bugten.

Skønt kysten ikke var særlig tiltalende, tydede dog de hist og her stående trægrupper på, at den ikke var helt øde. I læ af klinten, som skærmede for søvinden, ville vegetationen i det indre af landet sandsynligvis være ret kraftig.

Men det syntes som om i det mindste denne del af kysten var ubeboet. Der sås intet spor af boliger, ikke en gang langs floden. De indfødte foretrak måske at opholde sig i det indre af landet, hvor de ikke var udsat for den skarpe vestenvind.

"Jeg kan ikke se nogen røg," sagde Briant og tog kikkerten fra øjet.

"Der er ikke et eneste fartøj at se langs hele kysten," bemærkede Moko.

"Naturligvis, fordi der ingen havn er," snerrede Doniphan.

"Selv om der ingen havn er, kunne der da godt være fiskerbåde, som på grund af stormen var tyet op i floden," indvendte Gordon med rette.

Efterhånden stilnede stormen af, og det gjaldt nu at benytte det indtrædende lavvande for om muligt at iværksætte en landgang.

Da klokken var omtrent syv, var alle, både store og små, i færd med at bringe de mest nødvendige genstande op på dækket. Alt øvrigt måtte de lade blive tilbage og håbe, at en del af det ville drive i land. Af den rigelige forsyning af henkogte sager, skibsbrød og røget og saltet kød, som fandtes om bord, blev en del anbragt i pakker, som de ældste og største drenge skulle bringe i land, hvis ebben lagde skærene blot, så at de kunne gå hen over dem.

Briant og Gordon holdt omhyggeligt øje med havet, hvor brændingen efterhånden blev mindre voldsom, så at skærene trådte tydeligere frem. Alt som vandstanden blev lavere, tog skonnerten også en stærkere bagbords slagside, og blev det således ved, ville den sandsynligvis gå helt omkuld, da den som alle hurtigsejlende skibe var meget fint bygget med skarp bund og meget høj køl. Gik vandet over dækket, før drengene var kommet fra borde, ville deres stilling blive yderst betænkelig.

Uheldigvis var bådene, som kunne optage dem alle, blevet revet bort i stormen, ellers ville Briant og hans kammerater straks have kunnet gå i land og få det meste af godset bragt fra borde. Blev *Sloughi* vrag, ville provianten sandsynligvis være havareret og ubrugelig, når den omsider drev i land, og de

skibbrudne drenge ville være henvist til at leve af, hvad der forefandtes på øen.

Tabet af bådene var derfor meget føleligt.

Pludselig lød der jubelråb forude, hvor Baxter havde gjort en glædelig opdagelse.

Jollen var ikke gået over bord, men blevet hængende i vaterstagene. Den var heldigvis uskadt og kunne rumme fem-seks personer. Den kunne altså gøre god nytte ved landstigningen. Men de måtte vente, indtil der var indtrådt fuldstændigt lavvande, og i den anledning udspandt der sig atter en heftig ordveksling mellem Briant og Doniphan.

Doniphan, Wilcox, Webb og Cross ville nemlig straks sætte jollen i søen, men Briant lagde sig imellem.

"Hvad er det, I har for?" spurgte han.

"Pas dig selv," svarede Wilcox.

"Vil I gå ud i jollen?"

"Det vedkommer ikke dig."

"Det vedkommer både mig og alle de andre, som du vil lade i stikken."

"Lade i stikken? ... Hvorfor tror du det?" udbrød Doniphan opbragt. "Jeg har ikke i sinde at lade nogen i stikken ... at du ved det. Når vi er kommet i land, ror en af os jollen tilbage til skibet."

"Det lader sig måske slet ikke gøre," råbte Briant ude af sig selv. "Den bliver nok knust mod klipperne."

"Kom nu blot," sagde Wilcox og skubbede Briant til side.

Ved hjælp af Webb og Cross forsøgte han nu at sætte jollen i søen, men Briant greb fat i den.

"Det får I ikke lov til," sagde han.

"Hvem vil forbyde os det?" svarede Doniphan.

"Det gør jeg," vedblev Briant, som følte, at han her forsvarede en fælles sag. "Jollen skal forbeholdes de små, hvis vi ikke kan gå i land."

"Pas dig selv," udbrød Doniphan heftigt. "Vi gør, hvad vi vil, lige meget hvad du siger."

"Det skal vi få at se," svarede Briant ikke mindre opbragt.

De to modstandere stod på nippet til at kaste sig over hinanden, og Wilcox, Webb og Cross ville da have taget parti for Doniphan, mens Baxter, Service og Garnett sluttede sig til Briant. Sammenstødet kunne have fået yderst beklagelige følger, men heldigvis lagde Gordon sig imellem.

Som den ældste og fornuftigste tog han Briants parti.

"Du må give lidt tid, Doniphan," sagde han. "Søen går endnu for højt. Vi risikerer at miste jollen."

"Jeg vil ikke blive ved at lade mig kommandere af Briant," udbrød Doniphan.

"Det vil vi heller ikke," gentog Cross og Webb i kor.

"Jeg har ikke i sinde at kommandere nogen," svarede Briant. "Jeg værner kun om vore fælles interesser."

"Det gør vi også," sagde Doniphan, "og eftersom vi nu er i land ..."

"Endnu ikke, desværre ..." svarede Gordon. "Vær dog ikke så påståelig, Doniphan! Vent lidt endnu, til søen er blevet roligere."

Gordon havde allerede mere end en gang måttet mægle fred mellem Doniphan og Briant. Det lykkedes ham også nu at berolige gemytterne.

Imidlertid var vandstanden blevet henved en meter lavere, og Briant, der ville undersøge, om der ikke skulle findes et indløb mellem skærene, gik ud i forstavnen og entrede op ad styrbords vant indtil salingen.

Af de mørke klippespidser, som ragede op af vandet, kunne han slutte, at der fandtes en rende, som de burde følge, hvis de ville benytte jollen ved landstigningen. Der var dog endnu alt for mange strømhvirvler til, at det for øjeblikket kunne lade sig gøre.

Oppe på salingen iagttog Briant videre ved hjælp af kikkerten hele kysten indtil foden af klinten. Øen så ud til at være aldeles ubeboet på hele strækningen mellem de to forbjerge.

Efter en halv times forløb entrede Briant atter ned for at meddele sine kammerater hvad han havde set. Doniphan, Wilcox, Webb og Cross hørte tavse på ham, men Gordon spurgte:

"Var klokken ikke omtrent seks, da *Sloughi* løb på grund?"

"Jo," svarede Briant.

"I hvor lang tid falder vandet?"

"I fem timer ... ikke sandt, Moko?"

"Jo, fem-seks timer," svarede Moko.

"Klokken elleve vil altså være den belejligste tid til at gå i land."

"Det antager jeg," svarede Briant.

"Lad os da være parat til den tid," vedblev Gordon. "Men først må vi have lidt frokost nu, for at vi, hvis vi bliver nødt til at svømme i land, ikke behøver at gå i vandet umiddelbart efter at vi har spist."

Det var et fornuftigt råd, som straks blev fulgt; og Briant passede på at de små, Jenkins, Iverson, Dole og Costar, som i omtrent fireogtyve timer næsten intet havde nydt, nu ikke spiste over evne. Men alt forløb heldigt, og et par dråber brændevin blandet med vand forfriskede og styrkede dem efter måltidet.

Imidlertid trak havet sig langsomt tilbage, og Moko, som havde pejlet dybden, sagde, at der var endnu næsten tre meter vand over skærene. For ikke at forskrække de andre, hviskede han til Briant, at han ikke antog, de ville kunne gå i land.

Briant rådførte sig med Gordon.

"Lad os blot ikke tabe modet," svarede Gordon.

"Men hvis vi ikke kommer fra borde før flodtid, må vi tilbringe endnu en nat her om bord, og så er det ude med os," sagde Briant.

"Ja, naturligvis, yachten bliver jo så til vrag. Vi må forsøge at slippe bort før det sker. Lad os prøve på at bygge en flåde."

"Det faldt mig også ind før, men vi har intet at bygge den af. Kunne vi få et tov ført over skærene og gøre det fast ved klipperne, ville vi måske ved hjælp af det kunne fire os i land."

"Hvem skal føre tovet over?"

"Det skal jeg."

"Lad mig hjælpe dig."

"Nej tak," svarede Briant.

"Tag da i det mindste jollen."

"Det er vor sidste tilflugt. Den må vi ikke risikere."

Men forinden Briant skred til udførelsen af sit farlige foretagende, lod han de små drenge anlægge de svømmebælter, der fandtes om bord, så at de, hvis vandet var for dybt til at de

kunne få fodfæste, kunne holde sig på overfladen, indtil de større drenge kom til og fik dem halet i land.

Briant udsøgte sig nu et tov af passende tykkelse og fastgjorde det om livet på sig efter først at have afført sig sine klæder.

"Kom herud, I andre," råbte Gordon, "og hjælp til med at stikke kablet ud."

Doniphan, Wilcox, Cross og Webb kunne ikke nægte at hjælpe til, da de indså, hvor vigtigt det var at få kablet ført i land.

Idet Briant ville springe ud, styrtede hans broder Jacques forskrækket hen imod ham.

"Du skal ikke være bekymret for min skyld, Jacques," sagde han beroligende, og et øjeblik efter arbejdede han sig frem med kraftige tag.

Hans kammerater firede kablet ud efter ham, og trods brændingen og de mange strømhvirvler, som hvert øjeblik greb ham, nærmede han sig dog lidt efter lidt kysten. Men allerede i en afstand af femten-tyve meter fra skonnerten begyndte kræfterne at svigte ham, og efter flere frugtesløse forsøg på at nå land, måtte han råbe om hjælp, men forsvandt i det samme, grebet af en stærk strømhvirvel.

Der opstod nu en almindelig forvirring om bord i yachten.

"Hal ind!" kommanderede Gordon roligt.

Og hans kammerater skyndte sig at efterkomme ordren for snarest muligt at få Briant halet om bord igen.

Et øjeblik efter lå Briant på dækket. Han var besvimet, men blev dog snart bragt til bevidsthed.

Forsøget var altså mislykkedes, og der viste sig endnu ingen anden udvej til frelse.

Klokken var over tolv. Vandet begyndte atter at stige, og brændingen tiltog på ny.

Alle drengene havde forsamlet sig på agterdækket og stirrede hjælpeløse på de frådende bølger. Vinden var uheldigvis atter sprunget om i vest og stod nu lige ind på kysten. Bølgerne væltede sig ind mod skibet, og inden ret længe ville det være vrag.

Med den tiltagende flod havde skonnerten imidlertid atter rejst sig på ret køl. Forstavnen duvede stærkt, men agterstavnen sad endnu fast mellem klipperne. Skibet huggede uophørligt, og slingringen var så stærk, at drengene måtte klamre sig til hinanden for ikke at blive skyllet over bord.

Da rejste der sig pludselig omtrent to kabellængder fra skibet en uhyre flodbølge. Den styrtede sig ind over skærene, løftede *Sloughi* op og bar skibet ind på strandbredden, uden at dets køl så meget som strejfede skærene.

På mindre end et minut blev *Sloughi* ført ind på den sandede strandbred, omtrent to hundrede fod fra de yderste træer på klinten. Der blev den liggende – denne gang heldigvis på det tørre – for flodbølgen trak sig atter straks tilbage.

3. Chairmans pensionat i Auckland

I Auckland, hovedstaden i New Zealand, blev *Chairmans Pensionat* på den tid regnet for et af de bedste. Det havde henved hundrede elever, som alle hørte til landets første familier. For de indfødte, maorierne, var der oprettet særskilte skoler. I Chairmans Pensionat optoges kun engelske, franske, amerikanske cg tyske drenge, hvis forældre var bosiddende i kolonien. Drengene fik en omhyggelig undervisning, omtrent svarende til hvad der læres i skolerne i England.

Den australske øgruppe New Zealand består af to hovedøer (Nord- og Sydøen), der adskilles fra hinanden ved Cookstrædet. Hovedstaden Auckland, som er beliggende på en smal landtange på Nordøen, har to havne, en mod vest og en mod øst. Den østlige ved Hauraki-bugten er ikke synderlig dyb og er derfor blevet forsynet med en pier eller mole, hvor mindre fartøjer kan lægge til. En af byens hovedgader, Queen Street, fortsætter helt ud til molen.

Chairmans Pensionat var beliggende midtvejs i denne gade.

Om eftermiddagen den 15. februar 1860 flokkedes en skare glade og overgivne drenge, ledsaget af deres forældre, udenfor pensionatets port. Det var den første dag i ferien, den herlige, lange ferie på to måneder. En del af eleverne skulle desuden foretage en udflugt til søs og med yachten *Sloughi* sejle rundt

om hele New Zealand. De lykkelige deltagere i denne ekspedition blev ikke så lidt misundt af deres kammerater.

Den smukke skonnert var blevet fragtet af elevernes forældre og udrustet til et togt på seks uger. Skibet tilhørte mr. Williams H. Garnett, en forhenværende koffardikaptajn, som var en aldeles pålidelig og dygtig sømand. Omkostningerne ved rejsen dækkedes ved sammenskud blandt deltagernes familier, og der var gjort alt for de rejsendes sikkerhed og komfort.

Drengene var henrykte og kunne ikke tænke sig nogen bedre anvendelse af deres ferie.

Med undtagelse af de to brødre Briant, som var franskmænd, og Gordon, der var amerikaner, var alle de øvrige drenge englændere.

Doniphan og Cross var sønner af rige landejendomsbesiddere; de var fætre og begge lidt over tretten år gamle. Doniphan var ubestridelig den mest fremtrædende blandt eleverne, elegant og sirlig, men tillige opvakt, flittig og lærelysten, altid ivrig efter at indtage den første plads blandt sine kammerater. Hans herskesyge og overmodige mine havde forskaffet ham øgenavnet "Lord Doniphan". Mellem ham og Briant havde der allerede i flere år hersket en vis jalousi, der trådte tydeligere frem, efterhånden som Briant på grund af omstændighederne vandt større indflydelse blandt sine kammerater. Cross var en ganske almindelig dreng, som gik op i lutter beundring over alt, hvad hans fætter Doniphan sagde og gjorde.

Baxter var også tretten år. Det var en rolig, besindig fyr, meget flittig og opfindsom og ualmindelig fiks på fingrene. Hans fader var købmand og sad i temmelig små kår.

Webb og Wilcox var tolv et halvt år, jævnt godt begavede, men herskesyge og stridbare. De hørte til rige og ansete familier blandt landets øvrighedspersoner.

Garnett og hans andet jeg, Service, er tolv år gamle. Garnetts fader er en forhenværende koffardikaptajn, og Service er søn af en velstående kolonist på øen ved havnen Waitemala. De to familier lever på en meget venskabelig fod med hinanden, og som følge deraf er Garnett og Service blevet uadskillelige. De er godmodige, men temmelig dovne og gav helst bøgerne en god dag. Garnett har en ulykkelig mani for at spille på harmonika. Han benytter ethvert ledigt øjeblik til at traktere sit yndlingsinstrument, som han naturligvis ikke har forsømt at medbringe om bord i *Sloughi*. Service er uden undtagelse den mest forfløjne og lystigste fyr i hele selskabet. Han har hovedet fuldt af eventyrlige rejsebeskrivelser, og Robinson Crusoe er hans helt.

De to næste drenge er Jenkins og Iverson. Jenkins' fader er præsident for det newzealandske Videnskabernes Selskab, og Iverson er søn af en præst. De er begge dygtige drenge.

Derpå kommer to småfyre på otte et halvt og otte år, nemlig Dole og Costar, begge to sønner af officerer i den engelske armé i New Zealand. De er endnu så unge, at der ikke er andet at sige om dem, end at Dole er meget egensindig, og Costar en stor slikmund. De har ikke just noget højt nummer i deres klasse, men anser dog sig selv for at være meget fremmelige, fordi de både kan læse og skrive – hvad man jo forresten nok kan forlange af børn på deres alder.

Alle de ovennævnte drenge var børn af ansete familier, som længe havde været bosiddende i New Zealand.

Gordon derimod var amerikaner. Han var fjorten år gammel, og hans fysiognomi og væsen røbede allerede "yankee'en". Han var lidt tung og kejtet i sin optræden og ingenlunde udmærket begavet som f. ex. Doniphan. Men han havde en god, sund, praktisk forstand og var rolig og besindig i hele sin færd. Han var ordentlig indtil pertentlighed, og i hans hoved lå hvad han lærte lige så nøjagtigt ordnet som sagerne i hans pult, hvis indhold han havde optaget en fortegnelse over. Hans kammerater agtede og påskønnede ham, og skønt han ikke var englænder, var han dog velset iblandt dem. Han var født i Boston, men mistede tidligt sine forældre og havde siden den tid opholdt sig hos sin formynder, der var konsul i New Zealand.

Briant og Jacques var sønner af en dygtig fransk ingeniør, som for et par år siden var kommet til New Zealand for at lede nogle udtørringsarbejder på Nordøen. Briant var tretten år og meget opvakt, men af mangel på flid var han næsten altid en af de nederste i sin klasse. En gang imellem, når han gad være over det, svang han sig op ved hjælp af sine gode evner og ypperlige hukommelse, og det var det, der ærgrede Doniphan allermest. Han og Briant kunne derfor aldrig rigtig forliges i pensionatet, og det samme blev tilfældet om bord i *Sloughi*. Desuden var Briant modig og forvoven, behændig og aldrig i forlegenhed for svar, og dertil godmodig og tjenstvillig. Han havde intet af Doniphans "fornemhed", men var snarere lidt gabmundet og skødesløs i sit væsen – kort sagt, meget fransk og følgelig højst forskellig fra sine engelskfødte kammerater. Han tog gerne parti for de små mod de store drenge, og følgen deraf blev mangt et sammenstød, hvori han dog som oftest gik

af med sejren, takket være sit mod og sin styrke. Derfor var han også almindelig afholdt, og om bord på *Sloughi* var hans kammerater på et par stykker nær villige til at adlyde ham – og det så meget mere som han på overfarten fra Europa til New Zealand havde haft lejlighed til at gøre sig lidt bekendt med søvæsenet.

Hans nogle år yngre broder Jacques var hidtil blevet anset for den største skælmsmester i hele pensionatet – Service iberegnet. Han var altid fuld af løjer, spillede sine kammerater den ene slemme streg efter den anden og fik bagefter sin velfortjente straf. Men om bord i yachten havde han pludselig og, som det syntes, uden nogen som helst grund skiftet karakter.

Læseren har nu gjort bekendtskab med de drenge, stormen kastede i land på en ø i Stillehavet.

På denne lystrejse rundt om New Zealand var overkommandoen på *Sloughi* tildelt dens ejer, Garnetts fader, som var en af de dristigste sejlere i de australske farvande og med sin skonnert havde besejlet alle kysterne langs Stillehavet. Yachten var en hurtigsejler og dertil et fortrinligt fartøj til sejlads i åben sø.

Skibets besætning bestod af en styrmand, seks matroser, en kok og den tolvårige negerdreng Moko, hvis forældre i længere tid havde tjent hos en af kolonisterne i New Zealand. Desuden en smuk jagthund af amerikansk race, som tilhørte Gordon. Den lød navnet Phann og forlod aldrig sin herre.

Den 15. februar skulle afrejsen finde sted, og indtil da lå *Sloughi* fortøjet ved den yderste ende af molen.

Ved drengenes ankomst den 14. om aftenen var besætningen endnu ikke kommet om bord. Kaptajn Garnett ville først indfinde sig i afrejsens øjeblik. Kun styrmanden og skibsdrengen var til stede for at tage imod Gordon og hans kammerater – mandskabet havde nemlig fået tilladelse til at gå i land et par timer. Og da drengene var blevet anbragt og kommet til ro i deres køjer, fik styrmanden selv lyst til at gå i land for at tømme et afskedsbæger i et af stadens værtshuse, hvor han forsinkede sig så utilgiveligt længe, at han først forlod det henad morgenstunden. Skibsdrengen var gået til køjs nede i folkelukafet.

Hvorledes det gik til, at yachtens fortøjning blev kastet los – om det var af ondskab eller som følge af skødesløshed – syntes ikke at skulle blive opklaret.

De ombordværende mærkede intet.

Det var mørk nat, og det blæste stærkt fra land. Drevet af vinden og den udgående strøm tog skonnerten vejen mod det åbne hav.

Da skibsdrengen vågnede, duvede *Sloughi* så stærkt, som om den befandt sig i rum sø! Moko ilede op på dækket og så, at yachten var kommet i drift.

Hans råb vækkede Gordon, Briant, Doniphan og et par andre drenge. De sprang ud af køjerne og ilede op på dækket. Forgæves lød deres råb om |hjælp; ikke et lys var at se hverken i byen eller havnen. Skonnerten var allerede da i rum sø fem-seks kilometer fra land.

Trods tummelen om bord sov de små drenge sødeligt, og ingen nænnede at vække dem. Deres angst ville også kun bidrage til at forøge forvirringen.

På Briants og Mokos råd forsøgte de at sætte et sejl op, men de kunne ikke håndtere det, og i stedet for at vende med skibet tjente sejlet kun til at forøge yachtens fart mod øst. Pludselig så de lys fire-fem kilometer forude. Det var et hvidt lys oppe i en mast, altså var det en damper; kort efter viste den sine positionslanterner, og da de kunne se både det røde og det grønne lys, vidste de, at damperen styrede lige imod yachten.

Forgæves råbte drengene om hjælp. Deres stemmer overdøvedes af havets brusen, dampfløjtens hvislen og stormens tuden.

Fra dampskibet, som gik med fuld fart, kunne man på grund af mørket ikke se skonnerten.

Et øjeblik efter fandt sammenstødet sted, og var yachten blevet ramt midtskibs, ville den være gået til bunds med det samme. Men heldigvis strejfede damperen kun skonnertens agterstavn, hvor den rev en del af agterspejlet væk uden at gøre videre skade.

Stødet var meget svagt og blev næppe bemærket om bord på damperen, som ubekymret fortsatte sin vej.

Da det blev dag, kunne drengene ikke øjne et eneste skib på havets uhyre flade. Den del af Stillehavet, hvor yachten befandt sig, bliver kun sjældent besejlet. Skibene, som sejler mellem Amerika og Australien, har enten en noget nordligere eller noget sydligere kurs.

Den næste nat på søen blev endnu værre, og det blev ved med at storme fra vest.

Under disse fortvivlede omstændigheder lagde Briant en for en dreng på hans alder usædvanlig energi for dagen, og vandt derved foreløbig stor indflydelse over sine kammerater, endog

over Doniphan. Selv om det ikke lykkedes ham og Moko at give skibets fart en anden retning og styre mod vest, så anvendte han dog sine få kundskaber om søvæsenet til at holde yachten flydende. Han skånede sig ikke, men vågede nat og dag for om muligt at øjne håb om frelse. Han lod også nogle flasker, indeholdende oplysninger om *Sloughi*s skæbne, kaste i havet. Han ville ikke forsømme at anvende selv dette svage middel til at påkalde hjælp.

Imidlertid drev stormen skonnerten tværs over Stillehavet, og nu lå *Sloughi* på grund i et ubekendt land.

Hvorledes ville det vel gå de stakkels skibbrudne? Hvorfra skulle hjælpen komme?

Deres slægtninge havde jo al grund til at formode, at de stakkels drenge var omkommet.

Så snart skonnertens forsvinden blev bekendt i Auckland, blev der truffet alle mulige foranstaltninger til at efterspore *Sloughi*. To små dampere blev sendt ud for at rekognoscere havet udenfor Hauraki-bugten. Men da de næste dag vendte tilbage, medbragte de kun det lille stykke af agterspejlet, som var blevet revet af skonnerten ved sammenstødet med det peruvianske dampskib *Quito*.

De tre-fire tilbageblevne bogstaver af navnet *Sloughi* vidnede kun alt for tydeligt om, at yachten var gået under med mand og mus. Og de stakkels sørgende forældre opgave nu alt håb om nogensinde at gense deres forsvundne børn.

4. Foreløbige undersøgelser af kysten

Så snart de skibbrudne havde fået foden i land, var det Briants og Gordons første tanke at undersøge klinten for om muligt at finde et beskyttet sted, som kunne tjene til ophold, navnlig for de små.

De ilede derfor hen til træerne, som stod ved foden af klinten, tre-fire hundrede skridt fra flodens udløb i havet.

Intet steds så man nogen bolig. Heller ikke i skovene fandtes spor af menneskelige fodtrin, endnu mindre nogen vej eller sti! På flere steder lå træer, der var styrtet omkuld af ælde, og Briant og Gordon måtte vade gennem et dybt lag vissent løv. Men fuglene fløj forskrækkede bort, og det tydede på, at selv om kysten var ubeboet, blev den dog en gang imellem besøgt af de indfødte der i nærheden.

Efter ti minutters forløb var de to drenge gennem skoven nået til foden af klinten, der hævede sig lodret i vejret indtil en højde af omtrent tres meter. En hule eller fordybning i klinten i læ af skoven ville afgive et ypperligt tilflugtssted, hvor de skibbrudne drenge kunne opholde sig, indtil de fik anstillet en nøjere undersøgelse af landet.

Briant og Gordon kunne dog uheldigvis ikke få øje på nogen grotte eller blot så meget som en revne, ad hvilken de kunne stige højere op og tage et overblik over landet.

I løbet af en halv time fortsatte de derfor deres vej langs med foden af klinten, indtil de nåede den højre bred af floden, som flød fra øst mod vest. På den venstre flodbred var landet skovløst og fladt og lignede nærmest en uhyre mose, som strakte sig sydpå, så langt øjet kunne nå.

Med skuffede forventninger vendte Briant og Gordon tilbage til *Sloughi*, hvor de fandt Doniphan og flere af drengene spadserende rundt ved stranden, mens Jenkins, Iverson, Dole og Costar fordrev tiden med at samle muslingeskaller.

Briant og Gordon meddelte nu deres større kammerater udfaldet af deres undersøgelse, og det blev da besluttet, at de foreløbig skulle forblive i skonnerten. Kølen var rigtignok knust, og fordækket over folkelukafet havde slået en stor revne. Men kahytten og messen var endnu beboelige, og kabyssen havde slet ingen skade taget ved grundstødningen – til stor glæde for de små, som var særligt interesserede i måltiderne.

Det var et stort held for drengene, at de havde fået alle de nødvendigste sager fra skibet bragt i land på en så nem måde. Var *Sloughi* blevet liggende ude mellem skærene, ville de næppe have kunnet bjerge noget fra skibet, som snart ville være blevet knust af bølgerne. Men, takket være flodbølgen, lå *Sloughi* nu boret fast i sandet, og derfra kunne alt, hvad der fandtes om bord af levnedsmidler, våben, ammunition, beklædningsgenstande, sengeklæder eg husgeråd let transporteres videre. *Sloughi* ville vel aldrig mere komme til at flyde på bandet, men den kunne dog tjene som foreløbigt opholdssted, indtil sol og regn til sidst fik den til at falde fra hinanden. Men inden da håbede de skibbrudne at have truffet på en by eller blot en landsby, eller, hvis de var drevet i land på

en øde ø, da i det mindste en grotte i en af klipperne langs kysten.

Drengene begyndte derfor straks at gøre sig det hjemligt om bord i *Sloughi*. Som alle skibsdrenge forstod Moko sig lidt på kogekunsten. Service holdt også nok af at kokkerere, og ved fælles hjælp kom et måltid i stand. Alle spiste med god appetit, og Jenkins, Iverson, Dole og Costar blev endog næsten lystige. Men den forhen så overgivne Jacques Briant sad fremdeles stille og forstemt. Et sådant omslag i hans karakter var vel skikket til at vække hans kammeraters forundring, men han indlod sig ikke på at besvare deres spørgsmål angående grunden til hans tavshed og forandrede adfærd.

Drengene var naturligvis dødtrætte efter at have tilbragt så mange dage og nætter i storm og fare. De små trak sig tilbage til deres køjer, og de store drenge fulgte snart deres eksempel. Briant, Gordon og Doniphan ville dog skiftes til at holde vagt for at de ikke skulle blive overrumplet af et angreb af vilde dyr eller indfødte. Natten forløb roligt, og da solen stod op, var drengene parate til at begynde deres dagværk.

Først undersøgte de proviantbeholdningen, for da kysten lod til at være ubeboet, var det af vigtighed at vide, hvad de ville få at leve af. De havde kun fiskeri og jagt at ty til, hvis der da overhovedet fandtes vildt. Doniphan, der var en dygtig jæger, havde hidtil kun set strandfuglene, som kredsede over vandet. De ville kun afgive en kummerlig føde. Der måtte altså gøres et overslag over, hvor langt skonnertens proviant ville kunne række, hvis der blev holdt godt hus med den.

Beregningen udviste, at med undtagelse af skibsbrød, hvoraf der fandtes en rigelig forsyning, ville de øvrige ombordværende

levnedsmidler kunne strække til i to måneder, det vil sige, når de anvendtes med den yderste sparsommelighed. Følgelig måtte de skibbrudne straks begynde at benytte landets produkter og spare det medbragte forråd for det tilfælde, at de blev nødsagede til at tilbagelægge nogle hundrede kilometer for at komme til en eller anden havn på kysten eller en by i det indre af landet.

"Blot ingen af de henkogte sager har taget skade," sagde Baxter.

"Vi må undersøge de dåser, der ser ud til at være havarerede," svarede Gordon. "Deres indhold kan måske benyttes, når vi giver det et opkog."

"Det skal jeg nok besørge," sagde Moko.

"Det er bedst, du straks tager fat," tilføjede Briant, "de første dage er vi nødsagede til at bruge vor proviant fra *Sloughi*."

"Vi kan jo godt straks søge efter æg mellem klipperne nord for bugten," faldt Wilcox ind. "Æg smager godt."

"Å ja, lad os lede efter æg," udbrød Dole og Costar.

"Vi kan jo også fiske," tilføjede Webb. "Der er snører om bord og fisk nok i havet. – Hvem vil med ud at fiske?"

"Det vil jeg ... det vil jeg!" råbte de små i munden på hinanden.

"Nå, godt," sagde Briant. "Men husk på, at det er ikke for sjov. Kun dem der vil fiske for alvor får lov til at få snører."

"Vi skal nok bære os fornuftigt ad, det kan du stole på, Briant," svarede Iverson.

"Lad os nu undersøge, hvad der findes i yachten," sagde Gordon. "Der er også andet at tænke på end maden."

"Imens kan nogle af os godt gå ud og skrabe muslinger og østers til frokost," sagde Service.

"Ja vel," svarede Gordon. "Tre-fire af de små kan godt gå, hvis Moko følger med."

"Pas godt på dem," formanede Briant.

"Det skal jeg nok," sagde Moko.

Skibsdrengen var pålidelig, tjenstvillig, behændig og modig, og blev derfor til stor hjælp for de skibbrudne drenge. Han holdt især meget af Briant, der ikke generede sig for at vise, at han også syntes godt om negerdrengen – noget, som hans anglosaksiske kammerater sikkert ville have skammet sig ved at gøre.

"Lad os så komme af sted," råbte Jenkins.

"Vil du ikke med, Jacques?" spurgte Briant. Men Jacques ville ikke.

Jenkins, Dole, Costar og Iverson begav sig nu sammen med Moko på vandring langs med strandbredden, hvor de håbede at finde mange østers og muslinger til hjælp til frokosten. Drengene sprang glade og fornøjede af sted, de havde mere det behagelige end det nyttige ved udflugten for øje, hvad der jo var meget naturligt i deres alder, hvor man så let glemmer de overståede farer og besværligheder og ikke ængster sig synderligt for fremtiden.

Så snart de små var af sted, begyndte de store undersøgelsen om bord. Doniphan, Cross, Wilcox og Webb foretog eftersynet af våbnene, ammunitionen, beklædningsgenstandene, sengeklæderne, værktøjet og det husgeråd, som fandtes om bord, mens Briant, Garnett, Baxter og Service undersøgte hvad der var af drikkevarer, vin, ale, brændevin, whisky og gin nede i

lasten, hvilket Gordon så efterhånden optegnede i sin lommebog. Med sin medfødte ordenssans havde den nøjagtige amerikaner allerede forfattet en hovedfortegnelse over skibets indhold, som han nu kun behøvede at gå efter.

For det første fandtes om bord en mængde sejldug, kabler, tovværk osv., der kunne komme de skibbrudne til stor nytte under deres ophold. Desuden en del fiskeredskaber som snører, garn, vod o.lign., der også ville kunne gøre god tjeneste, hvis havet omkring dem var rigt på fisk.

Af våben var der en halv snes geværer og et dusin revolvere. Til bagladegeværerne forefandtes tre hundrede patroner, og desuden to fustager krudt, hver på femogtyve pund, samt hagl og kugler. Der var også en del stafetter og tredive karduser og kugler til skonnertens to små kanoner, som de skibbrudne dog forhåbentlig ikke ville komme til at gøre brug af mod de indfødte.

Af beklædningsgenstande og husgeråd var der tilstrækkeligt selv under et forlænget ophold. En del af porcelænet var vel gået itu ved strandingen, men der var endda nok tilbage til brug ved borddækningen og i køkkenet – det var desuden ting, som kunne undværes. Langt vigtigere var det, at der fandtes beklædningsgenstande af flonel, klæde, bomuld og lærred i så rigelig mængde, at der kunne skiftes dragt efter de forskellige årstider. Hvis landet lå under samme breddegrad som New Zealand – hvad der var det sandsynligste, eftersom vinden hele tiden havde været vestlig lige siden skonnertens afgang fra Auckland – måtte der være meget varmt om sommeren og meget koldt om vinteren. Foruden beholdningen af børnenes klæder var der også mandskabets kister, hvori der fandtes

benklæder, uldne trøjer og voksdugshætter, som kunne laves om til brug for børnene. Med lidt forsigtighed ville lagner, madrasser, puder og tæpper også kunne holde i længere tid – hvem ved, måske blev opholdet for livstid.

Gordon noterede også et aneroidbarometer, et centigradtermometer med sprit, to kronometre, flere tågehorn, tre kikkerter, et større og to mindre kompasser og en del engelske og forskellige andre nationers signalflag. Sluttelig var der en lille Halkett-båd af kautsjuk, der kunne lukkes sammen som en vadsæk og ville være meget anvendelig ved overfarten over en flod eller en sø.

Der var også fuldt op af værktøj, søm og skruer. Desuden knapper, synåle og tråd og et stort parti tændstikker, fyrsvamp og fyrstål, så der var ingen fare for, at de kom til at mangle ild.

Af landkort fandtes vel om bord kun specialkort over det New Zealandske arkipelag, men heldigvis havde Gordon medbragt et godt kort over den gamle og nye verden. Skibsbiblioteket var også vel forsynet, især med rejsebeskrivelser og populærvidenskabelige skrifter, og Service havde heller ikke glemt at medbringe sin elskede Robinson, som han lykkeligt havde frelst fra skibbruddet, ligesom Garnett sin harmonika. Skriveredskaber forefandtes i mængde og tillige en almanak for året 1860. Baxter fik det hverv at sætte en streg for hver dag, der gik.

I skibets pengeskab lå der en ikke ubetydelig sum i guld. Den ville komme de skibbrudne til stor nytte, såfremt det lykkedes dem at nå en eller anden havn, hvorfra de kunne indskibe sig til hjemmet.

Skønt en del af de ombordværende fustager, som indeholdt drikkevarer, var slået læk ved grundstødningen og deres indhold løbet ud, var der dog endnu omkring fire hundrede liter rødvin og sherry, to hundrede liter gin, brændevin og whisky, fyrre tønder ale, og desuden et par snese flasker likør, som havde været så godt indpakket, at de ikke var blevet knust ved strandingen.

Der var altså ingen udsigt til, at de skibbrudne foreløbig ville komme til at lide mangel på spise- og drikkevarer. Det kom nu an på, om landet også kunne afgive noget til deres underhold, så at de kunne spare på det medbragte forråd. Var de strandet på en ø, var der kun ringe udsigt til, at de nogensinde ville kunne slippe derfra, med mindre et skib tilfældigvis kom i nærheden af øen. De manglede det fornødne værktøj til yachtens reparation, og formåede heller ikke at bygge et nyt fartøj af resterne af det gamle. Desuden besad de ikke de fornødne nautiske kundskaber til at kunne føre et skib over det stille hav. De ville måske til nød kunne have nået en nærliggende kyst, hvis en sådan fandtes. Men begge skonnertens både var blevet revet bort. Kun jollen var tilbage, og den egnede sig kun til at befare kysten.

Henad klokken tolv kom de små og Moko tilbage. De havde virkelig arbejdet flittigt og medbragte en rigelig forsyning af østers og muslinger, som Moko straks gav sig i færd med at tilberede. Æg måtte der være nok af, mente Moko. Han havde nemlig set store sværme af spiselige fjeldduer, som byggede rede i klinten.

"Det var heldigt," sagde Briant, "så må vi en af de første dage gøre jagt på dem."

"Med et par skud kan man nedlægge en hel del af dem," sagde Moko. "Og æggene kan vi nemt få ved at lade os hejse ned af klinten i et tov."

"Lad os engang prøve det," sagde Gordon. "Har du lyst til at gå på jagt i morgen, Doniphan?" vedblev han.

"Hellere end gerne," svarede Doniphan. "Går I med, Webb, Cross og Wilcox?"

"Ja gerne," lød svaret.

"Men lad mig se, at I ikke skyder for mange duer," tog Briant nu ordet. "Vi behøver ikke ret mange ad gangen og må også spare på vort krudt."

"Ja naturligvis," svarede Doniphan, som ikke yndede påmindelser, især ikke fra Briant. "Vi har været på jagt før i dag og kan nok passe os selv."

Kort efter kaldte Moko selskabet til frokost. Den blev nydt i spisesalonen om bord i skonnerten. På grund af skibets hældning mod bagbords side lignede bordet så temmelig et skråplan. Men det anfægtede ikke drengene, der tog godt for sig af østerserne og muslingerne, trods den noget mangelfulde tillavning. Sult er, som bekendt, den bedste kok.

Om eftermiddagen, mens de store drenge foretog forskellige arbejder om bord, gik Jenkins og de små ud for at fiske i floden. Og efter endt aftensmåltid gik alle drengene til ro med undtagelse af Baxter og Wilcox, hvis tur det var at holde vagt den nat.

De skibbrudne befandt sig altså under ret heldige betingelser, og havde de været voksne, ville de sandsynligvis have bjerget sig ganske godt. Men den ældste af disse skibbrudne drenge var kun fjorten år, og det var derfor måske

tvivlsomt, hvorvidt de ville kunne slippe igennem og skaffe sig det fornødne, hvis de skulle tilbringe mange år under disse forhold.

5. Er det en ø eller et fastland?

– var det spørgsmål, som idelig beskæftigede Briant, Gordon og Doniphan, der på grund af deres større moralske og åndelige udvikling uvilkårligt kom til at stå i spidsen for den lille flok. Men hvad enten det nu var en ø eller et fastland, så lå det i ethvert tilfælde ikke i den tropiske zone, det fremgik straks af planteverdenen, som bestod af eg, bøg, birk, el, fyr og gran, samt en mængde træer og buske af myrtefamilien og en del saxifraga, der ikke hører hjemme i den tropiske del af Stillehavets øer. Det lod snarere til, at landet lå lidt længere syd på end New Zealand. Der måtte altså være meget koldt om vinteren. Et tykt lag vissent løv dækkede allerede jorden, kun nåletræerne stod grønne her, som overalt.

"Jeg mener," begyndte Gordon næste dag ved frokosten, "at vi gør bedst i kun foreløbig at blive her på kysten."

"Ja, vi må naturligvis bryde op, inden det bliver vinter," faldt Doniphan ind.

"Det haster jo ikke," bemærkede Briant. "Vi er først midt i marts."

"Vejret holder sig måske endnu til sidst i april," sagde Doniphan, "i løbet af de seks uger kan vi måske finde en by ..."

"Hvis der ellers er nogen by," faldt Briant ind.

"Det er da dumt at blive her, indtil vi bliver drevet herfra af regn og kulde," vedblev Doniphan.

"Det ville være endnu dummere, om vi forlod det tilflugtssted vi nu har, før vi fandt noget bedre," svarede Briant.

Samtalen var ved at gå over til skænderi, da Gordon afbrød dem ved at bemærke:

"Lad os se til at blive enige. Doniphan har ret, når han mener, at vi snarest muligt bør søge at nå hen til en beboet egn, men Briant har også ret, når han tvivler på, at der findes nogen sådan her i nærheden."

"Vi kan jo blive ved at gå frem i en bestemt retning, så vil det snart vise sig," udbrød Doniphan.

"Ganske vist," svarede Gordon, "men vi kan dog ikke på lykke og fromme forlade *Sloughi*."

"Så forlader *Sloughi* os," vedblev Doniphan, som var meget påståelig. "Den vil ikke kunne trodse vinterstormene her på kysten."

"Det ved jeg nok," svarede Gordon, "men forinden vi begiver os af sted, må vi dog vide lidt besked om landet."

"Jeg vil gerne gå ud og rekognoscere," sagde Briant.

"Det vil jeg også," tilføjede Doniphan hurtigt.

"Et par stykker af os er nok," svarede Gordon.

"Blot her fandtes et bjerg, hvorfra man kunne tage et overblik over landet," sagde Briant.

"Lad os gå ud til det yderste punkt af klinten," foreslog Gordon, "derfra må man kunne se langt."

"Jeg skal nok klatre derop," sagde Briant.

"Hvad vil du kunne se derfra?" spurgte Doniphan.

"Naturligvis hvad der er at se," svarede Briant.

Afstanden mellem *Sloughi* og det yderste punkt af klinten udgjorde vel henved femten-seksten kilometer, når man fulgte langs stranden, men i lige retning var der næppe mere end i det højeste ti, og Gordon havde sikkert ret, når han antog, at

forbjerget var henved hundrede meter højt. Fra dets top ville de altså have en temmelig vid udsigt over sandet og havet.

Det blev følgelig besluttet, at der skulle anstilles en rekognoscering. Men samtidig blev det tillige vedtaget ikke at opgive *Sloughi*, før det var godtgjort, om de befandt sig på en ø eller et fastland – som da måtte være Amerika.

På grund af tåge og vedholdende støvregn måtte den påtænkte undersøgelse imidlertid opsættes i fem dage, som blev anvendt til forskelligt arbejde. Briant tog sig faderligt af de små og sørgede for, at de havde det så godt, som det under de givne forhold var muligt. Det var begyndt at blive koldt, og han lod derfor Moko, der også forstod at bruge nål og tråd, sy en del af matrosernes tykke, varme klæder om til de små. Costar, Dole, Jenkins og Iverson tog sig vel ikke just elegant ud i de tunge og svære klæder, som Moko, så godt det lod sig gøre, havde afpasset efter deres højde. Men det tog de sig ikke til hjerte. De havde nu noget at skifte med og vænnede sig snart til den nye dragt.

De blev desuden altid holdt i ånde enten med at fiske eller samle muslinger. Det morede dem og var til gavn for de andre. Tiden faldt dem ikke lang, og selv om de en gang imellem længtes efter deres forældre, så tvivlede de dog intet øjeblik om, at de snart ville få dem at se igen.

Gordon og Briant forlod næsten aldrig *Sloughi*, som de bestræbte sig for at holde i beboelig stand. Den lystige Service sluttede sig til dem og gav dem mangen håndsrækning. Han holdt meget af Briant, der på sin side også havde meget tilovers for ham.

"Det kunne aldrig have været bedre," sagde han ofte. "*Sloughi* er kommet til at ligge meget bekvemt for os. Så heldig var Robinson Crusoe ikke."

Jacques Briant gik vel sin broder til hånde, hvor han kunne, men han var meget stille og ordknap og så aldrig nogen lige i øjnene.

Jacques' alvorlige og forandrede væsen bekymrede Briant. Jacques så ud, som om han havde en ond samvittighed og ikke turde betro sin broder, hvad der lå ham på hjerte. Og Briant så mere end en gang, at han havde grædt, men når han spurgte ham om, hvad der var i vejen, svarede Jacques altid: "Der er ikke noget i vejen."

Andet svar kunne Briant aldrig få ud af ham.

I dagene fra den 11. til den 15. marts var Doniphan, Wilcox, Webb og Cross stadig på jagt efter fuglene, som byggede oppe på klinten. Gordon så ikke uden bekymring, at de fire drenge stak hovederne sammen og holdt sig for sig selv. Han forsøgte at tale dem til rette, når lejlighed gaves, men mødte altid en frastødende kulde, især hos Doniphan, og opgav derfor foreløbig at gå nærmere ind på sagen i det håb, at begivenhederne efterhånden ville bringe fred og forsoning til veje mellem de stridende parter.

Doniphan, der var en lidenskabelig og heldig jæger – men meget for stolt af sin dygtighed – lod hånt om fælder, garn og doner, som faldt mere i Wilcox' smag. Webb var en god skytte om end ikke så dygtig som Doniphan, og Cross fulgte trop af lutter begejstring over sin fætters bedrifter. Til jagtselskabet hørte desuden hunden, Phann, som indlagde sig stor berømmelse, blandt andet for det mod hvormed den styrtede

sig i havet for at apportere det anskudte fuglevildt, som faldt ned ude mellem skærene.

Blandt de nedlagte fugle var der mange, f. ex. søravne, måger, lommer og terner, som Moko vragede som uspiselige, hvorimod de ville duer, ænder og en art rajgæs, som lod til at høre hjemme i det indre af landet, afgav en meget velsmagende spise.

Doniphan skød også et par skalleslugere, som dog ikke vandt almindeligt bifald på grund af kødets noget trannede smag. Gordon formanede imidlertid altid sine kammerater til ikke at være kræsne, for at der kunne spares på det medbragte forråd af levnedsmidler.

Den 15. marts lod vejret omsider til at ville begunstige den påtænkte rekognoscering. Det var en klar solskinsdag, og henad eftermiddagen ville de med lethed kunne iagttage den østlige horisont, som det især gjaldt om at undersøge. Kunne de også ad den kant se havet, måtte de befinde sig på en ø og kunne følgelig kun vente hjælp, hvis et eller andet skib viste sig i farvandet.

Ideen til rekognosceringen var, som vi ved, kommet fra Briant, og han ville helst være alene om at udføre den, da Gordon, som var den eneste, han kunne ønske at have med, ikke turde overlade de små til sig selv.

Da Briant den 15. om aftenen havde forvisset sig om, at barometeret stod på "smukt vejr", meddelte han Gordon, at han ville begive sig af sted næste morgen ved daggry. Han skulle nok være hjemme, inden det blev mørkt.

Forsynet med en stok og en revolver, for det tilfælde at han skulle støde på vilde dyr, tiltrådte Briant i al stilhed tidligt næste

morgen sin vandring.

Han medbragte også en af de bedste kikkerter, som fandtes om bord i *Sloughi*, og i et ransel havde han en lille forsyning af brød, salt kød og en flaske med cognac og vand.

Briant ilede rask afsted langs med stranden. Mødte han ingen forhindringer, ville han inden klokken otte være ved forbjerget. Men efterhånden som klinten trak sig nærmere ud mod skærene, blev vejen besværligere. I stedet for den jævne, glatte sandflade, måtte han nu passere gennem slimet tang og springe fra den ene store sten til den anden. Herved forsinkedes han hele to timer.

"Jeg må dog se til at nå forbjerget, inden det bliver højvande," tænkte Briant, "ellers kommer jeg for sent."

Og skønt han allerede var godt træt, gik han ufortrødent videre. Mange gange måtte han endog trække støvler og strømper af og vade i vand indtil knæet.

Denne del af bugten var usædvanlig rig på vildt. Der vrimlede af duer, skalleslugere og ænder. Briant fik også øje på to-tre par søløver, som solede sig ude blandt skærene uden i mindste måde at lade sig skræmme af hans nærværelse. Han sluttede deraf, at ingen i lang tid havde gjort jagt på dem i disse farvande.

Sælernes tilstedeværelse tydede også på, at landet måtte ligge under en sydligere breddegrad end New Zealand. Følgelig måtte skonnerten være drevet i stærk sydøstlig retning på sin vej over Stillehavet.

Da Briant omsider nåede ud til forbjerget, fik han sin formodning bekræftet ved at se en stor flok pingviner. Disse fugle, som hører hjemme på de antarktiske kyster, sad i lange

rækker på strandbredden og baskede med deres små vinger, som egner sig mere til svømning end til flyvning. Pingvinerne er dog kun et dårligt fødemiddel, fordi deres kød har en harsk og trannet smag.

Klokken var nu henved ti, og Briant følte sig aldeles udaset. Forinden han begyndte opstigningen til toppen af forbjerget, som hævede sig henved hundrede meter over havet, trængte han til at få sig en hjertestyrkning.

Han satte sig på en sten, og mens han hvilede sine trætte lemmer og nød af det medbragte forråd, gav han sig til at overveje sin stilling. Han var fast besluttet på at gøre, hvad der stod i hans magt, for at bidrage til sin egen og sine kammeraters frelse, og ikke mindre bestemt på at modsætte sig ethvert forsøg, som Doniphan og hans venner kunne finde på at foretage til skade for alle de andre. Dernæst tænkte han med bekymring på sin broder Jacques. Han var overbevist om, at Jacques – formodentlig inden afrejsen – havde gjort sig skyldig i en eller anden forseelse, som nu tyngede på hans samvittighed, og han satte sig for at udspørge ham, indtil han fik sandheden pillet ud af ham.

Efter en times forløb følte Briant sig fuldstændig styrket og udhvilet, og nu begyndte opstigningen, som var yderst besværlig. Men Briant havde lige fra sin tidligste barndom øvet sig i at klatre. Han var ualmindelig dristig, behændig og smidig, og derfor lykkedes det ham omsider at nå toppen, skønt han mange gange havde været nær ved at falde ned og brække halsen.

Med kikkerten for øjet spejdede han nu rundt i alle retninger, dog først og fremmest mod øst. – Så langt han kunne se, var

landet her fladt. Klinten var det højeste punkt, og den skrånede ned mod det indre af landet, der delvis var dækket med store skove. Den bølgeformede slette strakte sig til horisontens yderste grænse. Det så altså ikke ud til, at de befandt sig på en ø. Men for at komme til fuldstændig vished om dette, var en længere udflugt nødvendig.

Femten-seksten kilometer mod nord hævede sig endnu et meget skarpt udløbende forbjerg, og nedenfor det lå strandbredden som en uhyre sandørken.

Mod syd øjnede han kun udstrakte sumpe og moradser.

Briant kunne ikke komme på det rene med, om han befandt sig på et fastland eller en ø; det måtte i hvert tilfælde være en meget stor ø.

Han vendte sig atter mod vest, hvor havet lå blinkende i den nedgående sols stråler.

Pludselig fo'r hånden med kikkerten op til øjet.

"Der er skibe!" udbrød han, henrykt ved at opdage tre mørke punkter i omtrent tredive kilometers afstand.

Han aftørrede omhyggeligt glassene i kikkerten og stirrede på ny hen mod de mørke punkter, men opdagede da, at de slet ikke flyttede sig.

Det var kun tre små øer, som skonnerten var passeret forbi, uden at de ombordværende havde bemærket dem.

Det var en stor skuffelse for Briant.

Klokken var imidlertid blevet to. Havet begyndte atter at falde, og Briant måtte tænke på at vende tilbage til *Sloughi*.

Han ville dog først endnu en gang kaste et blik på den østlige horisont, og det viste sig at være heldigt.

Yderst ude i horisonten skelnede han nu tydeligt ved den nedgående sols stråler en blå stribe, som strakte sig flere kilometer i retning fra nord til syd, og hvis yderste punkter forsvandt bag skovene.

"Hvad kan det være?" tænkte han og stirrede på ny. "Det må jo være havet."

Kikkerten var nær faldet ham ud af hånden.

Siden havet også strakte sig øst om landet, kunne det ikke være et fastland. *Sloughi* var altså strandet på en øde ø i Stillehavet, og de skibbrudne ville da aldrig kunne slippe derfra.

Som et lyn fo'r tanken om deres ulykke gennem Briants hoved, og det svimlede næsten for ham ... Men han prøvede at tage sig sammen og ikke tabe modet, hvor sort det end så ud for dem.

Et kvarter senere stod Briant atter nede på strandbredden og vendte tilbage ad samme vej, han var gået ud om morgenen. Inden fem timers forløb nåede han atter *Sloughi*, hvor hans kammerater med utålmodighed imødeså hans hjemkomst.

6. Der holdes råd

Endnu samme aften meddelte Briant sine kammerater udfaldet af undersøgelsen, der godtgjorde, at de var strandet på en ø.

Underretningen gjorde et dybt indtryk på dem alle. De havde altså nu intet andet håb om frelse end ved hjælp af et skib, som tilfældigvis passerede deres ø.

"Men Briant kan jo have taget fejl," indvendte Doniphan.

"Det har jeg ikke," svarede Briant. "Jeg så ganske tydeligt vand ude i øst."

"Hvor langt borte?" spurgte Wilcox.

"Det var omtrent ti kvartmil fra forbjerget."

"Kunne du ikke se bjerge eller højder bagved vandet?" fortsatte Webb.

"Nej! ... Der var intet andet at se end himlen."

Briant var så sikker i sin sag, at der ingen grund var til at tvivle om rigtigheden af, hvad han fremførte.

Kun Doniphan var påståelig:

"Jeg er vis på, at Briant alligevel har taget fejl, og så længe vi ikke med egne øjne har overbevist os om at ..."

"Det er netop det vi vil," afbrød Gordon ham.

"Der er ingen tid at spilde," mente Baxter.

"Hvis vejret er godt i morgen," sagde Gordon, "så vil vi drage på en udflugt, som nok vil vare nogle dage. Men kun hvis det er godt vejr, ellers er det ikke rådeligt at vove sig ind i de tætte skove i det indre af landet."

"Og når vi er kommet tværs over øen," sagde Briant.

"Hvis det da er en ø," udbred Doniphan og trak hånligt på skulderen.

"Det er det," svarede Briant i en lidt heftig tone. "Jeg har ikke taget fejl ... Jeg så tydeligt havet ude i øst ... Men Doniphan har som sædvanlig lyst til at sige mig imod ..."

"Bilder du dig måske ind, at du er ufejlbarlig, Briant?"

"Aldeles ikke! Men I skal nok få at se, at jeg har ret ... Jeg vil selv gå, til jeg når havet, og hvis Doniphan vil gå med ..."

"Ja, naturligvis ..."

"Det vil vi også," lød det fra tre-fire af de store.

"Nå, nå ... ikke så ivrige," sagde Gordon beroligende. "Lad os ikke handle overilet. Vi kan ikke alle være med. Nogle af os må blive hos de små, som ikke kan følge ekspeditionen gennem skovene. Briant og Doniphan kan gå sammen med et par af de andre."

"Å, må jeg," bad Wilcox.

"Og jeg," tilføjede Service.

"Godt," sagde Gordon. "Fire er også nok. Vi andre bliver her ved skonnerten, som må være vort hjem og tilflugtssted, indtil vi er aldeles sikre på, om vi befinder os på et fastland."

"Det er en ø, det er aldeles bestemt," sagde Briant.

"Det vil vise sig," svarede Doniphan.

Gordon bestræbte sig af yderste evne for at berolige de ophidsede gemytter, for han indså kun alt for klart, hvilke uheldige følger enhver uenighed ville medføre i deres allerede tilstrækkeligt vanskelige stilling.

Hvor ivrige end Doniphan og Briant var efter at komme af sted, nødte vejret dem dog til at opsætte udflugten i nogle dage. Næste morgen var det regnvejr, og barometeret viste "uroligt

vejr". Under så uheldige omstændigheder kunne der ikke være tale om at vove sig ud, hvor utålmodige de end alle var efter at komme til vished om de var på en ø eller ikke. Men selv om de befandt sig på et fastland, ville de måske dog for at nå beboede egne blive nødsagede til at tilbagelægge flere hundrede kilometer gennem et ubekendt land, og vinteren stod for døren. End ikke de store drenge ville have kræfter til at gennemføre et sådant foretagende, hvor meget mindre da de små! De gjorde måske derfor bedst i at blive vinteren over i deres lejr ved *Sloughi*.

Ved hjælp af Stieler's Atlas, som fandtes om bord, prøvede Gordon at finde ud af, hvor de vel kunne være strandet. Han så da, at der i øst kun fandtes to øgrupper, Chiloë-øerne udenfor Chiles kyst, og Ildlandet i Magellan-strædet.

Var skonnerten strandet på en af disse øer, måtte de skibbrudne først tilbagelægge flere hundrede mil gennem den øde pampas, før de kunne nå beboede egne i Chile eller i den argentinske republik.

De måtte altså tænke sig godt om, før de gav sig ud på en så lang og farefuld vandring gennem ubekendte egne.

Det mente i det mindste Gordon; Briant og Baxter var af samme mening som han og håbede, at Doniphan og hans tilhængere til sidst ville give dem ret.

Den påtænkte udflugt for at undersøge, hvorvidt der fandtes vand øst på, måtte imidlertid på grund af vejret opsættes i fjorten dage.

Skønt drengene på grund af det sludfulde vejr var nødsagede til at opholde sig om bord på *Sloughi*, lå de dog langt fra ledige. Foruden beskæftigelsen med at sørge for de daglige

fornødenheder var der uafladeligt arbejde med at reparere yachten, som led meget ved stormen og regnen. Klædningen begyndte at løsne sig for oven, dækket var ikke længere tæt, regnen trængte igennem nåderne, som værket krøb op af, og de opståede revner måtte hele tiden stoppes.

De skibbrudne tænkte derfor alvorligt på at finde et mindre udsat tilflugtssted. Før om fem-seks måneder kunne der ikke være tale om at drage længere øst på, og inden den tid ville *Sloughi* være fuldstændigt vrag. Hvorledes skulle de midt om vinteren kunne finde et nyt tilflugtssted? I klinten langs med den vestlige kyst fandtes ikke spor af huler eller fordybninger. De måtte altså rundt om den og søge at komme i læ for søvinden. På den side af klinten, som vendte mod land, kunne de måske få opført en bolig, som kunne rumme hele det lille selskab.

Uheldigvis begyndte yachtens foring også at skilles ad, og for at holde regn og blæst ude måtte man ty til at udbrede tjærede presenninger over dækket.

Når stormen stilnede lidt af, gik Doniphan, Webb og Wilcox på jagt, mens Garnett, Service, Cross og de små fordrev tiden med at fiske. På Briants udtrykkelige opfordring gjorde Jacques dem undertiden selskab. Der var overflødighed af fisk, navnlig af store torsk, og mellem kæmpetangen langs strandbredden vrimlede det således med mindre fisk, at man kunne gribe dem med hænderne.

Hvor jublede ikke drengene, når de trak deres garn eller snører i land!

"Nej, se dog engang her, hvor de er store," udbrød Jenkins.

"Mine er meget større end dine," svarede Iverson og kaldte på Dole, at han skulle komme og hjælpe ham fangsten i land.

"De smutter fra mig," råbte Costar.

"Hold godt fast," formanede Garnett og Service, "nu kommer vi og hjælper jer."

"Jeg kan ikke, det er alt for tungt," klagede Costar.

Med forenede kræfter lykkedes det omsider at få garnene halet i land. Det var også på høje tid, for det vrimlede med lampretter, som snart ville have fortæret garnenes indhold. Skønt mange fisk gik tabt på den måde, var dog forsyningen altid rigelig.

Især torskene afgav en fortræffelig føde, hvad enten de benyttedes friske eller saltede.

Udbyttet af fiskeriet i den lille flods munding var derimod ikke betydeligt. Der fangedes i almindelighed kun grundlinger, der kun duede til at steges.

Den 27. marts gjorde drengene dog imidlertid en ganske anselig fangst, som på sin side atter gav anledning til en ret pudsig tildragelse.

Om eftermiddagen, da det var hørt op at regne, gik de små ned til floden med deres fiskeredskaber.

Pludselig lød der jubelråb blandet med råb om hjælp.

Gordon, Briant, Service og Moko, der var beskæftiget om bord, kastede arbejdet fra sig og ilede ned til floden.

"Kom, kom!" råbte Jenkins.

"Kom og se Costar, der er kommet op at ride," sagde Iverson.

"Skynd dig, Briant! ellers løber den fra os," vedblev Jenkins.

"Holdt! ... Holdt! ... Jeg vil ned! ... Jeg er bange," råbte Costar bønligt.

"Hyp! ... Hyp! ..." råbte Dole, der havde sat sig op bagved Costar på en mørk masse, som bevægede sig fremad.

Den mørke masse var intet mindre end en meget stor havskildpadde, som var gået op på strandbredden og nu skyndsomt søgte tilbage til sit rette element.

Børnene havde fået et tov kastet om dens udstrakte hals, men de formåede ikke at holde den tilbage. Den gik, om end langsomt, ad havet til, men trak samtidig så stærkt, at hele troppen måtte følge med.

Jenkins havde for sjov anbragt Costar ovenpå skildpaddens ryg, og Dole sad bag ved og holdt på ham. Men Costar var bange, og hans nødråb lød stadig stærkere, jo nærmere skildpadden kom havet.

"Sid fast! ... Sid fast! ... Costar!" råbte Gordon.

"Pas på, at den ikke løber løbsk med dig," råbte Service.

Briant kunne ikke lade være at le, for der var ingen fare på færde. Så snart Dole slap Costar, kunne han lade sig glide ned på jorden uden at komme til skade.

Men det vigtigste var at fange dyret. End ikke med forenede kræfter ville drengene formå at holde skildpadden tilbage. De måtte altså sinde på et middel til at standse den, før den nåede havet, hvor den ville være i sikkerhed.

Revolverne, som Gordon og Briant havde taget med fra skibet, var til ingen nytte, da kuglerne ikke kunne trænge igennem skildpaddens tykke skjold, og angreb de den med økseslag, ville den trække hoved og fødder ind i skallen og derved gøre sig uangribelig.

"Vi må forsøge at få den væltet om på ryggen," sagde Gordon.

"Det er jo umuligt," udbrød Service, "den er alt for tung."

"Vi må have nogle stænger," råbte Briant og ilede sammen med Moko tilbage til skibet.

Skildpadden nærmede sig imidlertid mere og mere havet, og Gordon tog derfor i en fart Costar og Dole ned fra deres ufrivillige sæde på dens ryg. Af alle livsens kræfter halede nu drengene i tovet, uden at det dog lykkedes dem at standse dyret, som var stærkt nok til at tage hele Chairmans Pensionat på slæbetov.

Briant og Moko kom heldigvis tidsnok med stængerne, og det lykkedes dem at få skildpadden væltet om på ryggen. Der lå den nu hjælpeløs, da den ikke var i stand til at vende sig, og i det øjeblik den ville trække hovedet til sig, gav Briant den et så drabeligt hug med en økse, at den omtrent var død med det samme.

"Er du stadig bange for det store dyr?" spurgte han Costar.

"Nej, nu er den jo død."

"Men jeg vil vædde på, at du ikke tør spise af den," udbrød Service.

"Kan den spises?"

"Javist kan den det."

"Jo, så vil jeg nok, hvis den smager godt," svarede Costar og slikkede sig allerede om munden.

Da skildpadden var for stor til at blive transporteret om bord i yachten, blev den slagtet på stedet. Det var et temmelig modbydeligt arbejde, men de skibbrudne drenge begyndte allerede at vænne sig til de undertiden ikke ringe ubehageligheder, som dette Robinson-liv medførte. Ved hjælp af en mejsel blev skildpaddens skjold brækket op. Kødet blev skåret ud i stykker og bragt om bord i *Sloughi*, hvor hele det lille

selskab blev trakteret med fortræffelig skildpaddesuppe og skildpaddekarbonade, der smagte dem udmærket, skønt Service havde haft dem lidt for nær ved ilden. Om det så var Phann, så viste den, at hunde også kunne sætte pris på ægte skildpadde.

Skildpadden havde afgivet over femogtyve kilo kød til husholdningen, og følgelig kunne der nu spares en del på det medbragte forråd.

Således forløb marts måned med forskellige arbejder, som bidrog til at gøre dem opholdet på kysten behageligere og lettere.

Den 1. april viste der sig tydelige tegn til et omslag i vejret. Barometeret steg langsomt, og vinden begyndte at stilne af. Der var således udsigt til, at man snart kunne drage ud på den påtænkte ekspedition.

"Jeg antager, at vi kan begive os af sted i morgen," sagde Doniphan.

"Det håber jeg," svarede Briant.

"I bliver vel næppe borte i mere end fireogtyve timer?" spurgte Gordon.

"Sandsynligvis ikke, hvis vi kan gå lige frem mod øst," svarede Briant. "Men hvem ved, hvilke forhindringer der kan møde os i skoven."

"Å, de er vel ikke uoverkommelige," sagde Doniphan lidt spydigt.

"Nej, men det kan tage tid. Vi gør derfor bedst i at medbringe forråd til et par dage."

"Og krudt og kugler," mente Wilcox.

"Naturligvis," svarede Briant. "Men selv om vi ikke er her tilbage igen inden to gange fireogtyve timer, så må du dog ikke bekymre dig for os, Gordon ..."

"Jeg vil bekymre mig, selv om I kun bliver en halv dag borte," svarede Gordon. "Men ekspeditionen er nu engang besluttet og vel også nødvendig. Vi kan dog ikke blive her på denne åbne kyst i vinter."

"Ja, vi må søge os et sikrere tilflugtssted," sagde Briant.

"Hvis da ikke udfaldet af ekspeditionen viser, at vi godt kan slippe bort fra denne såkaldte ø," vedblev Doniphan påståeligt.

"Naturligvis! skønt årstiden jo ikke just er den heldigste. Men vi vil gøre hvad vi kan. Altså i morgen gælder det."

Alle forberedelserne til afrejsen blev truffet. Der blev medgivet de bortdragende levnedsmidler til fire dage, desuden fire revolvere, fire geværer, to små økser, et lommekompas, en god kikkert og rejsetæpper. De medførte tillige deres lommeknive, fyrsvamp, fyrstål og tændstikker, og var altså ret godt udstyret til ekspeditionen, som vel ikke ville blive langvarig, men dog ikke var ganske uden fare. Briant, Doniphan, Service og Wilcox måtte rykke frem med den største forsigtighed og hele tiden holde sig sammen.

Gordon mente ganske vist, at hans nærværelse vist ville kunne gøres nødig for at holde fred mellem Briant og Doniphan. De små drenge kunne imidlertid ikke godt overlades helt til sig selv, og han måtte derfor blive på *Sloughi*. Han tog dog under fire øjne det løfte af Briant, at han ville undgå enhver anledning til strid. Men han var langt fra rolig; også drengene var alle mere eller mindre beklemte om hjertet ved tanken om den forestående skilsmisse.

7. Rekognosceringen

Klokken syv næste morgen forlod Briant, Doniphan, Wilcox og Service lejren ved *Sloughi*. Solen stod op på en skyfri himmel, og det tegnede til at blive smukt vejr, hverken for varmt eller for koldt. Skulle der indtræde forhindringer, måtte de udelukkende hidrøre fra terrænforholdene.

Ledsaget af Phann, som Gordon antog måske kunne blive dem til nytte, drog de fire drenge af sted og var kort efter forsvundet i skoven.

De havde foresat sig at gå langs med foden af klinten, indtil de nåede forbjerget nord for bugten. Herfra kunne de se det vand, som Briant havde talt om.

Doniphan gjorde nogle indvendinger, men efter et mislykket forsøg på at skyde genvej ved at klatre op ad skrænten, gav han tabt, og de fulgtes nu alle fire ad i udkanten af skoven langs med klinten.

Efter omtrent en times forløb standsede Briant og så sig om.

"Men hvor er Service?" udbrød han.

Service var forsvundet sammen med sin ven Phann.

"Service! ... Service! ... Hvor er du?" råbte Briant.

I det samme hørte de Phann gø, og Service kalde på dem. De ilede efter syden og fandt Service stående bag et fremspringende sted på klinten, hvor der for længe siden havde fundet en nedstyrtning sted. Ved luftens og regnens indflydelse havde der i den kalkholdige masse dannet sig en bred spalte, ad hvilken man kunne klatre op til toppen af skrænten.

Det var en let sag for de behændige og smidige drenge, hvis der ikke indtraf nye skred, når de trådte på de fremspringende punkter i kalkvæggen.

Doniphan var den første, som forsøgte opstigningen. For at ingen af de andre – fremfor alt ikke Briant – skulle komme ham i forkøbet, ilede han blindt af sted uden at ænse Briants tilråb om at være forsigtig. Han slap dog heldigt fra det, og havde den tilfredsstillelse at være den første, der nåede toppen, hvor de tre andre drenge også kort efter indfandt sig.

Han havde da allerede fået sin kikkert frem og rettede den nu mod de store skovstrækninger i øst.

"Nå, kan du så se noget til vandet?" spurgte Wilcox.

"Ikke det mindste," lød svaret.

"Lad mig engang prøve," sagde Wilcox.

Med et meget veltilfreds smil rakte Doniphan sin kammerat kikkerten.

"Jeg kan heller ikke se det omtalte vand," sagde Wilcox.

"Formodentlig fordi der intet vand findes der," sagde Doniphan. "Prøv nu selv, Briant! Så vil du se, at du har taget fejl."

"Nej, jeg har ikke taget fejl," svarede Briant.

"Det er et stærkt stykke! ... Vi kan jo ikke se noget."

"Af den ganske naturlige grund, at klinten er lavere end forbjerget – og synskredsen her følgelig mindre. Hvis vi stod der, hvor jeg var, ville den blå stribe vise sig i en afstand af tolv-fjorten kilometer. Så skulle I få at se, at den er der, hvor jeg siger, og at det ikke har været skyer jeg så."

"Ja, det kan du sagtens påstå," sagde Wilcox.

"Og også bevise det," svarede Briant. "Lad os gå tværs over højdedraget og ned igennem skoven, indtil vi når vandet."

"Så får vi nok lov at gå langt," sagde Doniphan. "Det er vist aldrig umagen værd."

"Så bliv du, hvor du er," svarede Briant, som, sit løfte til Gordon tro, ikke ville lade sig drille af Doniphan. "Service og jeg kan godt gå alene."

"Vi går med. Ikke sandt, Doniphan!" sagde Wilcox.

"Men først må vi have frokost," svarede Service.

Det var også nødvendigt at styrke sig med et godt måltid, som blev indtaget i løbet af en halv time, hvorpå selskabet atter satte sig i bevægelse.

De første par kilometer gik det let nok hen over græsmarkerne, hvor hist og her en mosgroet sten stak hovedet frem. De traf også på grupper af træagtige bregner og ulvefødder, lyng, berberisbuske og stikpalmer.

Nedstigningen på den modsatte side af højdedraget var derimod temmelig besværlig, fordi skråningen her var næsten lige så stejl som ud mod havet. Og havde drengene ikke truffet på et delvis udtørret flodleje, ad hvilket de kunne stige ned, var de blevet nødsaget til at gå tilbage til klinten.

Vejen gennem skoven var meget besværlig på grund af det høje græs, omstyrtede træstammer og tæt krat, som de kun kunne trænge igennem med øksen i hånden. Det gik også langsomt fremad, og i løbet af dagen tilbagelagde de næppe mere end seks-otte kilometer.

Det syntes, som om menneskelige væsner aldrig havde gæstet disse skove. Træerne var styrtet om af ælde eller rykket op af stormen, men ikke fældet af menneskehånd. På sine

steder var græsset nedtrådt som af større dyr, der flygtede, da drengene nærmede sig.

Doniphan havde den mest brændende lyst til at skyde på dyrene, men han indså heldigvis selv, uden at Briant behøvede at minde ham om det, at det ville være uklogt at røbe deres nærværelse ved at løsne et skud.

Fristelsen var imidlertid stor. Hvert øjeblik stødte de på agerhøns, kramsfugle, vildgæs, ryper og meget andet fuglevildt.

Under et længere ophold i denne egn ville jagten kunne give et rigt udbytte, og i denne trøstelige tanke fandt Doniphan erstatning for den tvang, han i øjeblikket måtte pålægge sig.

Skovene bestod for største delen af bøg og birk. Der fandtes også cypresser, myrter og hele grupper af cassia eller uægte kaneltræ.

Klokken to gjorde drengene for anden gang holdt på en åben plads, der gennemstrømmedes af en bæk. Denne kunne med lethed passeres ved at træde på nogle flade sten, som syntes at være anbragt med vilje i dens leje.

"Det var da mærkeligt," udbrød Doniphan, da han fik øje på de flade sten.

"Der er nok en bro," sagde Service og var allerede halvt ude i bækken.

"Vent lidt," råbte Briant efter ham. "Lad os først se lidt nøjere på disse sten."

Det var dog ikke muligt at afgøre, om overgangen over bækken var dannet af menneskehænder, eller om den var skabt ved en tilfældighed. Det sidste anså Briant og hans kammerater som det sandsynligste.

Da bækken løb i nordøstlig retning, foreslog Briant, at de så vidt muligt skulle følge dens løb. Da de efter et par timers gang rådspurgte kompasset, så de imidlertid, at den nu løb i stik nordlig retning. De måtte derfor opgive at følge den og atter bane sig vej gennem skovens tykning.

Henad klokken syv var de endnu ikke nået til udkanten af skoven. Det begyndte at blive mørkt, og de besluttede derfor at gøre holdt og tilbringe natten i skoven. De nød med god appetit af det medbragte forråd og ville netop til at lægge sig til hvile ved foden af et stort birketræ, da Service gjorde dem opmærksom på et buskads, i hvis midte der – så vidt de kunne skelne i halvmørket – stod et mindre træ med nedhængende grene, som næsten nåede til jorden. På et leje af vissent løv og indhyllede i deres tæpper lå de udmattede drenge snart i en tryg søvn. Og Phann, der skulle have holdt vagt over dem, fulgte snart deres eksempel.

I løbet af natten lod den vel et par gange høre en vedholdende knurren, fordi den sporede et eller andet rovdyrs nærhed. De trætte vandreres ro blev dog ikke forstyrret ved noget angreb af vilde dyr.

Da drengene vågnede næste morgen, var Service den første, som krøb frem under træerne, men hans forbavsede udråb hidkaldte snart de andre.

"Hvad er der på færde?" spurgte Briant.

"Service tager altid sådan på vej og forskrækker os," sagde Wilcox.

"Å pyt," svarede Service, "kom nu blot, så skal I se, hvor vi har sovet."

Det viste sig da, at buskadset var en indianerhytte, en såkaldt "ajoupa", flettet af grene. Hytten måtte være meget gammel, for den var næsten faldefærdig.

"Så må her jo dog være mennesker," sagde Doniphan og så sig hurtigt om til alle sider.

"Ja, det er klart, at hytten ikke har bygget sig selv," sagde Briant.

"Nu kan jeg forklare mig overgangen over bækken," bemærkede Wilcox.

"Det må være rare folk," sagde Service, "siden de har opført sådan en hytte netop for at vi kunne overnatte i den."

Hvorvidt indbyggerne var, som Service udtrykte sig, "rare" folk, måtte foreløbig stå hen. Det sandsynligste var, at de var menneskeædere, hvis øen hørte til den australske øgruppe.

I hytten fandtes uheldigvis intet, som kunne lede dem på sporet af dens tidligere beboere, og da klokken var halv otte, begave drengene sig atter på vandring mod øst. Ligesom dagen forud måtte de også her flere gange bane sig vej med øksen i hånden.

Lidt før klokken ti nåede de omsider udkanten af skoven, og foran dem udbredte sig en vid slette, bevokset med mastixtræer, timian og lyng. En kilometer længere mod øst blev sletten afbrudt af en bred bræmme af sand, og der nedenfor strakte sig, så langt øjet nåede, det blå hav, som Briant havde set.

Doniphan stod som lamslået. Hans forfængelighed var ubehageligt berørt ved, at Briant fik ret.

Briant gjorde sig dog ikke på nogen måde vigtig, men undersøgte omhyggeligt egnen ved hjælp af sin kikkert, og det

blev ham kun alt for klart, at de var strandet på en ø. Der var derfor ingen udsigt til frelse, med mindre hjælpen kom ude fra. Øen syntes at ligge aldeles ensom og forladt midt i Stillehavet.

Nedslåede gik drengene nu ned til strandbredden og lejrede sig for at spise frokost. Efter frokosten ville de begive sig på hjemvejen og håbede inden aften at kunne nå tilbage til *Sloughi*.

Idet de standsede et øjeblik for endnu en gang at betragte stedet, begyndte Phann pludselig at løbe ned mod havet.

Service kaldte på den, men til ingen nytte.

Snusende til det fugtige sand fo'r Phann af sted og satte med et spring ud i havet, hvor den ivrigt gav sig til at drikke.

"Hvad er dog det?" udbrød Doniphan. Et øjeblik efter stod han ved bredden af det formodede hav og ved at smage på vandet opdagede han, at det var fersk.

Det var altså ikke havet, men en indsø, de stod ved bredden af.

8. Rekognosceringen fortsættes

Det vigtige spørgsmål, som de skibbrudnes frelse afhang af, var altså endnu ikke besvaret på en fuldstændig fyldestgørende måde.

Af søens størrelse sluttede Doniphan, at de befandt sig på et fastland, som altså måtte være Sydamerika. Men selv om så var, måtte de afvente en gunstigere årstid, før de kunne tænke på at drage videre for at opsøge beboede egne.

At opholde sig vinteren over på den for de vestlige storme så udsatte kyst, lod sig ikke gøre. Drengene besluttede derfor at forlænge rekognosceringen en dag eller to for om muligt i nærheden af søen at finde et sted, som bedre egnede sig til et vinterophold.

Egnen måtte have været beboet eller dog undertiden besøgt af de indfødte, det bevidnede overgangen over bækken og indianerhytten. En nøjere undersøgelse ville måske føre til yderligere opdagelser i så henseende.

Klokken halv ni begav de fire drenge sig derfor på vej langs søens bred. De valgte at gå i sydlig retning, fordi de derved samtidig nærmede sig *Sloughi*.

Phann, der løb forud som blænker, stødte hvert øjeblik på flokke af agerhøns, som forskrækkede skjulte sig imellem lyngen og mastixtræerne. Enkelte steder sås bøller, tranebær og

vildtvoksende selleriplanter, som kunne blive de skibbrudne meget nyttige i hygiejnisk henseende.

I løbet af dagen tilbagelagde drengene omtrent en halv snes kvartmil langs søens flade, sandede bred uden at støde på nogen af de indfødte. Ingen steder så man nogen røg, på søen viste sig ingen båd. Øen lod til ikke længere at være beboet.

Der sås heller ikke hverken rovdyr eller drøvtyggere, men henad eftermiddagen viste der sig nogle fugle langt borte ved udkanten af skoven.

"Det er strudse!" udbrød Service.

"Det må være en meget lille slags," svarede Doniphan.

"Hvis det er strudse," sagde Briant, "og vi befinder os på et fastland ..."

"Tvivler du måske stadig?" spurgte Doniphan ironisk.

"Så må vi være i Amerika, for der er der mange af dem. Det var kun det, jeg ville sige," svarede Briant roligt.

Henad klokken syv blev der gjort holdt, og indtraf der ikke uventede forhindringer, ville drengene næste dag vende tilbage til Sloughi-bugten – således kaldte de den del af kysten, hvor skonnerten var strandet.

Efter at have indtaget deres aftensmåltid svøbte drengene sig i deres tæpper og lagde sig til hvile i læ af et stort bøgetræ.

Natten forløb roligt, men henad daggry begyndte Phann at blive urolig. Den knurrede sagte og løb snusende omkring, som om den havde færten af et eller andet dyr.

Klokken syv vågnede Briant og hans kammerater. De kom snart på benene, og mens Service gumlede på et stykke skibsbrød, tog de tre andre et overblik over egnen.

"Det var heldigt," udbrød Wilcox, "at vi ikke gik videre i går aftes. Derhenne løber en flod, og på dens modsatte bred er der en stor mose."

"Ja, den ser ud til at være meget stor," sagde Briant.

"Og der er fuldt af krikænder og bekkasiner," tilføjede Doniphan. "Kunne vi få os indrettet her for vinteren, vil vi aldrig komme til at mangle vildt."

"Det lader sig måske gøre," sagde Briant og tog vejen henimod floden.

Noget tilbage hævede, sig en stejl skrænt, som på den ene side begrænsedes af den lille flod, mens den anden vendte ud mod søen. Den højre flodbred var stejl, den venstre derimod meget flad. Den gik efterhånden over i den store mose, som strakte sig syd på, så langt øjet nåede. For at lære flodens retning at kende måtte man klatre op ad skrænten, hvilket Briant også foresatte sig at gøre, før de begav sig tilbage til *Sloughi*.

Ved sit udløb af søen var floden kun henved femten meter bred, men efterhånden som den modtog tilløb fra mosen og de højere liggende egne, ville den tiltage i dybde og bredde.

"Nej, se engang," udbrød Wilcox, da de stod ved foden af skrænten, idet han pegede på en række sten, der var anbragt aldeles som ved overgangen over bækken i skoven.

"Nu er det da fuldstændig sikkert," sagde Briant.

"Ja, og se så der," svarede Doniphan og nærmede sig nogle rester af forstavnen af en båd, hvori der endnu hang en rusten jernring.

De stod et øjeblik ganske tavse og stille, som om de ventede, at mændene, der havde benyttet båden og lagt broen over

floden, ville vise sig for dem.

Men der kom ingen, hvad enten nu den ulykkelige stakkel, som havde levet der, var vendt tilbage til det menneskelige samfund, eller han havde været nødsaget til at ende sine dage i denne øde egn.

Phanns forunderlige adfærd vækkede drengene af de alvorlige betragtninger, som dette syn fremkaldte. Hunden havde åbenbart færten af et eller andet. Den spidsede øren, logrede med halen og snusede uophørligt rundt i græsset.

"Hvad er der i vejen med Phann?" spurgte Service.

"Den har færten af et eller andet," sagde Doniphan og gik hen til hunden.

Phann stod stille med poten i vejret og tungen ud af halsen. Så fo'r den pludselig af sted hen mod en gruppe træer, som stod nedenfor skrænten ud mod søen.

Drengene fulgte efter den og befandt sig snart ved foden af en gammel bøg, i hvis bark der var indskåret de to bogstaver

F. B.

og årstallet 1807.

Mens Briant, Doniphan, Wilcox og Service stod målløse af forbavselse ved at få øje på denne indskrift, var Phann forsvundet bag hjørnet af skrænten.

"Phann! ... Phann!" kaldte Briant.

Men Phann kom ikke tilbage. Den gøede kun endnu heftigere.

"Vi må se os godt for og holde sammen," sagde Briant. "Måske er det en flok af de vilde indianere fra pampas i Sydamerika."

Med ladte geværer og revolverne i hånden trængte drengene videre langs med den smalle flodbred. Doniphan bukkede sig ned og tog en genstand op, som lå på jorden. Det var en spade af amerikansk eller europæisk oprindelse. Den var ganske forrustet og håndtaget råddent, som om den havde ligget der i mange år.

Jorden der omkring bar også spor af at have været dyrket, men yamsen var efterhånden udartet af mangel på dyrkning og voksede nu vildt.

Pludselig hørtes en ynkelig tuden, og straks efter kom Phann frem. Den viste tegn på stor uro, løb frem og tilbage og så på drengene, som om den ville opfordre dem til at følge sig.

"Der må være noget usædvanligt på færde," sagde Briant, som forgæves bestræbte sig for at berolige hunden.

"Lad os se, hvor den vil føre os hen," svarede Doniphan og gjorde tegn til Service og Wilcox, at de skulle følge med.

En halv snes skridt længere borte stod Phann stille ved et tæt buskads ved foden af skrænten.

Idet Briant bøjede et par grene til side, fik han øje på en smal åbning.

"Her er nok en hule," udbrød han og trådte lidt tilbage.

"Det er rimeligt nok," svarede Doniphan, "men hvad mon der er i den?"

"Det må vi undersøge," sagde Briant og huggede med sin økse løs på grenene, som spærrede indgangen.

I hulen var alt stille, og Service ville netop til at smutte ind gennem åbningen, da Briant holdt ham tilbage.

"Lad Phann gå først," sagde han.

Phann blev ved med at gø på en foruroligende måde, men der viste sig intet tegn til, at noget levende væsen opholdt sig i hulen.

For at forvisse sig om, at luften i hulen ikke var fordærvet, antændte Briant et par håndfulde tørt græs og løv, som han havde kastet foran indgangen. Det flammede rask op og viste derved, at luften var egnet til at indåndes.

"Skal vi så gå ind?" spurgte Wilcox.

"Ja," svarede Doniphan.

"Vent, til vi får lys," sagde Briant, idet han huggede en harpiksholdig gren af et af grantræerne, som voksede ved floden. Han antændte grenen, og ved dens skin trængte drengene ind i hulen.

Indgangen var omtrent halvanden meter høj og tres centimeter bred, men hulen udvidede sig pludselig til tre meter i højden og syv i bredden. Bunden bestod af fint og tørt sand.

I hulen fandt drengene en træskammel og et bord, hvorpå der stod forskelligt husgeråd, en lerkrukke, store muslingeskaller, der benyttedes som tallerkener, en gammel rusten kniv, et par medekroge og en tom blikskål. Lige overfor bordet ved den modsatte væg stod en slags kiste af plumpt sammenføjede brædder, i hvilken der fandtes rester af klædningsstykker. Dybest inde i hulen stod en ussel briks, dækket med et laset uldent tæppe. Ved hovedgærdet stod på en bænk endnu en kop og en trælysestage, hvori der kun var den forkullede væge tilbage.

Drengene trak sig ængsteligt tilbage af frygt for at finde et lig under tæppet.

Omsider tog Briant mod til sig og trak tæppet til side. Men briksen var tom.

I stor sindsbevægelse gik drengene kort efter ud til Phann, som havde opholdt sig udenfor hulen, hvor den blev ved at hyle ynkeligt.

De tog nu vejen ned mod floden, men standsede rædselsslagne ved synet af et menneskeligt skelet, som lå ved foden af et bøgetræ.

Her havde altså hulens ulykkelige beboer udåndet sit sidste suk uden engang at have fundet en grav.

9. Hulen undersøges

Briant, Doniphan, Wilcox og Service stod i nogle minutter tavse og hensunkne i alvorlige betragtninger over dette uventede og sørgelige syn.

Men der var ingen tid at give bort, hvis hulen skulle undersøges grundigt, før de fire drenge vendte tilbage til *Sloughi*.

"Kom så," sagde Briant opmuntrende, og fulgt af sine kammerater trængte han atter ind i hulen.

På en hylde fandt drengene en pakke lys, som var fremstillet af fedt og optrevlet værk. Service tændte et af dem, og undersøgelserne begyndte.

Hulens loft og vægge var fuldstændig tørre, skønt luften kun havde adgang gennem døråbningen. Der var vel temmelig mørkt derinde, men ved at hugge et par huller i væggen kunne hulen gøres lysere og luftigere. Skønt den kun var syv meter bred og ti meter lang, ville den dog til nød foreløbig kunne rumme de skibbrudne drenge.

Blandt de få genstande hulen indeholdt, var der foruden en lasso også noget, som Wilcox antog for et kuglespil, men ved nærmere eftersyn viste det sig, at det var en såkaldt "bola", et jagtredskab bestående af to kugler, som forbindes med hinanden ved et reb, og som benyttes af indianerne i Sydamerika. Når bolaen kastes behændigt afsted, slynger den sig om benene på det jagede dyr, som derved hindres i at flygte og således bliver et let bytte for jægeren.

Ved hovedgærdet af sengen fandt Wilcox et ur hængende på et søm i væggen.

Det var et temmelig fint ur med dobbelt sølvkasse og derved hængende urnøgle og kæde af sølv.

"Lad os se, om der ikke skulle stå et navn inden i det," sagde Doniphan. Og da de med lidt besvær – for uret var lidt rustent i sammenføjningerne – fik det åbnet, så de, at der stod i kapslen:

Delpeuch – Saint-Malo

– det var urmagerens navn og adresse.

"Den ulykkelige var altså min landsmand," udbrød Briant rørt.

Under madrassen fandt Doniphan desuden en gammel bog, hvis gule blade var beskrevet med blyant.

Skriften var blevet næsten ulæselig, men et sted læste de dog tydeligt navnet: *François Baudoin*.

Det var det navn, hvis begyndelsesbogstaver var skåret i træet. Den skibbrudne havde ført en dagbog under sit ophold på øen, og blandt de få læselige ord var: *Duguai-Trouin* – formodentlig navnet på det skib, han var strandet med der på kysten.

Foran i bogen stod samme årstal som under bogstaverne på træet. Sandsynligvis angav det det år, skibbruddet fandt sted.

Det var altså treoghalvtreds år siden François Baudoin var strandet der på kysten, og under hele hans lange ophold havde der ikke tilbudt sig en eneste udvej til frelse.

Drengene følte mere end nogensinde det ængstelige ved deres stilling, og deres sidste håb om at kunne slippe bort forsvandt ved synet af et kort, som var tegnet på et af bogens blade med en slags blæk, lavet af vand og sod.

"Det har François Baudoin vist selv tegnet," sagde Briant.

"Det skulle da vel aldrig være et kort over kysten?" udbrød Doniphan.

Jo, ganske rigtigt! Drengene genkendte straks Sloughi-bugten, klinten, floden og skovene.

Ved søens modsatte bred var der også skove, som strakte sig helt ned til kysten, der beskylledes af – havet.

Briant havde altså dog haft ret. De var ligesom François Baudoin fanger på en ø.

Så vidt Briant og Doniphan kunne skønne, var øens omrids temmelig nøjagtigt gengivet på kortet.

Øen var aflang og lignede i form en sommerfugl med udbredte vinger. Foruden Sloughi-bugten var der endnu to andre bugter, af hvilke den største fandtes på sydkysten. Indsøen var temmelig stor og havde afløb gennem flere floder. Den flod, der løb forbi hulen, løb ud i Sloughi-bugten, tæt ved lejren.

Klinten syntes at være øens højeste punkt. Nordkysten var ufrugtbar og sandet, og mod syd strakte den store mose sig næsten helt ud til havet. I sydøst sås en række klitter.

Øens udstrækning fra nord til syd var på kortet angivet til omtrent hundrede kilometer. Dens største bredde fra vest til øst var kun halvtreds kilometer.

Angående dens beliggenhed var det derimod aldeles umuligt at komme til nogen vished.

I hvert tilfælde kunne der nu ikke mere være tale om et kun foreløbigt ophold. Det ville derfor være hensigtsmæssigt at transportere hele inventariet fra *Sloughi* hen til hulen, inden storm og regn havde gjort det fuldstændigt af med yachten.

Det gjaldt nu om hurtigst muligt at vende tilbage til *Sloughi*. De havde allerede været fraværende i tre dage, og Gordon bekymrede sig nu sikkert også for deres skyld.

De besluttede endnu samme dag at begive sig på hjemvejen og følge flodens løb, der førte ned til Sloughi-bugten. Det var højest femten kilometer, som de kunne tilbagelægge i løbet af nogle timer.

Men forinden drengene begav sig hjemad, ville de først stede den skibbrudne franskmand til hvile. Med spaden gravede de en grav ved foden af det træ, hvori François Baudoin havde indridset sit navn. Med et kors af træ betegnede de stedet, hvor han hvilede.

På hjemvejen bemærkede Briant med stor tilfredshed, at floden var sejlbar for en båd eller en flåde, hvilket i høj grad ville lette de skibbrudne transporten af godset fra *Sloughi*.

Henad klokken fire stødte de hjemvendende uheldigvis på en stor mose, som det på grund af hængedynd var farligt at betræde. De måtte derfor opgive at følge floden og søge at finde vej gennem skoven, hvor det allerede begyndte at mørkne. Ved hjælp af kompasset håbede Briant at kunne holde den rigtige retning, men efter et par timers gang opdagede han, at de var faret vild.

Tanken om at tilbringe endnu en nat under åben himmel forekom ikke drengene synderlig afskrækkende, men det værste var, at provianten var sluppet op, netop som sulten begyndte at gøre sine fordringer gældende.

"Hvis vi bliver ved at gå frem i vestlig retning, må vi dog engang nå tilbage til sejren," sagde Briant.

"Det kommer vel an på, om kortet er rigtigt," svarede Doniphan, som ikke kunne glemme, at Briant havde fået ret, og derfor ustandselig havde noget at udsætte på kortet, som imidlertid, efter hvad de hidtil havde set af øen, viste sig at være aldeles pålideligt.

For ikke at yppe kiv forholdt Briant sig tavs, og de fortsatte deres vej gennem skoven.

Klokken otte var det bælgmørkt, og skoven lod til aldrig at ville få ende.

Pludselig så de et stærkt glimt i en åbning mellem træerne.

"Hvad var det?" udbrød Service.

"Det var vel et stjerneskud," svarede Wilcox.

"Nej, det var en af raketterne fra *Sloughi*," sagde Briant.

"Det er Gordon, der signalerer til os," udbrød Doniphan og svarede med knaldet af sin bøsse.

Den næste raket angav tydeligt, i hvilken retning de skulle gå, og tre kvarter senere havde de nået lejren.

10. Flytningen

De fire drenge fik en jublende modtagelse af deres kammerater, som havde savnet dem og frygtet for, at der var tilstødt dem en ulykke.

Fortællingen om, hvad de havde set og oplevet, måtte dog opsættes til næste dag; de hjemvendte var alt for trætte til at give en omstændelig forklaring. Briant indskrænkede sig foreløbig til de få, betydningsfulde ord: "Vi er strandet på en ø," der gjorde et dybt indtryk på alle drengene. Kun Gordon tog sagen med nogenlunde ro. Meddelelsen kom ham ikke uventet.

Tidligt næste morgen, mens de små endnu sov, holdt de store: Gordon, Briant, Doniphan, Baxter, Cross, Wilcox, Service, Webb, Garnett og Moko råd oppe på dækket, hvor Briant og Doniphan skiftevis gav en omstændelig beretning om alt, hvad de havde set og oplevet på ekspeditionen. Det medbragte kort viste kun alt for klart, at de nu var henvist ganske og aldeles til dem selv.

Gordon med sin for amerikanerne ejendommelige praktiske foretagsomhed fandt tanken om at grundlægge en koloni ret tiltalende. Han satte mod i sine kammerater og mente, at de kunne få det ret godt, når de alle troligt hjalp hinanden. Det gjaldt nu først og fremmest om at komme til ro i hulen, inden vinteren satte ind.

"Er hulen stor nok til at rumme os alle?" spurgte Baxter.

"Nej," svarede Doniphan, "men jeg antager, vi kan gøre den rummeligere ved at hugge noget af væggene bort."

"Lad os foreløbig nøjes med den, som den er," svarede Gordon.

"Og lad os flytte ind snarest muligt," tilføjede Briant.

Det var også påtrængende nødvendigt, for skonnerten blev med for dag mindre og mindre i stand til at yde dem læ. En af de voldsomme jævndøgnsstorme ville i løbet af et par timer splitte yachten fuldstændig, og det gjaldt netop om at redde alt, hvad der kunne komme de skibbrudne til nytte ved transporten af godset til *French Den* – som hulen blev døbt til minde om den skibbrudne franskmand.

"Men hvor skal vi opholde os under flytningen?" spurgte Doniphan.

"Vi vil rejse et telt ved floden," svarede Gordon.

Der ville mindst gå en måned, før de fik alting fra yachten bragt i land og bygget en flåde til at transportere sagerne videre til French Den.

Gordon gjorde klogt i at benytte flodvejen, som transporten gik langt lettere for sig på end til lands.

De nærmest følgende dage blev anvendt til at rejse teltet ved floden. De underste grene på to bøgetræer blev ved hjælp af stænger fastgjort til et tredje træ, og derover udspændtes yachtens reservestorsejl, som var så langt, at det nåede helt ned til jorden, hvor det blev gjort godt fast til nedrammede pæle. Under teltet anbragtes så efterhånden sengeklæderne, de nødvendigste husgeråd, våbnene, ammunitionen og provianten.

Det var heldigvis tørvejr, og når det blæste, var det fralandsvind. Arbejdet kunne altså gå uhindret for sig.

Henimod midten af april var der så godt som intet mere tilbage om bord i skonnerten med undtagelse af de vægtigere genstande, som ballastklodserne af bly, vandbeholderne, spillet og kabyssen. Fokkemasten, ræerne, vanterne, bardunerne, kættingerne, ankrene, tovværket, linegodset og kabelgarnene var efterhånden blevet transporteret hen i nærheden af teltet.

Under al denne travlhed sørgede Doniphan, Webb og Wilcox for at skaffe de daglige fornødenheder ved at gå på jagt, mens de små arbejdede af bedste evne med at fange bløddyr og fisk. Det var en fornøjelse at se dem ivrigt trippe om mellem stenene ved strandbredden. Undertiden kom de lidt for våde hjem og fik så skænd af den strenge Gordon, selv om Briant prøvede at tage dem i forsvar. Jacques tog vel del i deres arbejde, men aldrig i deres lystighed.

Under Gordons praktiske ledelse gik arbejdet let fra hånden; selv Doniphan, som ikke ville have rettet sig hverken efter Briant eller nogen af de andre drenge, fandt sig i at adlyde ham. Der var derfor for øjeblikket den bedste forståelse mellem drengene.

Imidlertid nærmede vinteren sig med stærke skridt. Tidligt om morgenen havde termometret allerede flere gange stået på nul, og drengene måtte ty til de tykkeste og varmeste klædningsstykker, som stod til deres rådighed. Briant tog sig af de små og sørgede for, at de ikke gik med kolde fødder eller udsatte sig for træk, når de var meget varme. Viste der sig tegn til forkølelse, blev de straks puttet i seng, og Moko sparede ikke på hyldeteen, som yachtens apotek var velforsynet med.

Ophugningen af skonnerten forekom de uøvede drenge som et meget besværligt arbejde. Den 25. april kom et uvejr dem

heldigvis til hjælp.

Om natten rejste der sig en heftig storm ledsaget af lyn og torden. Bølgerne slog voldsomt mod yachtens skrog, og henad morgenstunden var den fuldstændig slået til vrag. Det var en stor lettelse for drengene, som nu uden synderlig anstrengelse kunne fiske de ilanddrevne planker op og finde de udfaldne jernbolte og søm, som lå spredt rundt omkring i sandet på strandbredden.

De følgende dage tog store og små ivrigt del i dette arbejde. De vægtigste genstande som spillet, kabyssen og vandbeholderne af jernblik voldte det dem en del bryderi at få transporteret op til teltet, men ved hjælp af Baxters opfindsomhed og Mokos gode råd lykkedes det dog omsider at fuldføre også dette arbejde. Godsets videre transport på den øvrige strækning til grotten overlod man nu til floden.

"I morgen må vi begynde at tømre flåden," sagde Gordon.

"Lad os tømre den på floden," sagde Baxter, "så slipper vi for den ulejlighed at sætte den i vandet."

"Det var et godt råd," svarede Gordon. Og allerede næste dag lagde de hånd på værket.

Alle plankerne fra skonnerten, fokkemasten, resterne af stormasten, rundholterne, bovsprydet, fokkeråen, bommen og gaflen var blevet slæbt hen til et sted ved flodbredden, som kun stod under vand ved flodtid. Da højvandet havde ført alt dette tømmer ud i floden, ordnede drengene det først efter længde, lagde de mindre stykker på tværs oven på og surrede dem godt fast.

Herved opnåede de at få et fast grundlag, som var henved ti meter langt og fem meter bredt, og for at flåden ikke skulle

drive med strømmen, blev den fortøjet til træerne ved flodbredden.

Da det møjsommelige dagværk var til ende, spiste drengene til aften med glubende appetit, gik derpå til ro og sov til den lyse morgen.

Næste dag fortsattes arbejdet. Der skulle nu anbringes en slags dæk på flåden. Hertil anvendtes dæksplankerne fra skonnerten, som blev slået fast med store søm og bundet sammen med tove.

Trods al anvendt flid gik der tre dage med dette arbejde. Kulden blev imidlertid mere og mere følelig, og hist og her mellem stenene begyndte vandet at fryse. Der var ingen tid at give bort af, hvis de skulle nå grotten, inden vinteren for alvor indfandt sig.

"Vi må af sted inden den 6. maj," sagde Briant.

"Hvorfor det?" spurgte Gordon.

"Fordi det i overmorgen er nymåne," svarede Briant, "følgelig bliver højvandet stærkere i nogle dage, og det vil lette os transporten op ad floden. Vi vil aldrig kunne overkomme at hale flåden op mod strømmen eller stage os frem."

"Så må vi af sted inden tre dage," svarede Gordon.

Den 3. maj begyndte indladningen, og for at undgå kæntring blev godset stuvet meget omhyggeligt. Alle drengene var i virksomhed. De små bar de mindre genstande som husgeråd, værktøj, instrumenter og lignende om bord på flåden, hvor Briant og Baxter anbragte dem efter Gordons anvisning. De større drenge havde det besværlige hverv at bringe de vægtigere genstande som kabyssen, vandtønderne, rundholterne og spillet over på flåden. Derefter korn turen til provianten og

fustagerne med vin, øl og brændevin, samt flere sække salt, som var blevet indsamlet mellem stenene ved stranden. For at lette indladningen fandt Baxter på at lave et bradspil, ved hvis hjælp genstandene med lethed førtes over på flåden.

De arbejdede alle så betænksomt og ufortrødent, at alt var i orden den femte maj om eftermiddagen, så at flåden kunne gøres los næste morgen ved højvande.

Drengene havde glædet sig til at have fri resten af dagen, men de forregnede sig. Gordon satte dem atter i arbejde, denne gang med at rejse en signalstang, hvorfra der skulle vaje et flag for derved at tiltrække sig forbisejlende skibes opmærksomhed.

Skonnertens stang, som ikke var blevet anvendt ved tømringen af flåden, blev med stor besvær slæbt op til toppen af bakken, hvor den blev gjort forsvarligt fast i jorden. Ved hjælp af et trisseværk hejste Baxter det engelske flag, som Doniphan hilste med et bøsseskud.

"Nå, der tog Doniphan nok øen i besiddelse for England," sagde Gordon til Briant.

"Det skulle undre mig, om den ikke allerede i forvejen tilhørte England," svarede Briant tørt.

Hans svar lod ikke til at behage Gordon, som undertiden talte om "sin ø" og derved ville tilkendegive, at han betragtede den som amerikansk ejendom.

Næste morgen ved daggry var alle mand i travl bevægelse. Teltet blev taget ned, og alle sengeklæderne bragt over på flåden og dækket med et sejl for at beskytte dem mod regn og fugtighed. Moko havde i forvejen sørget for, at der var sat tilstrækkelig proviant af til et par dage, så at de ikke behøvede at koge eller tænde ild om bord på flåden.

Klokken halv ni var alle mand på plads; de store forude for med bådshager og stænger at lede flådens bevægelser.

Ved højvandets indtræden lidt før klokken ni hørtes en dump knagen over hele flåden, men plankerne kom straks igen i deres rette leje, og der indtrådte ikke senere nogen forstyrrelser.

Fortøjningerne blev nu kastet los, og med jollen på slæbetov gled flåden langsomt opad floden.

Drengene jublede, da de så den tunge flåde sætte sig i bevægelse. Havde det været et linjeskib, de havde bygget, kunne de ikke have været stoltere over deres værk. Men deres selvfølelse var jo såre tilgivelig.

I løbet af to timer tilbagelagde de omtrent en to kilometer, og da floden efter Briants skøn var omtrent tolv kilometer lang, ville de altså komme til at afvente flere højvande, inden de nåede French Den.

Henad klokken elleve begyndte vandet at falde og flåden blev derfor skyndsomst fortøjet, for at ikke den udadgående strøm skulle føre den tilbage mod havet.

Da drengene ikke turde benytte aftenhøjvandet af frygt for i nattens mørke at løbe på grund, besluttede de at vente til næste dag med at fortsætte rejsen.

Doniphan og hans jagtfæller gik straks i land sammen med Phann, og vendte snart veltilfredse tilbage med et par trapgæs og et halvt dusin agerhøns, som på Mokos forslag blev sparet, indtil de rejsende havde nået grotten.

På denne jagtudflugt havde Doniphan ikke opdaget det mindste tegn til at skoven hverken nu eller tidligere blev besøgt af menneskelige væsener. Han havde derimod på afstand

skimtet nogle meget store fugle uden dog med bestemthed at kunne sige, til hvilken art de hørte.

Om natten holdt Baxter, Webb og Cross på skift vagt ved fortøjningerne, og næste morgen ved højvandets indtræden fortsattes rejsen ligesom den foregående dag.

Det var allerede meget koldt, og der var al grund til at befrygte, at floden kunne ise til, før de nåede grotten.

De kunne dog ikke påskynde farten, men måtte tålmodigt afvente de indtrædende højvande. Under en sådan ufrivillig standsning foretog Moko, Doniphan og Wilcox ved hjælp af jollen en udflugt ind over den mose, som Briant havde omtalt. De trængte så langt ind, som der var vand, og fandt at mosen var meget rig på fuglevildt. Doniphan nedlagde nogle bekkasiner, der kom til at gøre trapgæssene og agerhønsene selskab i Mokos spisekammer.

Det blæste meget koldt den påfølgende nat, og på sine steder begyndte floden at ise til. De må drenge frøs gudsjammerligt, og Jenkins og Iverson beklagede sig lydeligt over, at lejren ved *Sloughi* var blevet opgivet. Briant havde sin nød med at tale dem til rette.

Ved hjælp af højvandet, som varede indtil klokken halv fire om eftermiddagen, nåede flåden omsider næste dag op til søen og lagde til udenfor indgangen til French Den.

11. Hulen gøres beboelig

Udskibningen gik for sig under de små drenges jubelråb. Hele dette omflakkende, urolige liv forekom dem som en leg. Dole sprang omkring langs flodbredden. Iverson og Jenkins løb ned til søen, men Costar trak Moko til side og hviskede:

"Hvad skal vi så have til middag, Moko?"

"Vi skal slet ikke spise til middag," lød svaret.

"Å, hvorfor ikke?"

"Vi har ikke tid. Men til aften trakterer jeg med trapgæs," fortsatte Moko og lo over hele ansigtet.

"Vil du ikke løbe med Costar ned til søen?" spurgte Briant sin broder Jacques. "Du rører dig for lidt ... Der er noget i vejen med dig, Jacques. Er du syg?"

"Nej, jeg fejler intet," svarede Jacques.

Briant måtte foreløbig opgive at trænge videre ind på ham, for indflytningen i *French Den* måtte hurtigst muligt iværksættes. Flåden blev forsvarligt fortøjet ved flodbredden. Moko tændte en af skibslanternerne, og med Briant i spidsen drog hele det lille selskab hen mod hulen.

Grenene, som Briant og Doniphan havde anbragt foran indgangen, blev ryddet til side, og en for en smuttede drengene ind gennem åbningen.

"Her er snæver plads," bemærkede Baxter efter at have set sig rigtigt om.

"Vi kan jo stille sengestederne ovenpå hinanden ligesom om bord," svarede Garnett.

"Det er da bedre at stille dem i række på gulvet," mente Wilcox.

"Så bliver her jo slet ikke plads til at man kan røre sig," udbrød Webb.

"Kan du måske skaffe os bedre plads?" spurgte Briant.

"Nej ... men ..."

"Du troede måske her var en hel lejlighed med badeværelse og alle mulige bekvemmeligheder," lo Service.

"Men hvor skal vi lave maden?" spurgte Cross.

"Den laver jeg udenfor hulen," svarede Moko.

"Det lader sig ikke gøre i dårligt vejr," sagde Briant. "Vi må straks i morgen anbringe komfuret fra *Sloughi* herinde ..."

"Skal komfuret stå herinde, hvor vi sover og spiser?" spurgte Doniphan yderst forarget.

"Du kan jo forsyne dig med en flaske Eau de Cologne, lord Doniphan," udbrød Service, der morede sig kosteligt over ham.

"Ja, hvis jeg har lyst, din køkkenskriver," svarede Doniphan stolt og med et truende blik.

"Ja, enten det nu er behageligt eller ikke, så må vi foreløbig finde os i det," svarede Gordon. "Komfuret vil desuden hjælpe til at opvarme hulen. Vi må se at indrette os så godt vi kan."

Sengestederne blev nu anbragt langs væggene, og det store bord fra yachten stillet midt på gulvet, hvorpå Garnett og de små begyndte at dække bord.

Understøttet af Service antændte Moko imens et bål mellem to store sten ved indgangen til hulen. Henad klokken seks mærkede man allerede den liflige duft af det hermetisk henkogte kød, som kun behøvede et lille opkog for at kunne nydes, derpå kom et dusin agerhøns på spid, som Costar

betragtede med lækkersultne blikke, mens Dole og Iverson samvittighedsfuldt drejede spiddet, og Phann så til med spændt opmærksomhed.

Inden en times forløb var hele selskabet samlet i French Den's eneste værelse, som på en gang gjorde tjeneste som spisestue, soveværelse og salon. Alle de skamler, klapstole og rørstole, som havde været om bord i *Sloughi* blev tillige med bænkene fra folkelukafet bragt ind i hulen. Drengene flokkedes om bordet og lod sig anretningen vel smage, hvorpå de alle gik til ro med undtagelse af Wilcox og Doniphan, hvis tur det var at holde vagt ved et stort bål, som var antændt ved indgangen til hulen, dels for at opvarme den, og dels for at holde rovdyrene borte.

De følgende dage gik termometret næsten ned til nul, kulden var følelig og den tunge, grå luft tydede på regn og sne. Alt hvad der kunne tage skade af fugtighed måtte derfor skyndsomst bringes ind i French Den.

Gordon, som holdt nøje bog over ammunitionen, så ikke uden bekymring det store forbrug af krudt og hagl, som jagtudflugterne medførte. Han forsøgte at gøre Doniphan forestillinger angående dette kildne punkt, men blev kort afvist.

"Vi må skyde vildtet for at spare på de medbragte henkogte sager, til vi engang kan forlade øen," svarede Doniphan.

"Hvorledes skal vi kunne forlade øen?" spurgte Gordon. "Vi forstår jo ikke at bygge et skib."

"Du foretrækker vel også at blive her og grundlægge en koloni," ytrede Doniphan spydigt.

"Ja, hvorfor ikke, når man ingen anden udvej har?" svarede Gordon.

"Du får vist ikke ret mange af os, ikke engang din ven Briant, til at gå ind på din idé."

"Det kan vi jo altid senere tale om. Men siden du nævner Briant, så vil jeg gøre dig opmærksom på, at du gør ham uret ..."

"Ja naturligvis," svarede Doniphan på sin sædvanlige hovmodige måde, "Briant er jo et mønster ..."

"Nej, han har også sine fejl, men vi sætter alle pris på ham ..."

"Virkelig! Alle?" spurgte Doniphan.

"Næsten alle. Jeg ved ikke, hvad du, Wilcox, Cross og Webb har imod ham. Nu kan du tænke over, hvad jeg har sagt."

Men Gordon vidste forud, at hans råd ikke ville blive fulgt, og at der forestod ubehagelige rivninger mellem kammeraterne.

I løbet af tre dage blev alle de medbragte sager ført i land, og hvad der ikke kunne finde plads i hulen blev anbragt udenfor og tildækket med presenninger, indtil man kunne få rejst et skur ved hjælp af plankerne og brædderne fra flåden.

Den 13. fik Baxter, Briant og Moko komfuret stillet op i hulen. Skorstensrørets anbringelse forvoldte dem en del besvær, men omsider lykkedes det Baxter at få boret et hul i hulens kalkvæg, og derved skaffe udgang for røgen. Da Moko om eftermiddagen tog komfuret i brug, fandt han, at den trak ganske godt. Selv i dårligt vejr ville de altså herefter altid kunne få varm mad.

På en jagttur, som Doniphan, Wilcox, Webb, Cross, Service og Garnett foretog nogle dage senere i en skov tæt ved søen, stødte de på gruber i jorden, som var tildækket med grene og åbenbart havde tjent som faldgruber for dyrene. Men de måtte være gravet for mange år siden, og i en af dem lå endnu resterne af et dyr, som dog var i så forvitret tilstand, at det ikke var muligt at afgøre, til hvilken art det skulle henregnes.

"Det må i alt fald have været et stort dyr," sagde Wilcox, "se blot på det kæbeben med de store hugtænder."

"Tror du, det har været en løve eller en tiger?" spurgte Cross lidt ængstelig.

"Det har mindst været en jaguar eller en kuguar," svarede Doniphan.

"Så må vi passe godt på," sagde Webb.

"Hører du det, Phann!" sagde Service. "Her lusker rovdyr omkring."

Phann gøede lystigt. Det lod ikke til at ængste den.

"Lad os lægge friske grene over faldgruben, inden vi går hjem," sagde Wilcox, "så kan vi måske fange et dyr."

Det var et praktisk forslag, som straks blev bragt til udførelse, og for at kunne finde stedet igen afmærkede Wilcox vejen gennem skoven med henkastede afbrækkede grene.

Jagterne gav et rigt udbytte. Foruden fuglevildtet var der mange gnavere, deriblandt en slags spiselige gravemus og store, gråbrune harer, desuden små vildsvin og hjorte.

Doniphan skød et par af disse dyr, men da de var vanskelige at komme på skud, brugte han til ingen synderlig nytte mere krudt og hagl end Gordon egentlig syntes om.

På en af udflugterne blev der også foretaget en større indsamling af vildtvoksende selleri og en karseplante, der som anti-skørbugsmiddel af sundhedshensyn kom på bordet ved hvert måltid.

Ved at fiske i floden og søen, som endnu ikke var lagt til, fangede de både foreller og gedder, og en dag vendte Iverson endog hjem med en stor laks. Moko modtog med kendelig tilfredshed disse forøgelser af spisekammerets indhold.

Drengene gik også jævnligt ud til Wilcox' faldgrube, der dog hidtil havde henstået tom, skønt den var blevet forsynet med et stort stykke kød, der nok kunne have lokket et rovdyr.

Den 17. maj indtraf der imidlertid en uventet begivenhed.

Idet Briant og et par andre drenge kom i nærheden af faldgruben, lød der nogle forunderlige, hæse skrig op fra den.

De nærmede sig forsigtigt og så da, at grenene, som dækkede gruben, var skubbet til side, som om et stort dyr var faldet ned i den.

"Kom! ... kom!" råbte Briant og Doniphan, der var ilet forud for de andre og nu stod og kiggede ned i gruben.

"Det er da vel ikke en jaguar?" spurgte Webb.

"Måske en kuguar," tilføjede Cross.

"Nej," svarede Doniphan, "det er et tobenet dyr ... en struds."

Det var en heldig opdagelse, at der fandtes strudse på øen, da disse fugles kød er meget velsmagende, navnlig brystet.

Det var ganske rigtigt en struds, en nandu, af hvilke der findes talrige flokke i Sydamerika.

"Den må vi have levende," udbrød Wilcox.

"Ja, naturligvis," svarede Service.

"Det bliver ikke nemt," mente Cross.

"Lad os forsøge det," sagde Briant.

Wilcox lod sig glide ned i gruben og fik behændigt sin trøje kastet over hovedet på strudsen, som da forbløffet stod ganske stille, så at de kunne binde benene sammen på den med deres lommetørklæder, hvorpå de med forenede kræfter fik den halet op af gruben.

"Nå, dér har vi den da," udbrød Webb. '"Hvad skal vi nu gøre med den?" spurgte Cross.

"Vi skal naturligvis tage den med til French Den og tæmme den, så kan vi ride på den," svarede Service ivrigt.

Skønt det måske var tvivlsomt, hvorvidt strudsen ville lade sig bruge som ridehest, blev Services forslag antaget, og strudsen bragt til French Den.

De små drenge betragtede nysgerrige – men i tilbørlig afstand – den store fugl, og da de hørte, at Service tænkte på at benytte den som ridehest, bad de ham tage dem med bag på hesten.

"Ja, hvis er artige, børnlil," svarede Service, som de små allerede beundrede som en helt.

"Vi skal nok være artige," udbrød Costar.

"Hvad! ... vil du også op at ride? Du har nok glemt din tur på ryggen af skildpadden," sagde Service.

"Det var en anden sag med den," svarede Costar. "Strudsen går da ikke ud i stranden."

"Nej, men den flyver måske op i luften," sagde Dole.

De to små drenge blev lidt lange i ansigtet.

Efter at de skibbrudne var kommet til ro i French Den, bestræbte de sig for at indføre en vis regelmæssighed i det daglige livs beskæftigelser. De små tog efter evne del i de forefaldende arbejder, og Gordon tænkte desuden på at lade dem genoptage den afbrudte undervisning.

"Ved hjælp af de medbragte bøger kan vi selv fortsætte vor undervisning," sagde Gordon, "og det er ikke mere end billigt, at de små nyder godt af, hvad vi har lært."

Der blev udkastet en plan, og man blev enige om, at den skulle følges nøjagtigt.

I løbet af vinteren ville der komme mange dage, hvor vejret ikke tillod hverken store eller små at forlade hulen, og sådanne timer burde ikke hengå ubenyttede. Det for øjeblikket mest påtrængende var dog at skaffe lidt bedre plads i hulen og, om muligt, søge at udvide den.

12. French Den udvides

På deres jagtudflugter spejdede drengene bestandig efter en hule, der kunne optage den del af godset, som af mangel på plads måtte henstå udenfor French Den. Disse eftersøgninger havde dog hidtil vist sig frugtesløse, og de måtte derfor tænke på at udvide François Baudoins hule.

Det havde ikke kunnet lade sig gøre, hvis væggene havde været af granit, men kalken var let at bearbejde. Der ville her blive arbejde for hele vinteren, og hvis der ikke skete nogen nedstyrtning eller vandet trængte ind i hulen, ville arbejdet være tilendebragt inden foråret.

Der behøvedes ingen sprængning. Barker havde allerede ved hjælp af et bor skaffet udgang for røgen fra komfuret og desuden fået anbragt et par små vinduer i hulens væg. Døråbningen var blevet forstørret og en af dørene fra *Sloughi* ophængt foran åbningen.

I over en uge havde det allerede stormet og regnet uophørligt. Takket være sin beliggenhed mod syd og øst lå French Den dog nogenlunde beskyttet mod uvejrets rasen. Jægerne måtte indskrænke deres udflugter til den nærmeste omegn, og der behøvedes kun en nats tør frost for at få søen og floden til at lægge til.

Drengene, der som oftest var henvist til arbejde inden døre, besluttede at gå i gang, og den 27. maj begyndte hulens udvidelse. Med hakke og spade gik de løs på den højre væg.

"Hvis vi graver i skrå retning," sagde Briant, "kan vi måske komme ud på den side, som vender mod søen. Vi opnår derved at få to udgange, hvad der ville være meget behageligt i mange tilfælde."

Planen lod sig sikkert gennemføre. Det gjaldt kun om at bore en gang i den angivne sletning, som let kunne træffes ved hjælp af kompasset. På Baxters forslag blev det besluttet foreløbig kun at bore en snæver gang, som efterhånden kunne udvides, hvis det viste sig, at der hverken skete nogen nedstyrtning eller indtrængning af vand.

I de tre dage fra den 27. til 30. maj gik arbejdet rask fra hånden. Den udgravede kalk blev straks skaffet bort, og gangens vægge afstivet med brædder. De store drenge arbejdede skiftevis, og gangen var allerede henved halvanden meter fod lang, da der den 30. om eftermiddagen indtraf et uventet tilfælde.

Briant, som netop da befandt sig i gangen, troede at fornemme en dump lyd, som kom inde fra den kalkmasse, han var i færd med at bearbejde.

Han meddelte Gordon og Baxter sin opdagelse, og de forvissede sig om, at han ikke havde taget fejt.

Imidlertid hørte lyden op, og arbejdet i gangen fortsattes indtil henad klokken ni, da den uforklarlige dumpe knurren atter lod sig høre.

De små drenge så sig sky og ængstelige om, og deres angst steg indtil forfærdelse, da Phann fo'r som rasende ind i gangen, hvorfra den kort efter kom ud, idet den viste tænder og gøede af fuld hals, som om den ville besvare den forunderlige knurren.

Som alle engelske børn havde de små drenge hovedet fuldt af eventyr om trolde og nisser, og da Briant omsider fik dem til ro i deres senge, faldt de først efter lang tid i søvn og led hele natten af urolige drømme.

Gordon og de større drenge talte endnu længe sammen om det besynderlige fænomen, som gentog sig flere gange og altid bragte Phann i et uforklarligt raseri.

Næste dag var alle mand tidligt på færde. Baxter og Doniphan krøb ind i gangen for at lytte, men alt var stille, og Phann forholdt sig også rolig.

Udgravningsarbejdet fortsattes hele dogen, og Baxter gjorde den bemærkning, at når man slog på væggen, lød det som om der var et hult rum indenfor. Det var jo ikke utænkeligt, at der kunne findes endnu en hule, som ved hjælp af gangen kunne sættes i forbindelse med den, som allerede var taget i brug af drengene. Dagen forløb under fornyet ivrigt arbejde, og der forefaldt intet andet mærkeligt, end at Phann henad aften pludselig var forsvundet.

Ved hvert måltid plejede hunden ellers altid at stille sig ved siden af Gordon, men den aften indfandt den sig ikke.

Man søgte efter den overalt, men forgæves. Phann var og blev forsvunden, og Gordon anså det for sandsynligst, at den var blevet dræbt af et rovdyr.

Klokken henad ni vendte drengene urolige og bedrøvede tilbage til hulen. Det forekom dem, at de var endnu mere forladte og ensomme nu, da de måske for bestandig havde mistet det trofaste og kloge dyr.

Da hørte de pludselig atter den forunderlige lyd, men denne gong lød det mere som hyl og smerteskrig, der vedvarede et helt

minut.

Drengene fo'r op. De små skjulte sig forfærdede under deres tæpper, og Briant styrtede ind i gangen.

Da lød der en rasende gøen inde fra rummet bag ved den yderste ende af gangen.

"Det er vist Phann, der slås med et eller andet rovdyr," udbrød Wilcox.

Der måtte sikkert være endnu en hule, mente Briant, men indgangen til den var skjult af det tætte krat ved foden af klinten.

Natten forløb uden forstyrrelse, og ved daggry genoptog man eftersøgningerne langs floden og søen, men ligesom den foregående dag viste de sig frugtesløse. Phann lod sig endnu ikke se.

Briant og Baxter skiftedes til at arbejde, og gangen rykkede den dag over en halv meter længere frem. Undertiden holdt de inde med arbejdet for at lytte – men alt var stille.

Efter frokosten fortsattes arbejdet ivrigt, og der var truffet alle forsigtighedsforanstaltninger for det tilfælde, at man ved at gennembryde skillevæggen åbnede adgang til hulen for et eller andet vildt dyr. De små drenge var ført ned til søen, og Doniphan, Wilcox og Webb holdt deres revolvere og bøsser i beredskab.

Klokken henved to mærkede Briant pludselig, at hans hakke frembragte et temmelig stort hul i væggen.

Han skyndte sig ud til sine kammerater, men inden han fik sagt et ord, fo'r et dyr ud af gangen og ind i den forreste hule.

Det var Phann, som styrtede hen mod en spand med vand og drak begærligt, hvorpå den logrende med halen og uden at vise

ringeste tegn på raseri sprang fornøjet hen til sin herre. Der var altså ingen fare på færde.

Med en skibslanterne i hånden og fulgt af Gordon, Doniphan, Wilcox, Baxter og Moko, trængte Briant ind gennem hullet og befandt sig da i en aldeles mørk hule, omtrent lige så udstrakt i højde og bredde, men noget dybere end French Den. Gulvet bestod af fint, tørt sand.

Mens drengene spejdende så sig om til alle sider for at finde den åbning, hvorigennem Phann var trængt ind i hulen, kom Wilcox til at træde på noget blødt, som ved nøjere eftersyn viste sig at være en død sjakal.

"Den har Phann bidt ihjel," sagde Briant.

"Nu har vi da fået gåden løst," tilføjede Gordon.

For at opdage den åbning, hvorigennem sjakalerne sneg sig ind i hulen, gik Briant ud gennem French Den og fulgte foden af klinten, idet han af og til udstødte høje råb, som blev besvaret inde fra hulen. På denne måde fandt de en snæver åbning, som imidlertid var blevet tilstoppet ved en indstyrtning, der havde fundet sted, efter at Phann var smuttet ind gennem hullet, og således afskåret den tilbagevejen.

Det var en lykkelig dag. Phann var kommet igen, og hulen stod, som Dole sagde, "fiks og færdig", uden at det havde kostet dem den ringeste ulejlighed. Drengene hilste opdagelsen med stormende hurraråb, og Phann stemmede i med en munter gøen.

På grund af sin udstrækning blev den nyopdagede hule døbt "Hallen". Den skulle benyttes til sovesal og arbejdsværelse, hvorimod den forreste hule fortsat skulle tjene som køkken, forrådskammer og spisestue.

Drengene fik nu travlt med at flytte sengestederne og den største del af møblerne fra *Sloughi* ind i Hallen. Der blev opsat en kakkelovn, og Baxter fik ikke uden en del besvær udvidet døråbningen, foran hvilken han anbragte en af dørene fra skonnerten. På hver side af døren blev der boret hul til vinduer for at skaffe lyset adgang til Hallen, som om aftenen oplystes med en skibslanterne, der blev skruet fast i loftet.

Under ivrig travlhed forløb en fjorten dages tid, og heldigvis var alt færdigt, før det dårlige vejr brød rigtigt løs. Det var vel endnu ikke synderlig koldt, men storm og slud tvang drengene til at holde sig inden døre.

Under denne nødtvungne indespærring arbejdede drengene ufortrødent på at grave to dybe huller ind i væggene i gangen, der også var blevet betydeligt udvidet. For at forebygge en eksplosion anbragte man ammunitionen i et af disse kamre, som var til at lukke med en dør. Nanduen fik foreløbig plads i spisestuen, indtil der kunne blive bygget et skur til den.

Efter at der således var sørget for de materielle fornødenheder, mente Gordon, at der burde udkastes et program med henblik på at fremme deres åndelige udvikling; men forinden var der endnu et spørgsmål, som skulle tages under behandling.

Den 10. juni om aftenen, da drengene var forsamlet i Hallen, hvor et bål af tørt ved flammede lystigt i kakkelovnen, faldt talen på det betimelige i at betegne de forskellige fremtrædende punkter på øen med navne.

"Det ville være meget nyttigt og praktisk," sagde Briant.

"Ja, og det skal være rigtig kønne navne," udbrød Iverson.

"Bugten, hvor vi strandede, har vi jo allerede døbt *Sloughi Bay*," sagde Doniphan, "og det navn kan den vel beholde, siden vi nu engang har vænnet os til det."

"Ja, naturligvis," svarede Cross.

"Og hulen, vi bor i, skal vel også fremdeles beholde navnet French Den til minde om den skibbrudne, der beboede den før os," mente Briant.

Ingen havde noget at indvende imod dette, ikke engang Doniphan, skønt forslaget kom fra Briant.

"Og hvad skal vi kalde floden, som løber ud i Sloughi Bay?" spurgte Wilcox.

"Rio Zealand," foreslog Baxter, "til minde om vort fødeland."

"Ja! ... ja!" lød det som med én mund fra alle drengene.

"Men søen?" spurgte Garnett.

"Lad os kalde den Family Lake – Familiesøen – til erindring om vore slægtninge," sagde Doniphan.

Forslaget vedtoges enstemmigt.

Efterhånden fik således hvert fremtrædende punkt på øen sit navn, men med hensyn til selve øen var man endnu i forlegenhed.

"Jeg ved nok, hvad den skulle hedde," udbrød Costar.

"Nej virkelig," lo Doniphan.

"Du synes vel, den burde hedde Baby-øen?" spurgte Service.

"Å, gør nu bare ikke nar af Costar, men lad os høre, hvad han mener," sagde Briant.

Men Costar stod ganske flov og ville ikke rykke ud med sproget.

"Sig nu bare hvad du tænker, Costar!" sagde Briant opmuntrende. "Jeg er vis på, at det er et godt indfald."

"Jeg tænkte kun," sagde Costar, "at den burde opkaldes efter vor skole og hedde Chairmans Ø."

Forslaget vandt almindeligt bifald, hvilket Costar følte sig ikke så lidt stolt af.

"Å ja, lad os det," udbrød alle drengene i munden på hinanden.

"Men kun for et bestemt tidsrum," mente Doniphan.

"Og han må kunne genvælges," sagde Briant.

"Javist! ... Men hvem skal vi vælge?" spurgte Doniphan i stor spænding, for hans skinsyge kunne ikke tillade, at Briant blev valgt.

"Naturligvis Gordon," svarede Briant. "Han er den forstandigste af os."

"Ja! ... ja! ... hurrah! for Gordon!"

I begyndelsen frabad Gordon sig den tiltænkte ære, fordi han hellere ville bidrage til at organisere det lille samfund end herske over det. Men efter nøjere overvejelse indså han, at lidenskaberne, der gærede næsten lige så heftigt hos drengene som hos voksne mennesker, i fremtiden ville kunne skabe mange vanskeligheder, og at en øverste myndighed derfor ikke ville være overflødig.

Og således blev Gordon overhoved over den lille koloni på Chairmans Ø.

13. Vinteropholdet i hulen

Med maj måned tog vinteren for alvor dat, og efter al sandsynlighed ville den vare omtrent fem måneder, i hvilken tid drengene så godt som udelukkende ville være henvist til at opholde sig inden døre.

Gordon bestræbte sig for at beskæftige både store og små drenge på en måde, som kunne bidrage til deres udvikling både på sjæl og legeme. Og den kamp for livets fornødenheder, som de dag for dag måtte føre, tjente i høj grad til at fremme hans hensigt.

Briant, Doniphan, Cross, Baxter, Wilcox og Webb skulle undervise de mindre drenge i matematik, historie og geografi, og ville derved få lejlighed til at opfriske deres egne kundskaber.

Gordon skulle påse, at dette program blev overholdt. Wilcox skulle sørge for at trække urene fra *Sloughi* regelmæssigt op; Baxter fik det hverv at sætte en streg almanakken for hver dag, der gik, og Webb skulle dagligt aflæse barometeret og termometret.

Der skulle desuden føres en dagbog over livet i French Den, og Baxter sørgede for, at det blev gjort meget nøjagtigt.

Tilbage stod det vigtige og påtrængende spørgsmål om vasken, for trods alle Gordons formaninger grisede de små drenge sig skrækkeligt til. Der var heldigvis sæbe i overflod, og Moko forstod også at udføre arbejdet, men han kunne ikke overkomme det alene, og trods deres ulyst til dette arbejde

måtte de store drenge dog bekvemme sig til at hjælpe ham med det.

Søndag formiddag blev tilbragt med en spadseretur ned til søen. Ved hjemkomsten lod drengene Mokos kogekunst vederfares al retfærdighed, og aftenen sluttede med en koncert, hvor Garnetts harmonika forestillede orkesteret, der ledsagede et kor af ikke altid ligefrem harmoniske stemmer. Jacques var den eneste af drengene, som besad virkelig sangstemme, men på grund af sin besynderlige sindsstemning afholdt han sig fra al deltagelse i kammeraternes fornøjelser, og heller ikke den aften kunne de formå ham til at synge en eneste af de mange sange, han tidligere plejede at more dem med.

I juni måned tiltog kulden stadig, og termometret gik ned til ti-tolv grader celsius under frysepunktet. Sneen faldt i tætte masser, og drengene drev ivrigt den sport at kaste med snebolde, hvad der ikke altid løb af uden et eller andet lille uheld. Således blev Jacques, der kun var tilstede som tilskuer, tilfældigvis en dag ramt så hårdt af en snebold fra Cross, at han skreg højt af smerte.

"Jeg gjorde det ikke med vilje," sagde Cross undskyldende.

"Det ved jeg nok," svarede Briant, som var ilet til på broderens skrig, "men du skal da alligevel ikke kaste så hårdt."

"Den lille bule er da ikke så farlig," sagde Doniphan drillende.

"Hvorfor blander du dig i en sag, som kun angår Cross og mig?" spurgte Briant.

"Den angår også mig, siden du taler i den tone," svarede Doniphan.

"Når og hvor du behager," sagde Briant stolt.

"Kom bare an, nu med det samme," udbrød Doniphan.

Gordon kom heldigvis til og fik bilagt striden, som man dog kunne forudse atter ville bryde ud på ny mellem de to rivaler ved den mindste anledning.

I slutningen af juni lå sneen så højt, at drengene i fjorten dage ikke kunne vove sig udenfor hulen. Trods denne indespærring holdt de sig dog raske, fordi Gordon altid sørgede for, at hulen blev godt ventileret. Et par tilfælde af forkølelse og ondt i halsen blev hurtigt helbredet ved at lade patienten holde sengen og drikke hyldete.

Spørgsmålet om French Dens vandforsyning i vintertiden, når floden frøs til, havde forvoldt Gordon ikke så lidt bryderi. Baxter, der var koloniens ingeniør, foreslog endelig at anlægge en vandledning fra floden ind til French Den. Det var et vanskeligt arbejde, og Baxter ville ikke have været i stand til at gennemføre det, hvis han ikke havde haft et af de blyrør ved hånden, som havde været benyttet til at føre vand til toiletterne om bord i *Sloughi*. For at beskytte røret mod frosten blev det nedgravet i en dybde af et en god halv meter, og hermed var French Dens vandforsyning sikret. Hvad belysningen angik, da havde kolonisterne endnu tilstrækkeligt forråd af olie til skibslanternernes forsyning vinteren over. Længere hen måtte der tænkes på at forøge beholdningen eller støbe lys af det fedt, som Moko fik til overs fra madlavningen.

Da jagt og fiskeri i den strenge vintertid gav så godt som intet udbytte, måtte Moko bruge af det medbragte forråd af levnedsmidler oftere end man kunne ønske det. Til alt held havde han været så betænksom at koge og hermetisk opbevare en del af de skudte trapgæs, ligesom han også havde nedsaltet mange af de om efteråret fangede laks. Ellers ville han næppe

have været i stand til at tilfredsstille de femten drenge, der til hvert måltid altid mødte med den for deres alder sædvanlige gode appetit.

Undertiden skaffede Wilcox dem dog en ret fersk kød af det småvildt og fugle, som han fangede i de fælder og garn, han havde opstillet.

Vanskeligst af alt var næsten Services hverv med at sørge for foder til nanduen. Hver dag måtte han ud for under en halv meter højt lag af sne at opsøge græs og nødder til den. Han søgte trøst for sine besværligheder i tanken om, hvilket prægtigt ridedyr den med tiden ville vise sig at være, skønt ingen kunne indse, hvorledes det skulle gå til, da nanduen aldeles ikke lod til at ville lade sig tæmme.

Imidlertid tog kulden fremdeles til, og brændselsforrådet truede med at slippe op. Termometret viste ganske vist sytten graders frost, men luften var stille, og kulden derfor mindre følelig. Gordon besluttede da at foretage en indsamling af brænde i den nærliggende skov, og da sneen lå fastfrosset, foreslog Moko at benytte deres største bord, der var tre meter langt og henved halvanden bredt, som slæde og således føre brændet til French Den i stedet for at bære det hjem på ryggen.

Forslaget vandt bifald, og klokken otte satte toget sig i bevægelse. Bordet blev vendt om med benene i vejret, og ved hjælp af tove trak fire af drengene det hen over det glatte, faste snedække, mens de små og Phann ilede lystigt forud for toget. Engang imellem gjorde en af dem forsøg på at erobre sig en plads på bordet, hvorfra han dog snart blev fordrevet under spøg og latter.

Den korte vej til skoven var snart tilbagelagt og slæden læsset, hvorpå det atter gik muntert hjemad. Efter endnu et par ture erklærede Gordon, at det var nok for den dag, og efter hjemkomsten satte han drengene i beskæftigelse for resten af dagen med at save og kløve brændet og bringe det under tag.

I en hel uge fortsatte man at køre brænde hjem, og denne forsynlighed kom kolonisterne vel tilpas, for i begyndelsen af august faldt termometret til syvogtyve grader under nul, og det var meget vanskeligt at vedligeholde en nogenlunde tilstrækkelig varme i hulen.

Drengene led alle mere eller mindre af den trykkende kulde, og Briant så ikke uden bekymring, at de små havde mistet deres røde, runde kinder. Til alt held forekom der dog ikke nogen alvorlige sygdomstilfælde iblandt dem.

Den 16. august gik vinden om i vest, og luften blev mildere. Under disse omstændigheder fik Doniphan, Briant, Service, Wilcox og Baxter lyst til at foretage en udflugt til *Sloughi*. Det lod sig gøre på én dag, hvis de begav sig af sted ved daggry.

Hovedhensigten med udflugten var at undersøge, hvorvidt sælerne endnu opholdt sig ved kysten, og dernæst at udskifte det gamle flag, som sandsynligvis var sønderflænget af vinterstormene, med et nyt. Briant foreslog endvidere, at der på signalmasten blev opslået en lille træplade med angivelse af French Dens beliggenhed, for det tilfælde at søfarende, som var blevet opmærksomme på flaget, gik i land på øen.

De tolv kilometer mellem French Den og bugten var snart tilbagelagt, og klokken ni om morgen nåede drengene til strandingsstedet.

"Se, hvilken mængde fugle," udbrød Wilcox og pegede på en lang række af disse dyr, som i tusindvis sad ude mellem skærene.

"De sidder jo opstillet som små soldater, der skal passere revue for generalen," bemærkede Service.

"Det er ikke andet end pingviner," svarede Baxter. "De er ikke et skud krudt værd."

De dumme dyr, som nærmest lignede store ænder, sad i en næsten oprejst stilling og tænkte slet ikke på at flygte. Doniphan fik lyst til at slå et par af dem ihjel med sin stok. Da Briant imidlertid var så fornuftig ikke at komme med indvendinger, afstod han fra sit forsæt, og pingvinerne fik lov til at være i fred.

Der var store flokke af søelefanter, en art sæler, af hvis fedt der kunne smeltes tran til brug ved French Dens belysning, som tumlede sig på isen mellem skærene. Men så snart de fik øje på Briant og hans kammerater, forsvandt de under vandet. Der måtte altså en anden gang anstilles en rigtig jagt på disse dyr.

Efter at have nydt den medbragte tarvelige frokost beså drengene stedet nærmere, men ethvert spor af *Sloughi* var forsvundet under det næsten meterdybe snedække, og ude på havet øjnedes ikke et eneste sejl.

Baxter gav sig nu i færd med at hejse det medbragte nye flag og slå træpladen fast, hvorpå det lille selskab begav sig på hjemvejen.

Undervejs skød Doniphan et par spidsænder og viber, og ved solnedgang kom drengene velbeholdne tilbage til French Den. De fortalte alt, hvad der havde tildraget sig på turen, og da Gordon hørte, at sælerne indfandt sig så talrigt i Sloughi Bay,

besluttede han, at der, så snart vejret tillod det, skulle anstilles en ordentlig jagt på dem.

Det lakkede nu også ad enden med vinteren. Henimod slutningen af august og i begyndelsen af september fik søvinden overtaget, og efter et par heftige storme med hagl og regnbyger, blev temperaturen betydeligt mildere. Sneen smeltede snart bort, isdækket på søen revnede med et voldsomt knald, og de løsrevne isflager gled med rivende fart nedad floden.

Den lille koloni havde således nogenlunde heldigt overstået vinteren. Sundhedstilstanden blandt drengene havde været god, og Gordon havde al grund til at være tilfreds med undervisningen.

Kun Dole havde ofte vist sig genstridig og nægtet at "skrive sin stil". Gordon besluttede derfor, at han efter engelsk skik skulle straffes med ris.

Dole fik det antal slag af riset, han blev idømt, og virkningen af dem var så glimrende, at en gentagelse aldrig senere blev nødvendig.

Den 10. september var det et halvt år siden, at *Sloughi* strandede ved Chairmans Ø.

14. Der træffes forberedelser til en ny ekspedition

Skønt snedækket var forsvundet, ville foråret dog ikke rigtigt indfinde sig, og heftige jævndøgnsstorme, ledsaget af hagl- og regnbyger, hjemsøgte øen. Mere end en snes gange blæste døren til French Den op, og nybyggerne led i denne periode mere af kulde end den gang, da termometret vel viste tredive grader under frysepunktet, men med stille luft.

Uheldigvis syntes det urolige vejr at have fordrevet vildtet til mindre udsatte egne af øen, ligesom også fiskene lod til at have ladet sig skræmme bort af søens oprørte vande.

I French Den herskede dog uafbrudt virksomhed. Nu da snedækket var forsvundet, kunne bordet ikke længere benyttes som slæde, og Baxter var derfor i færd med at lave en vogn eller kærre.

Hertil anvendte han to lige store hjul fra spillet om bord i skonnerten. Men arbejdet voldte ham meget hovedbrud, da det var tandhjul, hvori mellemrummene først måtte udfyldes med indkilede træstykker, og kanten derpå beslås med en jernring.

Begge hjulene blev samlet ved hjælp af en jernaksel, og oven på denne anbragtes så en stærk bund af brædder. Det var et højst primitivt køretøj, som dog kom til at gøre betydelig nytte. Men i mangel af trækdyr måtte de største cg stærkeste af drengene bekvemme sig til at sætte den klodsede maskine i bevægelse.

Services nandu ville her kunne have ydet betydelige tjenester, men dyret syntes slet ikke at ville lade sig tæmme. Den bed og sparkede, så at ingen kunne komme den nær, og forsøgte at rive det tov over, den var bundet med.

Service tabte dog ikke modet, og trods kammeraternes drillerier var det hans faste beslutning at tage sig en ridetur på nanduen, så snart vejret tillod det. I dette øjemed forfærdigede han en slags seletøj af sejldug og en hætte med øjenklapper til den.

Under afvekslende arbejde forløb tiden således ret behageligt i French Den, og man befandt sig allerede midt i oktober. Himlen var skyfri, solen skinnede varmt, og træer og buske begyndte at grønnes.

Udflugterne i omegnen af French Den tog atter deres begyndelse. De tykke, varme vinterdragter blev udbanket, repareret og lagt omhyggeligt til side, og drengene nærede i stilhed det håb, at de aldrig måtte komme til at benytte dem igen. I løbet af sommeren kunne man måske fra et forbisejlende skib få øje på flaget ved Sloughi Bay og lægge til ved øen. De skibbrudne ville da have den forønskede lejlighed til at vende tilbage til deres fædreland.

I den sidste halvdel af oktober foretoges flere jagtudflugter, og udbyttet heraf var meget velkomment i husholdningen. Gordon formanede imidlertid til stadighed til at omgås sparsomt med krudt og hagl, hvorfor Wilcox opstillede garn, hvori han fangede både agerhøns og trapgæs, undertiden endog harer. Garnene måtte efterses flere gange om dagen, for at ikke sjakaler og vildkatte skulle bemægtige sig fangsten. En del af disse besværlige små rovdyr fandt dog heldigvis deres

død i de gamle faldgruber, som på ny var blevet udbedret, og de større rovdyr, hvis spor man undertiden traf på, havde endnu ikke forsøgt noget angreb på kolonisterne, som imidlertid holdt skarpt øje med dem.

Doniphan nedlagde også et par vildsvin og nogle stykker af en art små hjorte, hvis kød var meget velsmagende. Nanduerne kunne man derimod ikke komme på skud, men på grund af det ringe held, Service hidtil havde haft med at tæmme det indfangede eksemplar, var der ingen, der beklagede, at man ikke fik fat i flere af disse fugle.

Den 26. om formiddagen besluttede omsider den halsstarrige dreng at vove forsøget med at ride på sin struds, som han med en del besvær havde fået lagt seletøj på.

Alle drengene havde forsamlet sig udenfor French Den for at overvære forsøget, og de små drenge betragtede deres kammerat med en blandet følelse af misundelse og frygt.

De havde dog ikke rigtigt mod til at bede ham om at tage dem med. De store drenge trak på skulderen, og Gordon ville overtale Service til at opgive forsøget, som han anså for farligt. Da Service imidlertid holdt fast ved sin beslutning, lod han ham have sin vilje.

Garnett og Baxter holdt strudsen, der havde hætten over hovedet, mens Service forsøgte at komme op på ryggen af den. Omsider lykkedes det ham, og med lidt usikker stemme kommanderede han: "Slip den løs!"

Nanduen, som ikke kunne se, fordi den havde hætten over hovedet, stod et øjeblik ganske stille. Men aldrig så snart havde Service trukket øjenklapperne fra, før dyret satte af med et vældigt spring og fo'r bort i retning af skoven.

Service formåede ikke at standse dens rasende løb eller på ny anbringe hætten over dens hoved. Han kunne kun holde sig fast ved at klamre sig til dyrets hals, og omsider blev da også den uøvede rytter kastet af, mens strudsen fortsatte sin flugt ind i skoven.

Services kammerater ilede til, men da var dyret allerede forsvundet mellem træerne.

Heldigvis var Service faldet på det bløde græs og derfor ikke kommet til skade.

"Det dumme bæst!" råbte han ærgerlig og skamfuld, "får jeg bare fat i den ...!"

"Ja, lad os først se det," sagde Doniphan drillende.

"Det var, fordi den endnu ikke var rigtig tæmmet," sagde Service.

"Det var den aldrig blevet," svarede Gordon. "Man kan ikke altid stole på, hvad man læser i bøger, og det er nok i dem, du har hentet din tro på, at strudse kan benyttes som ridedyr."

Det blev slutningen på Services skønne planer, og de små havde nu ingen grund til at være fortrydelige over, at de ikke kom med på dén ridetur.

Først i november blev det besluttet, at der skulle foretages en længere udflugt for at undersøge den vestlige side af Family Lake. Vejret var smukt og stadigt, og luften så mild, at man uden fare kunne tilbringe et par nætter under åben himmel.

Denne gang ville Gordon selv tage del i ekspeditionen tillige med jægerne. De øvrige drenge skulle blive tilbage i French Den under Briants og Garnetts opsyn. Senere hen på sommeren skulle Briant foretage en lignende ekspedition til den modsatte

side af søen, som ifølge kortet kun var otte-ti kilometer bred ud for French Den.

Tidligt om morgenen den 5. november sagde Gordon, Doniphan, Baxter, Wilcox, Webb, Cross og Service farvel til deres kammerater og begav sig af sted.

Hver af drengene var bevæbnet med en revolver, og Gordon, Doniphan og Wilcox havde desuden medbragt deres bøsser tillige med jagtknive og to økser. Så vidt det lod sig gøre, skulle krudt og hagl kun brages til forsvar, hvis de blev angrebet, eller til at nedlægge vildtet, hvis det ikke kunne fås på en mindre kostbar måde ved hjælp af lassoer og bolaer, som Baxter i nogen tid havde øvet sig i at bruge. Hidtil havde han rigtignok kun sigtet på ubevægelige genstande. Nu ville det vise sig, hvorvidt han ville være i stand til at træffe et dyr, mens det løb.

Gordon havde også medtaget Halkett-båden, der var af kautsjuk og derfor kunne slås sammen og bæres i hånden som en vadsæk. Ved overgang over floder ville den kunne gøre god nytte.

På Baudoins kort, som Gordon førte med sig for efter omstændighederne at rådføre sig med det eller berigtige det, var søens vestlige bred ansat med en udstrækning af henved femogtredive kilometer, indskæringerne iberegnet. Hvis ikke der opstod forhindringer, ville undersøgelsen i alt tage mindst tre dage.

Med Phann i spidsen vandrede Gordon og hans kammerater hurtigt fremad på sandet langs søens bred, og nåede snart det sted, omtrent fire kilometer fra French Den, der hidtil havde været det yderste punkt for kolonisternes udflugter.

På dette sted voksede en del meget højt græs, som de måtte bane sig vej igennem. Herved forsinkedes de ikke så lidt, men de fik ikke grund til at beklage standsningen, for Phann "stod" foran en halv snes huller i jorden, hvor den havde fået færten af et eller andet dyr. Doniphan ville straks give ild, men Gordon holdt ham tilbage.

"Måske kan jeg skaffe os noget til frokost," sagde Doniphan.

"Og til middag," tilføjede Service, som havde kigget ned i en af hulerne.

"Hvis der er noget, skal jeg nok skaffe det ud, uden at det skal koste os et eneste skud," sagde Wilcox.

"Hvordan det?" spurgte Webb.

"Ved at ryge dem ud, således som man gør med ildere eller ræve."

Og i en fart fik Wilcox samlet en del tørt græs, som han antændte foran indgangen til hulerne. Kort efter kom en halv snes gravemus frem. De var fortumlede og halvkvalte af røgen, og under deres forsøg på at undslippe dræbte Service og Webb med deres økser fire-fem af dem, mens Phann i et nu havde bidt halsen over på tre-fire stykker.

"Skal jeg stege dem straks?" spurgte Service, som længtes efter at vise sin dygtighed i kogekunsten.

"'Så snart vi gør holdt," svarede Gordon.

I henved en halv time måtte de arbejde sig frem gennem denne miniature-skov af højt græs. Så kom atter den sandede bred med en række klitter af fint flyvesand.

Hele denne del af øen var tæt bevokset med skov, hvorigennem der flød en bæk, som havde afløb til søen.

Efter at have tilbagelagt omtrent tolv kilometer ankom drengene henad klokken elleve til denne bæks udløb i søen. Der blev gjort holdt under en herlig pinje. Mellem to store sten blev der antændt ild, og inden ret længe havde Service flået og udtaget to af gravemusene, som nu blev stegt over det flammende bål. Ved den derpå følgende frokost lod man Services kogekunst vederfares al ære. Kødet var saftigt og havde en ejendommelig, behagelig smag af de aromatiske planter, gravemusene ernærede sig af.

Efter endt frokost gik drengene over bækken, der ikke var dybere, end at man kunne vade over den, hvorved de undgik at forsinke sig med at sætte kautsjuk-båden i vandet.

Efterhånden blev søens bred mere blød og moradsagtig, hvorfor drengene så sig nødsaget til at søge ind under skoven, som bestod af bøg, birk, stenege og forskellige arter af gran. En mængde nydelige småfugle flagrede rundt mellem træerne. Her fandtes rødtoppede træpikkere og hvidtoppede fluesnappere og fuglekonger i tusindvis, foruden bogfinker, lærker og drosler, som alle kvidrede om kap. Højt oppe i luften svævede kondorer, ådselsfugle og enkelte af de rovbegærlige ørne, som ofte opholder sig ved Sydamerikas kyster.

Der var i det hele taget fuldt op af vildt, især harer og urfugle, og Gordon kunne ikke nægte Doniphan den fornøjelse at skyde et mindre vildsvin, hvis kød var et meget velkomment bidrag til drengenes måltider.

Derpå fortsattes vandringen langs udkanten af skoven, indtil de klokken fem om eftermiddagen atter stødte på et vandløb.

Det var et ti-femten meter bredt afløb fra søen, der faldt ud i det Stillehavet lidt ovenfor Sloughi Bay.

Gordon besluttede at gøre holdt på dette sted, og til minde om opholdet her kaldte han floden "Stop River".

Der blev slået lejr i udkanten af skoven. Service udførte med stor dygtighed sit hverv som kok, og gravemusene smagte selskabet fortræffeligt. Trangen til søvn var dog endnu større end sulten, og efter at der var blevet antændt et stort bål, som Wilcox og Doniphan skulle skiftes til at holde vedlige for at skræmme rovdyrene bort fra lejren, svøbte drengene sig i deres tæpper og lå snart efter i dyb søvn.

Ved daggry skulle vandringen fortsættes, men floden var for dyb til at man kunne vade over den, og Halkett-båden måtte tages i brug. Den skrøbelige lille tingest kunne imidlertid kun overføre én person ad gangen, og det tog over en time, inden hele selskabet var sat over til den modsatte flodbred. Takket være den lille båd kom provianten og ammunitionen også over uden at blive våd.

Phann hjalp sig selv og nåede svømmende den modsatte bred.

Sandbunden havde nu atter afløst mosegrunden, og Gordon besluttede derfor på ny at følge langs bredden af søen. Klokken ti blev der indtaget en frokost, som hovedsagelig bestod af vildsvinekarbonade, og derefter fortsattes vandringen mod nord.

Endnu tydede intet på, at man havde nået grænsen, for ude i horisonten sås kun luft og vand, da Doniphan henad klokken tolv satte kikkerten for øjet og derpå udbrød:

"Nu kan jeg se søens modsatte bred."

Alle stirrede i den angivne retning, hvor virkelig nogle trætoppe begyndte at vise sig over vandfladen.

"Vi må skynde os og søge at nå derhen, inden det bliver mørkt," sagde Gordon.

Så langt øjet rakte, så man intet andet end en lang række sandklitter, hist og her begroet med siv og rør. Den nordlige del af Chairmans Ø var kun en stor sandslette, som Gordon med rette døbte "Ørkenen".

Henad klokken tre trådte søens modsatte bred, som rundede sig i nordøstlig retning, tydeligt frem. Med undtagelse af søfugle, som lommer, søravne og petreller, sås ikke en eneste levende skabning.

Det var en lykke for de skibbrudne, at *Sloughi* ikke strandede på denne øde kyst.

Gordon anså det for rigtigst ikke at gå videre, men overlade til en senere ekspedition at undersøge søens højre bred. Det var desuden i østlig retning, at man måtte søge Amerikas fastland, hvis Chairmans Ø befandt sig i nærheden af det.

Gordon besluttede dog at forlænge udflugten indtil søens yderste grænse mod nord, hvor han henad aften slog lejr ved en lille bugt.

Her fandtes ikke et eneste træ, ja ikke engang græs eller mos. Af mangel på brændsel måtte de trætte og sultne drenge nøjes med at spise den medbragte mad kold, og da der intet sted fandtes læ, bredte de deres tæpper ud på sandet, hvor de dog nød en nats uforstyrret hvile.

15. På hjemvejen

I et par hundrede skridts afstand fra bugten hævede sig en klit på henved halvtreds fods højde. Så snart det blev lyst, ilede Gordon og hans kammerater derop for bedre at kunne overse terrænet.

Som kortet ganske rigtigt angav, strakte ørkenen sig helt ned til havet. Det ville derfor være til ingen nytte at drage længere nordpå.

"Hvad skal vi nu gøre?" spurgte Cross.

"Sætte kursen hjemad," svarede Gordon.

"Vi må da først spise frokost," faldt Service hurtigt ind.

"Kom med den," svarede Webb.

"Skal vi ikke forsøge at vende hjem ad en anden vej?" foreslog Doniphan. "Da vi nu engang er her, kan vi jo godt med det samme undersøge søens højre bred."

"Derved ville vi forlænge vor udflugt fire-fem dage ud over den fastsatte tid og give vore kammerater i French Den anledning til bekymring for vor skyld," svarede Gordon.

"Vi bliver alligevel engang nødt til at undersøge den del af øen," indvendte Doniphan.

"Ja, naturligvis," svarede Gordon. "Jeg har også i sinde at udsende en ekspedition i det øjemed."

"Men Doniphan har dog ret," bemærkede Cross. "Det rigtigste er at vende hjem ad en anden vej."

"Det er også min hensigt," svarede Gordon, "og derfor foreslår jeg, at vi følger søens bred indtil Stop River og derpå

lægger vejen tværs igennem landet, indtil vi når klinten."

"Hvorfor skal vi gå det stykke tilbage langs søen?" spurgte Wilcox.

"Ja, hvorfor kan vi ikke straks stikke tværs over sletten?" indvendte Doniphan. "Skoven ligger jo kun seks-syv kilometer herfra."

"Forbi vi dog skal passere Stop River," svarede Gordon. "Vi ved, at den kan passeres der, hvor vi gik over i går. Længere nede lader det sig måske ikke gøre. Det fornuftigste er, forekommer det mig, at gå over floden, før vi trænger dybere ind i skoven."

"Du er altid så forsigtig," bemærkede Doniphan lidt spydigt.

"Man kan aldrig være for forsigtig," lød Gordons rolige svar.

Drengene lod sig nu glide ned ad klitten og vendte tilbage til det sted, hvor de havde overnattet. Efter et hurtigt måltid, bestående af brød og koldt kød, rullede de deres tæpper sammen, greb deres våben og satte kursen hjemad.

Det tegnede til at blive en smuk dag. Himlen var skyfri, og en let brise krusede søens overflade. Hvis vejret holdt sig, håbede Gordon at nå tilbage til French Den næste dags aften.

Klokken elleve nåede drengene atter Stop River. Undervejs havde Doniphan haft den fornøjelse at skyde to prægtige toppede trapgæs, hvilket atter gjorde ham i godt humør, og Service ikke mindre. Han glædede sig ved tanken om at plukke og stege de lækre fugle.

Det skete også en time senere, da drengene ved hjælp af Halkett-båden en for en havde passeret floden.

"Her i skoven håber jeg, at Baxter får lejlighed til at gøre brug af sine lassoer og bolaer," sagde Gordon.

"Hidtil har han ikke ligefrem udrettet meget med dem," bemærkede Doniphan, som ikke brød sig om nogen andre jagtredskaber end skydevåben.

"Jeg kan da ikke bruge dem mod fuglene," sagde Baxter.

"Jeg tror ikke, du fanger hverken fugle eller firføddede dyr med din lasso," svarede Doniphan.

"Det tror jeg heller ikke," sagde Cross, der altid holdt med sin fætter.

"Vent i det mindste indtil Baxter får lejlighed til bruge sine våben," bemærkede Gordon. "Jeg er vis på, at han skiller sig godt fra det, og når vor ammunition engang slipper op, så har vi altid lassoerne og bolaerne at ty til."

"Lad os først se, hvad nytte de gør," svarede den påståelige dreng.

"Det vil tiden vise," svarede Gordon. "Imidlertid vil vi nu spise frokost."

Men frokosten lod vente på sig, fordi Service ville have trapgåsen rigtig godt stegt. Det var heldigvis et meget stort eksemplar, som målte henved en meter fra hoved til hale. Ikke desto mindre forsvandt hele fuglen under drengenes kraftige tænder, ja ikke engang af skroget levnedes der noget, for Phann havde lige så god appetit som sin herre.

Efter endt frokost begav drengene sig ind i den for dem endnu ubekendte del af skoven, gennem hvilken Stop River banede sig vej ud til det stille hav. Gordon opgav imidlertid at følge flodens løb, der gik i modsat retning af French Den; han foretrak at skyde genvej gennem skoven, og efter at have rådført sig med kompasset slog han ind på en vestlig retning.

Skovbunden var her mere fri og træerne stod mindre tæt, så at solens stråler uhindret kunne falde på de mange smukke vildtvoksende blomster i græsset. Hyppigst forekom en art brandbæger, op til en meter høj, med hvis blomst Service, Wilcox og Webb dekorerede knaphullet i deres trøjer.

Gordon, hvis kundskaber i botanik ved mange lejligheder kom den lille koloni til nytte, gjorde her en meget vigtig opdagelse. Han fik nemlig øje på en busk med temmelig små blade og grenene tæt besat med torne. Frugten var et rødligt bær så stort som en ært.

"Men der står jo en trulcabusk," udbrød han. "Dens frugter benyttes meget af indianerne."

"Er de spiselige, så kan man jo smage på dem, siden vi har dem gratis," sagde Service.

Og inden Gordon fik det afværget, havde Service puttet et par bær i munden. Men næppe havde han følt den syrlige, snerpende smag, som bærrene efterlod på hans tunge, før han skar et gyseligt ansigt og spyttede det hele ud igen til stor moro for sine kammerater.

"Du sagde jo, de var spiselige," sagde han bebrejdende til Gordon.

"Jeg har ikke sagt, at de var spiselige," svarede Gordon. "Men jeg ved, at indianerne fremstiller en gærende drik af dem. Og en sådan drik vil komme os til stor nytte, når vor brændevin er sluppet op. Men den må nydes med forsigtighed, fordi den er stærkt berusende. Lad os tage en posefuld af disse bær med hjem og gøre et forsøg."

På grund af de mange torne, busken var besat med, var frugten vanskelig at plukke. Ved at banke let på grenene med

stokke lykkedes det dog omsider drengene at få en tilstrækkelig mængde bær rystet ned, og efter at have fyldt en pose med dem, fortsatte man vandringen.

Hen på eftermiddagen, omtrent to kilometer fra foden af højdedraget, gjorde Gordon en ikke mindre vigtig opdagelse. Skoven havde til dels skiftet karakter, efterhånden som de større lysninger mellem træerne gav bedre adgang for sol og luft. Vegetationen var her overordentlig frodig. Træernes stammer nåede en højde af næsten tredive meter, og under de løvrige kroner kvidrede fugle i tusindvis. Til de smukkeste træer hørte den antarktiske bøg, hvis løv altid bevarer sin lyse, grønne farve, og en art cassia, hvis bark kan bruges i stedet for kanel.

Senere fik Gordon også øje på nogle uægte te-træer, hvis blade meget godt kunne træde i stedet for den sædvanlige kinesiske te.

"Lad os tage et par håndfulde af tetræets blade med os hjem," sagde Gordon. "En anden dag kan vi så gøre en større indhøstning til at bruge til vinter."

Henad klokken fire nåede drengene det nordligste punkt af højdedraget, som her vel var noget lavere end ved French Den, men så stejlt, at det ikke var muligt at klatre op ad de lodrette vægge. Drengene fulgte derfor langs højdedragets fod. I retning af Rio Zealand.

Da de var kommet to mil længere frem, hørte de lyden af en bæk, som skummende banede sig vej gennem en smal kløft i højdedraget.

"Det må være den bæk vi opdagede på vor første ekspedition til søen," sagde Doniphan.

"Der er så lidt vand i den," svarede Gordon, "at vi godt kan vade over til den modsatte bred. Og siden klokken allerede er fem, og vi følgelig må tilbringe endnu en nat under åben himmel, gør vi bedst i at lejre os her i læ af disse høje træer. I morgen aften håber jeg, vi kommer til at sove i vore egne senge i French Den."

Service gav sig nu til at tilberede middagsmåltidet, som skulle bestå af den anden trapgås. Han kunne kun opvarte med steg, men det var ikke hans skyld, at der var så lidt afveksling i måltiderne.

Mens Service var således beskæftiget, gik Gordon og Baxter dybere ind i skoven, Gordon for om muligt at opdage flere anvendelige træer og planter, og Baxter for at prøve sin bola. Han længtes efter at gøre en ende på Doniphans stiklerier.

De havde gået omtrent hundrede skridt ind i højskoven, da Gordon gjorde Baxter opmærksom på en gruppe dyr, som legende sprang rundt i græsset.

"Er det geder?" spurgte Baxter sagte.

"De ligner da geder," svarede Gordon. "Lad os forsøge at fange dem."

"Levende?" udbrød Baxter.

"Ja. Doniphan er jo heldigvis ikke til stede, ellers havde han straks skudt en af dem og derved jaget de andre på flugt. Lad os nærme os forsigtigt, så at de ikke mærker os."

De nydelige dyr anede ikke faren, kun et af dem stod på vagt, rede til at give signal til flugt, hvis den mærkede den mindste mistænkelige duft.

Da lød der pludselig en hvislende lyd. Det var Baxter, som ubemærket havde nærmet sig dyrene i en snes skridts afstand

og nu med et kraftigt og behændigt kast udslyngede sine bolaer, der viklede sig om en af gederne, mens de øvrige forsvandt i skovens tykning.

Gordon og Baxter ilede hen til geden, som forgæves søgte at vikle sig ud af bolaerne. De greb den og bandt den, og fangede tillige dens to kid, som holdt sig til moderen.

"Hurra!" råbte Baxter, som var helt ellevild af glæde. "Tror du, det er en ged?"

"Nej," svarede Gordon, "jeg antager snarere, at det er en vicunja."

"Kan man malke dem?"

"Ja, vist kan man det."

"Så hurra for vicunjaerne!"

Gordon havde ret. Vicunjaer ligner virkelig geder, men de er noget mere højbenede, deres uld er kortere og blød som silke, og hovedet lille og uden horn. De opholder sig hovedsagelig på pampas i Sydamerika, men træffes også helt nede ved kysterne af Magellanstrædet.

Selvfølgelig blev der jubel i lejren, da Gordon og Baxter vendte tilbage med vicunjaen, som Baxter trak efter sig i bolaens reb, mens Gordon kom bærende med et kid under hver arm. Kiddene diede endnu moderen, og det ville derfor ikke blive vanskeligt at holde liv i dem. Med tiden kunne de måske formere sig til en hel hjord, der ville blive til uberegnelig nytte for kolonisterne. Doniphan var naturligvis ked af, at han ikke havde fået lejlighed til at bruge sin bøsse, men måtte dog indrømme, at en bola var at foretrække for et gevær, hvor talen var om at bemægtige sig vildtet levende.

Middagen eller rettere aftensmåltidet blev indtaget under stor lystighed. Vicunjaen, som stod bundet til et træ, begyndte at græsse, og kiddene sprang lystigt rundt omkring moderen.

Natten forløb dog ikke så roligt som den foregående. I denne del af skoven fandtes der farligere rovdyr end sjakalerne, som er let kendelige på deres glam. Hen ad klokken tre om morgenen blev lejren også alarmeret ved nogle virkelige brøl, der lød ikke ret langt borte.

Doniphan, der holdt vagt ved ilden og havde sit gevær parat, antog i begyndelsen, at han ikke behøvede at vække sine kammerater, men brølene lød så stærkt og vedholdende, at de vækkede Gordon og alle de andre.

"Hvad er der på færde?" spurgte Wilcox.

"Der må være en flok rovdyr her i nærheden," sagde Doniphan.

"Det er nok enten jaguarer eller kuguarer," sagde Gordon.

"Det kommer vel ud på et."

"Ikke ganske, Doniphan! Kuguaren er mindre farlig end jaguaren, men i flokke er de ikke til at spøge med."

"Vi skal nok mønstre dem," mente Doniphan.

Han greb sin bøsse, og de øvrige deres revolvere.

"Tag godt sigte, før I skyder," formanede Gordon. "Jeg antager for resten, at dyrene lade sig skræmme af ilden."

"De er ganske nær herved," udbrød Cross ængsteligt.

Efter Phanns rasende gøen at dømme kunne rovdyrene ikke være langt borte, men der var for mørkt inde i skoven, til at man kunne skelne noget mellem træerne.

Formodentlig plejede rovdyrene at komme herhen om natten for at drikke, og da de fandt pladsen optaget, udtrykte de deres

misfornøjelse i vilde brøl.

Men om de ville lade det blive ved det eller gå angrebsvis til værks, det ville tiden vise.

I henved tyve skridts afstand kom der nu pludselig to skinnende, bevægelige punkter til syne, og straks efter faldt et skud.

Det kom fra Doniphan, og besvaredes af dyrene med nye og endnu vildere brøl. Drengene greb deres revolvere, rede til at skyde, hvis dyrene styrtede løs på lejren.

Da greb Baxter en flammende brand og kastede den af al magt hen mod det sted, hvor de skinnende øjne havde vist sig.

Et øjeblik efter trak dyrene sig tilbage og forsvandt i skovens tykning. Men et af dem måtte være blevet anskudt af Doniphan.

"Nu stak de af," udbrød Cross.

"Lykke på rejsen," tilføjede Service.

"Tror du, de kommer igen?" spurgte Cross.

"Det antager jeg ikke," svarede Gordon, "men vi vil alligevel være på vor post, indtil det bliver lyst."

Der blev lagt mere ved på bålet, som lyste klart, indtil det blev dag. Lejren blev da hævet, og drengene begav sig ind i højskoven for at undersøge, om ikke et af dyrene var blevet anskudt.

En snes skridt derfra stødte de på en stor blodpøl. Dyret var undveget, men ved hjælp af Phann ville de let have fundet dets spor, hvis Gordon havde anset det for rigtigst at trænge dybere ind i skoven.

Det henstod altså endnu uafgjort, hvorvidt de havde haft at gøre med jaguarer eller kuguarer eller måske andre ikke mindre

farlige rovdyr. Hovedsagen var imidlertid, at drengene slap helskindede fra det.

Allerede klokken seks om morgenen satte de sig i bevægelse. Der var ingen tid at give bort, hvis de skulle nå tilbage til French Den endnu samme dag.

Service og Webb bar de to små vicunjakid, og moderdyret fulgte villigt Baxter, som trak det i et reb.

Vejen langs højdedragets fod frembød ingen synderlig afveksling. Til venstre lå skoven, som på enkelte steder blev afbrudt af åbne sletter. Til højre hævede sig en lodret mur, bestående af flint og kalk, der blev højere og højere, jo længere de kom sydpå.

Klokken elleve blev der gjort holdt første gang for at spise frokost. For ikke at spilde tiden lod drengene sig nøje med det medbragte forråd, og begav sig derpå straks videre.

Det gik rask fremad og, som det syntes, uden forhindringer, da der henad klokken tre atter faldt et skud.

Doniphan, Webb og Cross var da sammen med Phann omkring hundrede skridt forud for deres kammerater, der ikke kunne se dem, men hørte dem råbe:

"Pas på! ... Pas på!" for dermed at advare Gordon, Wilcox, Baxter og Service.

I det samme brød et stort dyr frem fra underskoven, og Baxter var ikke sen til at udslynge sin lasso mod det.

Det blev gjort så behændigt, at løbeknuden på den lange rem slyngede sig om halsen på dyret, som forgæves søgte at gøre sig fri, og da det var et stort og stærkt dyr, ville det have slæbt Baxter med sig, hvis det ikke var lykkedes Gordon, Wilcox og

Service at få fat i den yderste ende af lassoen og gøre den fast til et træ.

Kort efter kom de tre andre drenge frem fra skoven, og Doniphan udbrød ærgerlig:

"Det forbandede bæst! ... at den skulle slippe fra mig!"

"Den slap ikke fra Baxter," svarede Service, "og nu har vi den spillevende."

"Ja, hvad nytter det? Den skal jo dog slagtes," mente Doniphan.

"På ingen måde," svarede Gordon. "Vi har netop så udmærket brug for den som trækdyr."

"Som trækdyr!" udbrød Service forbavset.

"Det er en guanaco," vedblev Gordon, "og disse dyr benyttes meget som trækdyr i Sydamerika."

Hvor stor nytte end guanacoen kunne blive til for dem, ærgrede Doniphan sig dog over, at han ikke havde skudt den. Han vogtede sig imidlertid vel for at give sin harme luft og gik roligt hen for at tage det prægtige dyr i øjesyn.

Uagtet guanacoen henregnes til kamelfamilien, har den dog ingen synderlig lighed med dette dyr.

Den indfangede guanaco med sin slanke hals, fine hoved, høje og lidt spinkle ben – der tydede på, at den var en hurtigløber – og sit brun- og hvidspættede skind kunne godt måle sig med den smukkeste amerikanske hest. Den ville kunne blive et udmærket ridedyr, hvis det lykkedes dem at tæmme og afrette den, således som det ofte sker i haciendaerne i den argentinske republik.

Guanacoen er i øvrigt et frygtsomt dyr, og det indfangede eksemplar gjorde ikke engang forsøg på at sætte sig til

modværge. Så snart Baxter havde løsnet løbeknuden, som havde slynget sig fast om dens hals, lod den sig villigt trække af sted.

Denne udflugt til søens nordlige side havde haft et for kolonisterne særdeles heldigt udfald. Foruden opdagelsen af tetræet og trulcaplanten medbragte de hjemvendende guanacoen og vicunjaen med dens to kid. En hjertelig modtagelse ventede derfor også Gordon, men dog navnlig Baxter, som imidlertid slet ikke havde noget af Doniphans forfængelighed og aldeles ikke gjorde sig til af sit held.

Gordon var i alle tilfælde meget vel fornøjet med, at bolaerne og lassoen virkelig var kommet til nytte. Doniphan var ganske vist en dygtig skytte, og hans færdighed kunne lejlighedsvis komme kolonisterne til stor nytte, men den kostede dem altid krudt og kugler. Gordon foresatte sig derfor at opmuntre sine kammerater til at gøre brug af de jagtredskaber, som indianerne forstår at benytte med så stor færdighed.

Kortet viste, at de endnu havde omkring otte kilometer at tilbagelægge, inden de nåede French Den. De måtte derfor skynde sig, hvis de ville være hjemme inden aften.

Service havde unægtelig stor lyst til at sætte sig op på ryggen af guanacoen og holde sit indtog på den "prægtige ganger". Men Gordon modsatte sig det, idet han mente, at Service gjorde bedre i at vente, indtil dyret var blevet tæmmet og tilredet.

"Jeg tror egentlig ikke, den vil slå bagud," sagde Gordon, "men gør den sin rytter det alt for broget, skal den i det mindste komme til at trække vor karre. Du må have lidt tålmodighed, Service! Husk på, hvordan det gik dig med strudsen."

Omtrent klokken seks fik de øje på French Den.

Lille Costar, der løb og legede udenfor grotten, råbte til Briant, at nu kom de. Briant og de øvrige drenge ilede de hjemvendende i møde og modtog dem med et rungende hurra.

16. Husvæsenet udvides – Julefest om sommeren

I Gordons fravær var alt gået som det skulle i French Den, og Briant havde røgtet sit hverv til almindelig tilfredshed. Alene Doniphan lod sig forlede af skinsyge til at ophidse Wilcox, Webb og Cross mod Briant, hvis karakter og hele optræden var så vidt forskellig fra hans anglo-saksiske kammeraters.

Briant tog sig det imidlertid ikke nær. Han gjorde, hvad han anså for sin pligt uden at bryde sig om, hvad de andre tænkte om ham. Han var kun bekymret over sin broders besynderlige væsen.

"Sig mig, hvad der er i vejen, Jacques," sagde han. "Hvad er det du har gjort?"

"Når du hører, hvad det er, vil *du* måske tilgive mig," svarede Jacques, "men de andre ..."

"Hvad mener du med *de andre*?" udbrød Briant.

Jacques var grædefærdig, men hvor stærkt end Briant trængte ind på ham for at få en forklaring, ville Jacques ikke rykke ud med mere.

"Du skal nok engang få det at vide." Mere ville han ikke sige.

Næste dag – den 9. november – var alle drengene atter i fuld virksomhed. Der var altid nok at gøre, Moko klagede over, at spisekammeret begyndte at blive tomt, skønt de opstillede snarer havde givet ret godt udbytte. Der måtte tænkes på at skaffe større dyr, som vicunjaer og vildsvin, uden at det kostede

kolonisterne hverken krudt etter kugler. Drengene arbejdede derfor ivrigt på at gøre fælderne større og stærkere.

Gordon besluttede også at lade opføre et skur og en indhegnet gård til vicunjaen og dens kid. Baxter ledede foretagendet, og det var en sand fornøjelse at se drengene håndtere økse og sav. Indtraf der engang imellem et lille uheld, lod de sig dog ikke slå ud, men tog trøstigt fat igen. Af middelstore træer, som de fældede og tilhuggede, opførte de et stærkt plankeværk til beskyttelse mod vilde dyrs angreb. Skuret blev bygget af plankerne fra *Sloughi* og tækket med en tjæret presenning for at holde regn og sne ude. Garnett og Service fik det hverv at sørge for foder og strøelse til dyrene og havde den glæde, at både guanacoen og vicunjaen dag for dag blev tammere.

Dyrenes antal blev også forøget, først med endnu en guanaco, der var faldet ned i en af faldgruberne, og senere med et par vicunjaer, en han og en hun, som Baxter og Wilcox i forening bemægtigede sig ved hjælp af bolaerne, som Wilcox efterhånden også havde lært at bruge.

Mens skuret var under opførelse, måtte naturligvis guanacoen og vicunjaerne hver aften trækkes ind i hulen for at sikre dem mod sjakaler, ræve og større rovdyr, som luskede om i nærheden af French Den.

Mens Garnett og Service sørgede for husdyrene, og Wilcox og et par andre drenge havde travlt med at opstille og tilse fælder og garn, fik de to små, Iverson og Jenkins, også deres hverv. Det var at passe trapgæssene, fasanerne og agerhønsene, en hel lille hønsegård, som Gordon havde ladet indrette i et hjørne af

indelukket, hvor de små drenge røgtede deres kald med største iver.

Moko, som nu havde fuldt op af æg og mælk, ville gerne af og til have trakteret med kage, hvis ikke Gordon stadig havde formanet ham til at omgås sparsomt med sukkeret. Kun på søn- og helligdage vankede der kage, som Dole og Costar rigtig gjorde sig til gode med.

Service, som ikke uden nytte havde studeret sin Robinson, påstod imidlertid, at de sikkert måtte kunne opdrive noget, som kunne erstatte sukkeret, hvis de blot så sig nøje om. Og tre måneder senere stødte Gordon virkelig ude i skoven på en gruppe træer, hvis løv her ved efterårstid havde antaget en smuk rødlig farve.

"Der står jo sukkerahorntræer," udbrød han.

"Er de af sukker?" spurgte Costar.

"Nej, din slikmund," svarede Gordon, "men man kan få sukker af dem."

Gordon lavede et indsnit i stammen, og der flød da en klæbrig væske ud, som efterhånden stivnede til en sukkeragtig masse, der ganske vist ikke var så sukkerholdig som saften af sukkerrøret og roen, men dog kunne gøre god nytte i husholdningen, og i ethvert tilfælde var langt bedre end det produkt, som man i forårstiden kan få fra birketræerne.

Nu skulle der også tilvirkes drikkevarer, og på Gordons opfordring knuste Moko med en stor træstøder først trulcabuskens bær og lod derpå den udpressede saft undergå en gæringsproces. Der fremkom da en berusende drik, som kunne træde i stedet for brændevinen. Også de indsamlede blade af te-træet viste sig at være næsten lige så gode som den kinesiske te.

Kort sagt, kolonisterne havde på Chairmans Ø fundet det nødvendige til livets ophold. Hvad de mest savnede, var friske grøntsager. Der fandtes kun sellerien, som heldigvis var vildtvoksende i nærheden af søen, og som de derfor kunne gøre brug af, så meget de lystede.

Henad foråret blev snarerne atter opstillet, og foruden små agerhøns og rajgæs fangede Wilcox og Webb også en del agutier, der er af størrelse som en hare, og hvis lidt tørre kød har en del tilfælles med svine- og kaninkød. Undertiden hjembragte jægerne også fjeldfraser og stinkdyr, der ganske vist havde et smukt skind, men som udbredte en højst ubehagelig lugt.

"Hvor kan de dog udholde den lugt?" udbrød Iverson.

"Å, det er nu engang blevet dem en vane," svarede Service.

Baxter var nu begyndt at lave buer af asketræ og pile af rør med et søm i spidsen i stedet for od. Med disse buer lykkedes det undertiden Wilcox og Cross – som var de bedste skytter næst efter Doniphan – at nedlægge småvildt.

Der indtraf imidlertid et tilfælde, hvor Gordon blev nødsaget til at vise sig noget mere rundhåndet med ammunition, end han plejede.

"Vi hjemsøges af sjakaler og ræve," sagde Doniphan en dag til ham. "De kommer flokkevis om natten og plyndrer vore snarer. Skal vi ikke se at få ende på dem?"

"Vi kan jo sætte fælder for dem," sagde Gordon, som godt mærkede, hvor Doniphan ville hen.

"Det kan kun lidt hjælpe," mente Doniphan, som fremdeles nærede den største foragt for den slags jagt. "Sjakalerne er måske så dumme at gå i dem, men rævene gør det ikke. Det er

de alt for snu til. En skønne dag gør de det nok af med hele vor hønsegård."

"Ja, når det endelig skal være," svarede Gordon, "så må jeg vel indrømme jer et par snese patroner. Men pas på, at I ikke skyder forbi."

"Det kan du stole på. I nat lægger vi os i baghold og passer dyrene op. Vi skal sende dem en sådan hilsen, at de ikke skal glemme det lige med det samme."

Da det begyndte at mørkne, lagde Doniphan, Briant, Wilcox, Baxter, Webb, Cross og Service sig i baghold i et krat tæt ved søen.

Det var en meget mørk nat, og ikke et eneste vindpust afbrød den dybe stilhed i naturen, så at man tydeligt ville kunne skelne rævenes bevægelser hen over det visne løv.

Lidt efter midnat meldte Doniphan, at en flok ræve, som var på vej ned til søen for at drikke, nærmede sig krattet.

Rævene nærmede sig langsomt og forsigtigt, som om de anede uråd. Da henved en snes stykker havde samlet sig nede ved søen, gav Doniphan signal til at skyde. Alle skuddene traf, og fem-seks ræve lå døde på stedet. Resten ville tage flugten, men de fleste af dem blev hårdt anskudte, og næste dag fandt man en halv snes stykker liggende døde i krattet.

De tre påfølgende nætter fortsattes blodbadet, og herved sikrede den lille koloni sig mod disse ubehagelige gæsters indtrængen i indelukket. Det indbragte dem desuden et halvt hundrede smukke grå skind, der anvendtes til tæpper og klæder til drengene.

Imidlertid begyndte lys og olie at slippe op, og for at bøde på dette besluttede Gordon at foretage en ekspedition til Sloughi

Bay og gøre jagt på sælerne, hvis tran kunne erstatte den vegetabilske olie.

Service og Garnett havde allerede i nogen tid med held arbejdet på at dressere guanacoerne til at gå for vogn. Den dag ekspeditionen skulle gå for sig, blev karren belæsset med ammunition, fødemidler og forskellige husgeråd, deriblandt en stor kedel og flere tomme fustager til at fylde trannen på.

Afrejsen gik for sig ved daggry, og henad klokken ti ankom karavanen til Sloughi Bay, hvor henved hundrede sæler boltrede sig inde mellem skærene og oppe på selve strandbredden.

Drengenes blik søgte straks ud over havet, men der viste sig ikke en eneste sejler. Denne del af havet måtte ligge udenfor de almindelige ruter.

Frokosten blev i hast fortæret, for middagssolen lokkede sælerne op på strandbredden, hvor Gordon, Briant, Doniphan og de større drenge holdt sig rede til at begynde jagten, mens Moko skulle tage vare på de mindre drenge, som sammen med ham skulle passe på Phann og guanacoerne.

Koloniens hele beholdning af geværer og revolvere var blevet ført med tillige med en tilstrækkelig mængde ammunition. Gordon havde denne gang været rundhåndet. Det gjaldt jo et almennyttigt foretagende.

Allerførst måtte man afskære sælerne tilbagetoget til havet. På Doniphans råd listede jægerne sig forsigtigt og skjulte af flodbredden ned til havet, hvor de uset kunne snige sig frem mellem skærene. Planen blev meget snildt udført, og jægerne, som stod posteret i tredive-fyrre skridts afstand fra hinanden, dannede snart kæde langs strandbredden. På et signal fra Gordon fyrede de alle på én gang, og ikke en af dem skød forbi.

Skræmt af skuddene styrtede de sæler, som ikke var blevet ramt, sig af sted ned mod havet. Men ansporet af Doniphan, som rigtig var i sit es, forfulgte alle jægerne dem med revolverskud helt ned til de yderste skær, hvor de overlevende sæler styrtede sig i havet, idet de efterlod en snes døde og sårede på strandbredden.

Udfaldet af ekspeditionen svarede ganske til forventningen, og jægerne lejrede sig under træerne for at overnatte.

Eftermiddagen tilbragtes med et alt andet end behageligt stykke arbejde. Gordon tog selv del i det, og da arbejdet skulle gøres, undslog heller ingen af drengene sig.

Først skulle alle de sæler, som var faldet ude mellem skærene, hales op på strandbredden, og imens havde Moko fået antændt et bål mellem to store sten og anbragt kedlen ovenpå disse. Sælerne blev nu skåret ud i stykker på fem-seks pund, der fik et kort opkog i kedlen, hvorved trannen udskilte sig og flød ovenpå vandet.

Det var et ubehageligt og ildelugtende arbejde, som imidlertid blev fortsat endnu den følgende dag, indtil der var opsamlet tilstrækkeligt belysningsmateriale til hele den følgende vinter.

Fustagerne, der var blevet fyldt med tran, blev læsset på karren, og tidligt næste morgen tiltrådte det lille selskab hjemrejsen. På grund af terrænets stigning og den langsommere kørsel med den stærkt belæssede karre nåede de dog først French Den klokken seks om aftenen.

Den glade julefest stod nu for døren. Gordon ønskede, at den skulle fejres med en vis højtidelighed og erklærede derfor, at

den 25. og 26. december skulle alt arbejde indstilles, og juledag tillige fejres som årets første dag.

Moko og Service fik nu travlt med forberedelserne til festmåltidet, og Dole og Costar frittede dem uophørligt ud for at få at vide, hvad det skulle bestå af.

For at give French Den et festligt udseende havde Baxter og Wilcox smagfuldt dekoreret indgangsdøren til grotten med alle de flag og vimpler, som fandtes om bord i *Sloughi*.

Allerede tidligt om morgenen drønede skuddene fra de små kanoner, som Doniphan havde affyret som indledning til festens begyndelse.

Derpå kom de små drenge og overbragte deres nytårshilsen til de store kammerater, som besvarede den med faderlig værdighed. I dagens anledning havde alle iført sig deres bedste stads. Vejret var ualmindelig smukt, og dagen blev tilbragt med spadsereture og forskellige spil og lege, som alle tog del i. Især de små morede sig af hjertens lyst, og alt forløb i fred og enighed. Briant gav sig især af med at more de små – uden dog at kunne formå sin broder Jacques til at slutte sig til dem – og Doniphan tillige med sine sædvanlige drabanter Webb, Cross og Wilcox holdt sig for sig selv. Men da et nyt kanonskud forkyndte, at der blev rettet an, samledes hele det ungdommelige selskab dog velfornøjet om bordet i French Den.

Midt på bordet prangede et smukt juletræ, behængt med små flag i engelske, amerikanske og franske farver. Moko og Service havde overgået sig selv med hensyn til anretningen, der var rigelig og dagens anledning værdig.

Briant udbragte i hjertelige ord en skål for Gordon, som svarede med at tømme sit glas på den lille kolonis og deres

fraværende slægtninges velgående.

Til sidst rejste Costar sig, og det var virkelig rørende at høre ham i de smås navn takke Briant for de mange beviser på hans venlige omsorg for dem.

Briant formåede næppe at skjule sin bevægelse, da selskabet til hans ære istemmede et rungende hurra, som fandt genklang hos alle de tilstedeværende med undtagelse af Doniphan.

17. Der gøres ny opdagelser

En uge senere begyndte året 1861, og på den sydlige halvkugle falder nytårsdag midt om sommeren.

Det var omtrent ti måneder siden, at kolonisterne havde lidt skibbrud på deres ø omtrent 3.600 kilometer fra New Zealand, og i den tid havde deres stilling lidt efter lidt forbedret sig. De havde nu omtrent, hvad de behøvede til at tilfredsstille livets materielle fornødenheder, men de følte sig ensomme og forladte i det ubekendte land, og der åbnede sig ingen udvej til at slippe bort fra øen. Hjælpen måtte komme udefra.

De måtte have tålmodighed og vente, imedens de søgte at gøre sig opholdet så tåleligt som muligt. Der var endnu mange arbejder, som skulle udføres før vinterens komme, og en fuldstændig undersøgelse af øens forhold måtte derfor sandsynligvis opsættes til næste sommer.

Alle de unge mennesker tog rask fat på arbejdet, de vidste af erfaring, hvad det ville sige at tilbringe en vinter under denne breddegrad. De måtte sikre sig mod deres to værste fjender: Sult og kulde.

På kulden i selve grotten kunne der let rådes bod, hvis de i tide forsynede sig med tilstrækkeligt brændsel. Men husdyrene trængte også til beskyttelse mod det barske vejr. Renligheds- og sundhedshensyn tillod ikke at sætte dem ind i grotten. Stalden måtte derfor tættes og en ovn opsættes for at vedligeholde en nogenlunde jævn temperatur. Hele januar måned havde Baxter,

Briant, Service og Moko fuldt op at gøre med at bringe alt i stand.

Det ikke mindre vigtige spørgsmål angående provianteringen for vinteren skulle Doniphan og hans jagtfæller løse. Hver dag undersøgte de faldgruberne, donerne og snarerne. Hvad der ikke gik med til det daglige forbrug blev opbevaret i saltet eller røget tilstand, og efterhånden fik de indsamlet tilstrækkeligt forråd til at trodse vinteren, hvor streng og langvarig den end ville blive.

Endnu stod kun tilbage at foretage en mindre udflugt for at undersøge om der på den østlige side af øen skulle findes nye hjælpekilder.

"Skønt Baudoins kort lader til at være temmelig nøjagtigt," sagde Briant en dag til Gordon, "burde vi dog vist undersøge den østlige side af øen. På Baudoins kort er øen ansat som isoleret beliggende. Men vi har udmærkede kikkerter, og det havde han ikke. Måske vi alligevel kunne få øje på land, som er undgået hans opmærksomhed."

"Du håber altså fremdeles at kunne slippe herfra?" sagde Gordon.

"Ja, og det gør du også, det er jeg vis på. Vi jo dog prøve at slippe hjem snarest muligt."

"Naturligvis ... Men lad mig høre din plan."

"Jeg mener, at en to-tre stykker af os bør sejle i jollen over til søens modsatte bred."

"Hvem skal føre båden?"

"Det skal Moko," svarede Briant. "Han forstår at manøvrere med et sådant fartøj, og jeg selv er heller ikke helt ukyndig. Alt eftersom vi har med- eller modvind, bruger vi sejl eller årer, og

kan på den måde snart nå over til den modsatte bred omtrent dér, hvor floden løber ud fra søen."

"Jeg er ganske af din mening," svarede Gordon, "men hvem skal med foruden Moko?"

"Det skal jeg," sagde Briant. "Jeg var ikke med på den forrige ekspedition og ville dog så gerne også gøre lidt nytte."

"Men du har jo allerede på mange måder været os til nytte, kære Briant! og vi påskønner det også."

"Å, tal ikke således. Jeg har kun gjort min pligt ligesom alle andre ... Er det så en aftale?"

"Ja, ... men hvem skal være tredjemand? Hvis Doniphan kom bedre ud af det, ville jeg foreslå dig at tage ham med."

"Det gjorde jeg med glæde," svarede Briant. "Doniphan er en flink og brav fyr, og hans skinsyge fortager sig vel også, når han mærker, at jeg ikke går hverken ham eller nogen anden i vejen. Der er imidlertid en anden, som jeg hellere ville have med."

"Hvem er det?"

"Det er min broder Jacques," svarede Briant. "Jeg bekymrer mig mere og mere for hans skyld. Der er noget, som tynger hårdt på hans samvittighed, og som han ikke vil rykke ud med. Hvis jeg blev alene med ham på ekspeditionen, kunne jeg måske ..."

"Det er fuldkommen rigtigt, Briant! Tag Jacques med dig og begynd straks på de nødvendige forberedelser til ekspeditionen."

"Det er snart gjort," svarede Briant, "for vi bliver vel næppe mere end to-tre dage borte."

Doniphan var meget stødt over ikke at skulle være med.

"Du mener nok, at Briant er den eneste af os, som duer til noget," ytrede han spydigt til Gordon.

"Du er uretfærdig både mod Briant og mig," svarede Gordon.

Doniphan sagde ikke mere, men opsøgte sine venner Wilcox, Cross og Webb, over for hvem han rigtig kunne give sin harme luft.

Moko var henrykt ved tanken om at skulle fungere som styrmand om bord i jollen og foretage en udflugt i forening med Briant. Service, der skulle indtage Mokos plads i køkkenet, glædede sig til at lave mad på egen hånd, og Jacques lod til at være glad over at skulle ledsage sin broder og i et par dage vende French Den ryggen.

Jollen blev gjort sejlklar. To geværer, tre revolvere, tilstrækkelig ammunition, tre rejsetæpper, føde- og drikkevarer, regnslag og et par reserveårer blev bragt om bord, tillige med en kopi af Baudoins kort.

Den fjerde februar, klokken otte om morgenen, begav Briant, Jacques og Moko sig ud på deres opdagelsesrejse. Det var smukt vejr med en let brise af sydvest. Sejlet blev hejst, og Moko tog plads ved roret, mens Briant passede skødet. Jollen gled rask hen over søens let krusede flade, og efter en halv times forløb viste båden sig kun som et sort punkt, der snart var de tilbageblevne kammerater helt ude af syne.

I en times tid gled jollen hurtigt fremad, men så begyndte vinden at løje af, og Briant og Moko måtte gribe til årerne.

"Nu må Jacques sætte sig ved roret," sagde Briant.

"Hvis Moko vil sige mig, hvorledes jeg skal bære mig ad," svarede Jacques, "skal jeg gøre mig umage for at følge hans anvisning."

Sejlet blev nu taget ind, da vinden helt havde lagt sig. Drengene slugte et par mundfulde af deres frokost, og derpå greb Briant og Moko hver sin åre, mens Jacques tog plads ved roret.

Båden befandt sig da midt ude på søen, hvorfra man endnu ikke kunne se dens modsatte bred. Men omtrent klokken tre fik Moko ved hjælp af kikkerten landkending, og klokken fire begyndte toppen af træerne at dukke frem. Kysten var temmelig lav, og det var grunden til, at Briant ikke havde fået øje på den oppe fra forbjerget.

Søens østlige bred lå nu omtrent kun fire-fem kilometer borte. Briant og Moko brugte deres årer flittigt, skønt det på grund af varmen var et anstrengende arbejde. Søens overflade var glat som et spejl, og vandet så klart, at man i en dybde af fire-fem meter kunne se bunden, som var bevokset med vandplanter, imellem hvilke myriader af fisk smuttede omkring.

Henad klokken seks om eftermiddagen lagde jollen omsider til ved bredden, der var tæt bevokset med stenege og hvidgraner. Stedet egnede sig dog ikke til at de kunne gå i land dér, da skrænten var både høj og stejl. De måtte derfor ro endnu en kilometer længere nordpå.

"Her har vi floden, som er afsat på kortet," sagde Briant, idet han pegede på en udskæring i bredden, hvorigennem søen fandt afløb.

"Så skal den da også have et navn," sagde Moko.

"Skal vi kalde den East River, siden den løber mod øst?" spurgte Briant.

"Det er et ypperligt navn," mente Moko, "og nu behøver vi blot at følge East Rivers løb indtil dens udmunding."

"Det gør vi i morgen," sagde Briant. "Foreløbig nøjes vi med at gå i land her og lejre os under træerne."

Briant, Jacques og Moko sprang nu i land. Jollen blev sikkert fortøjet til en træstub, og våbnene og fødevarerne bragt i land. Aftensmåltidet bestod kun af brød og koldt kød. Da det var til ende, svøbte drengene sig i deres tæpper og sov snart ind.

"Så, nu må vi op og af sted," udbrød Briant, som var den første, der vågnede næste morgen klokken seks.

Et par minutter senere sad de alle tre i jollen og lod sig drive med strømmen, som var temmelig stærk, idet ebben var ved at løbe ud.

East Rivers flodseng var kun henved ti meter bred, og strømmen derfor temmelig rivende. Briant sad i stadig frygt for, at de skulle støde på vandfald eller hvirvler.

Egnen var tæt bevokset med skov, der bestod af omtrent samme arter træer som på øens vestkyst, kun med den forskel at her var sten- og korkege, gran og fyr fremherskende.

Skønt Briant var mindre dygtig i botanik end Gordon, genkendte han dog et træ, som forekommer temmelig hyppigt på New Zealand. Over den omtrent tyve meter høje stamme bredte sig en skærmdannet krone, frugterne var fem til otte centimeter lange, kegledannede og overtrukne med en glinsende skal.

"Det må være en pinje," udbrød Briant.

"Skal vi da ikke standse her et øjeblik for at opsamle nogle af frugterne?" spurgte Moko.

Et par åretag førte jollen ind til bredden, og Briant og Jacques sprang i land. De kom snart tilbage med en hel mængde pinjekogler. Det var et herligt fund, for de nøddelignende kerner, som koglen indeholder, er meget velsmagende og leverer fortrinlig olie.

I skoven var der overflødighed af vildt, men Briant sparede sit krudt, da der i jollen fandtes et tilstrækkeligt forråd af levnedsmidler.

Klokken elleve blev skoven bestandig tyndere, man kunne mærke den salte brise fra havet, og kort efter fik de øje på en blå stribe i horisonten.

Jollen drev endnu med strømmen, men noget langsommere, da højvandet begyndte at sætte ind.

Da de var nået ud for nogle klippestykker på strandbredden, satte Moko jollen på land og gjorde dræget godt fast i sandet.

Kysten var aldeles forskellig fra den på den vestlige side af Chairmans Ø. Det var en fuldstændig klippekyst med utallige huler og grotter.

Det første Briant gjorde, var at kaste et spejdende blik ud over den store bugt, som lå udbredt foran ham. Ikke et sejl var at se, og intetsteds øjnede man land. Beliggenheden af Chairmans Ø var lige så isoleret mod øst som mod vest. Det var grunden til, at der ad denne kant intet land fandtes afsat på den skibbrudne franskmands kort.

"Nå, så slipper vi da heller ikke herfra ad denne kant," udbrød Briant.

"Vi slipper såmænd nok bort på en eller anden måde," svarede Moko. "Men hvad om vi nu spiste frokost?"

"Ja, lad os det," svarede Briant, "og siden vi dog må afvente højvandet, der først indtræder i aften klokken ti, så vil vi benytte mellemtiden til at anstille yderligere undersøgelser."

Stedet havde et vildt og forrevet udsende på grund af de mægtige klippeblokke, som her lå slynget rundt imellem hinanden. Men der fandtes utallige huler, og på kort tid opdagede Briant over en halv snes rummelige grotter.

Omtrent klokken to, da solen havde passeret zenith, antog Briant, at øjeblikket var gunstigt til at iagttage havet, og ledsaget af Jacques og Moko klatrede han op på et stort klippestykke, der så ud som en uhyre bjørn.

Fra dette klippestykke, som var henved femogtredive meter højt, kunne man overse den største del af øen.

Mod vest lå den store skov, som strakte sig helt ned til Family Lake. I syd hævede sig en række gullige klitter, hist og her afbrudt af mørke granskove, og mod nord strakte sig en uhyre sandslette helt ned til havet.

Briant rettede derpå sin kikkert mod den østlige horisont, som trådte ualmindelig klart frem, så at hvis der i en omkreds af femten-seksten kilometer fandtes noget land måtte det komme frem i kikkerten.

Men der viste sig ikke spor af land langs den linje, hvor himmel og hav smeltede sammen. I over en time iagttog de forgæves horisonten, og ville netop til at forlade stedet, da Moko holdt Briant tilbage.

Briant rettede sin kikkert mod det betegnede punkt, hvor der virkelig lidt over horisonten viste sig en hvid plet, som man ville have taget for en sky, hvis ikke himlen i det øjeblik havde været aldeles klar. Desuden overbeviste Briant sig ved en længere

iagttagelse overbeviste Briant sig om, at pletten hverken skiftede plads eller forandrede sin form.

"Det kan vist ikke være andet end et bjerg," sagde han, "men et bjerg ville næppe tage sig således ud."

Kort efter, da solen var dalet lidt dybere, var pletten forsvundet. Jacques og Moko antog, at den hidrørte fra en luftspejling, hvilket Briant ikke rigtigt ville gå ind på.

De vendte derpå tilbage til den lille havn ved East Rivers munding, hvor jollen lå fortøjet. Jacques samlede tørt brænde og antændte det, mens Moko plukkede agerhønsene, som skulle steges.

Efter endt måltid gik Jacques og Briant sig en tur langs stranden, mens Moko samlede pinjekogler på den venstre flodbred.

Da Moko ved mørkets frembrud vendte tilbage til jollen, var Jacques og Briant der endnu ikke, men han hørte deres stemmer i nogen afstand, og det lød, som om Briant var vred. Han ville løbe hen til dem, men standsede pludselig ved at se Jacques falde på knæ foran sin broder og bønfaldende strække hænderne op imod ham.

Moko ville beskedent trække sig tilbage, men det var for sent, han havde hørt og forstået alt og vidste nu, hvad det var for en forseelse, Jacques havde gjort sig skyldig i, og nu omsider havde tilstået for Briant.

"Det er altså dig, der har gjort det! ... Du er skyld i ..." tordnede Briant.

"Tilgiv mig, kære Briant! Vær ikke vred på mig."

"Det var altså derfor, du undgik dine kammerater! ... Du skammede dig og var bange for dem ... Gid dog intet menneske

må få det at vide!"

Moko ville have givet meget for ikke at have hørt, hvad der var blevet sagt. Lige over for Briant kunne han dog ikke bekvemme sig til at lade, som om han intet vidste, og da de kort efter var alene sammen nede ved jollen, sagde han:

"Jeg har hørt, hvad Jacques fortalte Dem."

"Hvad! ... Hørte du, hvad Jacques sagde?"

"Ja, og De må ikke være vred på ham."

"Men de andre vil blive vrede på ham."

"Derfor er det bedst, at de ikke får noget at vide om det," svarede Moko. "Jeg skal nok tie stille."

"Tak, Moko," sagde Briant og rakte ham hånden.

Imidlertid sad Jacques ganske fortabt henne på et klippestykke, og i hele to timer henvendte Briant ikke et ord til ham.

Henad klokken ti indtrådte højvandet. De steg da ned i båden, som strømmen hurtigt førte op ad floden. Det var måneskin, og sejladsen gik heldigt for sig indtil lidt efter midnat. Ebben begyndte da at løbe ud, og de måtte derfor gribe til årerne. Det gik imidlertid så langsomt med at ro mod strømmen, at Briant foreslog at gå i land og afvente det næste højvande, og – som sagt, så gjort.

Næste morgen klokken seks begav de sig atter på vej, og klokken ni løb jollen ud i søen. Moko hejste sejlet, og en frisk kuling førte båden ad French Den til.

Overfarten gik heldigt for sig, men under næsten fuldstændig tavshed fra Briants og Jacques' side.

Henad klokken seks fik Garnett, som var nede ved søen for at fiske, øje på båden. Kort efter lagde den til, og Gordon modtog

sine kammerater med åbne arme.

18. Rivninger og valgagitationer

Da Briant anså det for rigtigst foreløbig at bevare Jacques' hemmelighed, fortav han den, selv for Gordon. Derimod gav han sine kammerater en omstændelig fremstilling af udflugten og omtalte da også den gådefulde hvide plet ude i horisonten, som han mente burde undersøges endnu nøjere. Imidlertid var det nu godtgjort, at Chairmans Ø havde en aldeles isoleret beliggenhed, og at der sandsynligvis lå flere hundrede kilometer mellem den og det nærmeste fastland eller arkipel. De måtte altså på ny uforsagt tage kampen op for tilværelsen, indtil man udefra kom dem til hjælp. Selv formåede de intet at foretage til deres befrielse.

Der blev atter taget fat på arbejdet, som hovedsagelig gik ud på at sikre koloniens beståen i den tilstundende vinter. Briant arbejdede endnu mere ufortrødent end tidligere, men han var mere tavs og indesluttet og holdt sig borte fra de andre ligesom Jacques. Gordon blev desuden opmærksom på, at Briant altid søgte at trække Jacques frem, hver gang der skulle foretages noget, som medførte fare, eller krævede særligt mod, og at Jacques ved sådanne lejligheder altid viste sig ualmindelig beredvillig. Gordon sluttede heraf, at der havde fundet en forklaring sted mellem brødrene.

Således forløb februar måltid. I søen havde de fanget en del laks, som skulle nedsaltes til vinterforråd. For at fremskaffe det

salt, der skulle bruges til dette, måtte Baxter og Briant flere gange ned til Sloughi Bay, hvor de fik indrettet et lille saltværk, der var højst primitivt, idet det kun bestod i en fordybning i sandet, hvori saltet blev tilbage, efter at søvandet var fordampet.

I den første halvdel af marts foretog tre-fire af drengene en udflugt til sumpene på øens sydlige side. I den anledning konstruerede Baxter flere par stylter, der i høj grad ville lette kolonisterne undersøgelsen af det delvis oversvømmede terræn.

Tidligt på dagen den 17. april satte Doniphan, Wilcox og Webb over floden i den lille jolle. Så snart de var kommet i land på den venstre flodbred tog de deres tilflugt til stylterne for lettere at kunne gennemstrejfe egnen.

Phann var med. Men den var ikke bange for at få våde poter og plaskede lystigt omkring i vandpytterne.

Da de var kommet et par kilometer syd på, hvor terrænet var mere eller mindre udtørret, spændte Doniphan, Wilcox og Webb stylterne af for bedre at kunne efterspore vildtet.

Det myldrede med bekkasiner, spidsænder, vagtelkonger, brokfugle og krikænder. Doniphan og hans kammerater kunne have skudt i hundredvis af disse fugle uden at have spildt et eneste skud krudt. Men de var fornuftige og nedlagde kun en snes stykker, som Phann måtte hente ude i vandet.

Doniphan havde umådelig lyst til at skyde forskellige andre – ganske vist ikke spiselige – vadefugle, deriblandt nogle hejrer med en skøn, hvid fjerbusk på hovedet, men han betvang sig og sparede sit krudt.

Han kunne dog ikke lade være at gøre jagt på nogle smukke røde flamingoer, hvis kød er lige så velsmagende som agerhønsenes. Flamingoerne havde imidlertid udstillet vagtposter, der underrettede dem om faren.

Doniphan, Wilcox og Webb opnåede derfor ikke at skyde nogle af disse prægtige fugle, som måler næsten halvanden meter fra spidsen af næbbet til enden af halen. Hele flokken trak syd på, inden at det blev jægerne muligt at komme dem på skud.

Udbyttet af jagten var ikke desto mindre tilfredsstillende, og drengene besluttede, så snart det blev frostvejr, at foretage en ny udflugt til moserne.

Endnu stod tilbage at sørge for et tilstrækkeligt forråd af brændsel til vinterbrug, og i den anledning blev der i løbet af de næste fjorten dage foretaget mange rejser ud til skoven. Karren, forspændt med de to guanacoer, gjorde god nytte i denne forbindelse.

Trods al denne travlhed led undervisningen ingen afbrydelse. De store drenge skiftedes til at undervise de små, men kun Doniphan gjorde sig til af sine kundskaber, hvad der ikke bidrog til at gøre ham synderlig yndet af kammeraterne, hans sædvanlige drabanter fraregnet. Ikke desto mindre håbede han inden ret længe at blive koloniens overhoved, når Gordon fratrådte sin plads. Forfængeligheden tilhviskede ham, at denne plads med rette tilkom ham, og at det var en åbenbar uretfærdighed, at han ikke straks var blevet valgt i stedet for Gordon. Wilcox, Cross og Webb var så tåbelige at bestyrke ham i dette, og gjorde hvad de kunne for at sætte hans valg igennem.

De små drenge lod dog ikke til at være stemt hverken for ham eller Gordon.

Gordon var ikke blind for, hvad der gik for sig. Han satte ingen pris på at blive genvalgt og følte fuldt ud, at han i sit "regeringsår" havde holdt tømmerne for stramt til, at han kunne vente at blive genvalgt. Og det var navnlig dette, Doniphan støttede sine forhåbninger på. Når valgdagen kom, ville kampen ikke være uden interesse.

De små drenges hovedindvending mod Gordon var, at han sparede alt for meget på de søde sager. Og så skændte han oven i købet, når de ikke passede på deres tøj og mødte med pletter og huller, især på fodtøjet, som det var så vanskeligt at få repareret. Med hensyn til knapperne i deres benklæder og trøjer var han også alt for nøjeregnende, og forlangte, at de hver aften skulle møde med det reglementerede antal. Hvis ikke, ventede der ingen dessert, men derimod undertiden indespærring i en eller flere timer. Det hændte da engang imellem, at Briant bad for Dole eller Jenkins, og dét bidrog betydeligt til at gøre ham populær. De små vidste desuden, at de to køkkenmestre, Service og Moko, var Briant særligt hengivne, og blev han valgt til koloniens overhoved, håbede de på en gylden tid med fuldt op af lækre sager.

Således er verden! Og børn begynder tidligt at efterabe de voksne.

Briant holdt sig udenfor alt dette. Han arbejdede ufortrødent og ihærdigt, og forlangte, at Jacques skulle gøre det samme, nærmest som om de to havde særlig forpligtelse i den henseende.

Hele dagen var dog ikke udelukkende helliget arbejdet; flere timer anvendtes til leg og legemsøvelser, svømning og forskellige spil. Ved en sådan lejlighed kom det til et beklageligt optrin mellem Doniphan og Briant.

Der blev spillet kroket, og Doniphan beskyldte Briant, der var hans modspiller, for at have "snydt".

Briant påstod til gengæld, at Doniphan løj.

"Siger du, at jeg lyver?" udbrød Doniphan og rykkede ham nærmere ind på livet.

Briant var imidlertid blevet roligere og ville nødig indlade sig i kamp med Doniphan for ikke at give den lille koloni et slet eksempel. "Det er forkert af dig at fornærme mig," sagde han til Doniphan.

"Du er nok bange," lød det spottende svar.

"Bange!" udbrød Briant og begyndte at smøge sine ærmer op.

Modstanderne skulle lige til at gå løs på hinanden, da Gordon heldigvis kom til og lagde sig imellem.

"Han påstår, at jeg lyver," sagde Doniphan.

"Det var kun, fordi han sagde, at jeg snød og var en kryster," svarede Briant.

"Jeg kender Briant alt for godt," henvendte Gordon sig nu i en streng tone til Doniphan, "til at tro, at han begyndte striden. Det er dig, der har uret."

"Du tager altid hans parti overfor mig," svarede Doniphan.

"Ikke medmindre du har uret."

"Men når han undslår sig for at slås med mig, er han alligevel en kryster," vedblev Doniphan.

"Du er en slet dreng, Doniphan, og et dårligt eksempel for dine kammerater," vedblev Gordon. "Jeg vil ikke vide af noget

slagsmål. Briant skal gå hjem til French Den, og du kan gå, hvorhen du lyster, men kom ikke igen, før du indser, at der er sket dig din ret."

"Ja, ja," råbte de andre – med undtagelse af Webb, Wilcox og Cross. "Hurra for Gordon!... Hurra for Briant!"

Stillet over for en sådan majoritet var der intet andet at gøre end adlyde. Briant gik hjem, og da Doniphan henad sengetid vendte tilbage, ytrede han ingen lyst til at tage sagen op på ny. Men det var let at mærke, at det kogte i ham, og at både Briant og Gordon ved lejlighed ville få det betalt.

Disse konflikter var yderst ubehagelige, idet de forstyrrede det indbyrdes gode forhold imellem de unge kolonister. Wilcox, Cross og Webb holdt med Doniphan og gav ham ubetinget ret i alt. Her lå spiren til en adsplittelse, som kunne blive yderst uheldsvanger for det lille samfund.

Foreløbig var der imidlertid intet at mærke. Der var ingen, som hentydede til, hvad der var foregået imellem de to rivaler, og de arbejder, som var påkrævede for at kunne gå den barske årstid i møde, blev fortsat.

Vinteren stod snart for døren. I begyndelsen af maj var det allerede så koldt, at Gordon lod fyre i alle kakkelovnene både i selve grotten og i udhusene.

Adskillige af fuglene drog bort flokkevis for at opsøge mildere egne på Amerikas fastland.

Briant fik da den idé at benytte nogle af de bortdragende svaler som sendebud og middel til at sætte sig i forbindelse med omverdenen. Der blev fanget en halv snes stykker af de såkaldte mursvaler, som havde bygget rede i selve grotten, og om halsen på dem bandt man så en lille lærredspose, som indeholdt en

seddel med angivelse af, hvor omtrent Chairmans Ø var beliggende, sammen med en anmodning om snarest muligt at sende denne meddelelse til Auckland på New Zealand.

Derpå blev svalerne sluppet løs. De tog flugten nord på, mens drengene stirrede lidt vemodigt og længselsfuldt efter dem.

Skønt der kun var ringe sandsynlighed for, at en af disse sedler skulle komme nogen i hænde, var det dog alligevel rigtigt af Briant at benytte denne udvej til frelse.

Allerede den 25. maj, altså noget tidligere end forrige år, faldt den første sne. Vinteren ville sandsynligvis blive både streng og langvarig, men kolonisterne havde i år tilstrækkeligt brændsel, belysningsmidler og fødevarer til ikke at ængstes for dens komme.

Allerede for et par uger siden var de tykke, uldne vinterdragter blevet taget i brug, og Gordon vågede omhyggeligt over, at alle sundhedsregler blev nøje iagttaget.

Men netop i denne tid begyndte der en underlig dump gæring i det lille samfund, for den 10. juni udløb det år, hvori Gordon var udnævnt til overhoved for kolonien.

Som følge heraf udspandt der sig samtaler, rådslagninger, ja endog intriger, som bragte de unge menneskers sind i stærk bevægelse.

Som allerede anført, holdt Gordon sig uden for sagen, og som indfødt franskmand faldt det ikke Briant ind at opkaste sig til overhoved over en koloni, som hovedsagelig bestod af englændere.

Doniphan var i grunden den, der var mest interesseret i valget, og på grund af sin ualmindelige begavelse og sit mod

ville han måske også være blevet valgt, hvis ikke han tillige havde været hovmodig, herskesyg og misundelig.

Han lod imidlertid, som om sagen ikke vedkom ham, måske fordi han anså det for en givet sag, at han ville blive Gordons efterfølger, eller fordi han var for stolt til at hverve stemmer for sig. Hans venner Cross, Wilcox og Webb bearbejdede imidlertid hemmeligt deres kammerater, især de små, til fordel for ham, og da der ikke var blevet opstillet nogen modkandidat, anså Doniphan det som sandsynligst, at valget ville falde på ham.

Omsider oprandt den 10. juni.

Valghandlingen skulle foregå om eftermiddagen. Hver af drengene fik en stemmeseddel, hvor han skulle skrive navnet på den, han stemte for. Stemmeflertallet ville være afgørende. Kolonien talte fjorten medlemmer, for Moko, der var neger, havde ikke, og gjorde heller ikke fordring på at have stemmeret – den, der fik syv stemmer plus en, ville altså blive koloniens nye overhoved.

Afstemningen begyndte klokken to under Gordons ledelse og foregik med al den højtidelighed, som den anglo-saksiske race lægger for dagen ved slige lejligheder.

Ved optællingen af stemmesedlerne fremkom følgende resultat:

Briant	8 stemmer
Doniphan	3 stemmer
Gordon	1 stemme

Briant, der var meget forbavset over at være blevet valgt, var på nippet til at afslå at modtage den tilbudte hæderspost. Men

pludselig betænkte han sig, og med et blik på Jacques sagde han:

"Tak, kammerater! Jeg modtager valget."

Og fra den dag og et år frem var Briant overhoved for den unge koloni på Chairmans Ø.

19. I tågen

Ved at vælge Briant havde hans kammerater villet lægge for dagen, hvor meget de påskønnede hans tjenstvillighed, mod og utrættelige omhu for deres fælles bedste. Lige fra den dag, da han på en måde havde overtaget kommandoen over skonnerten på overfarten fra New Zealand til Chairmans Ø, var han aldrig veget tilbage for noget offer eller nogen fare. Skønt en fremmed iblandt dem, var han dog afholdt både af store og små, og navnlig af de sidste, som han altid så utrætteligt havde taget sig af. De havde derfor alle som en stemt på ham. Kun Doniphan, Cross, Wilcox og Webb ville ikke indrømme Briants gode sider, skønt de godt vidste, at de var uretfærdige imod ham.

Skønt Gordon meget godt indså, at Briants valg ville bidrage til yderligere at forøge uenigheden i det lille samfund, lykønskede han ham dog af et oprigtigt hjerte. Han havde for udpræget en retfærdighedsfølelse til ikke at bifalde valget, og foretrak for sit vedkommende kun at have med koloniens regnskabsførelse at gøre.

Men fra den dag af var det klart, at Doniphan og hans tre venner havde besluttet ikke at finde sig i den bestående tingenes orden, skønt Briant havde foresat sig ikke at give dem nogen anledning til at gå til yderligheder.

Det lod til at overraske Jacques, at hans broder modtog valget.

"Du vil altså ..." begyndte han, og Briant fuldførte sætningen ved hviskende at tilføje:

"Ja, jeg vil se at få lejlighed til at udrette endnu mere end hidtil for at gøre din fejl god igen."

"Tak, Briant!" svarede Jacques, "og lov mig, at du ikke vil skåne mig."

Og nu stod så den lange, ensformige vintertid for døren.

Før den strenge kulde gjorde enhver udflugt til Sloughi Bay umulig, traf Briant en ret nyttig foranstaltning.

Som vi ved, var der blevet rejst en signalstang oppe på højderne ved Sloughi Bay. Flaget, der var hejst dér, var aldeles sønderflænget af stormen, og det var derfor nødvendigt i stedet for det at anbringe et apparat, som kunne trodse vinterstormene. På Briants opfordring havde Baxter konstrueret en slags ballon, som var flettet af bløde siv fra moserne. Vinden ville gå tværs igennem den og således ikke beskadige den.

Den 17. juni på den sidste udflugt til bugten blev denne ballon hejst. Den var synlig i en omkreds af flere kilometer.

Imidlertid fortsatte termometret at falde, hvilket tydede på streng og vedvarende frost.

Jollen blev trukket på land og dækket med tykt sejldug, for at den ikke skulle blive læk i den tørre frostluft. Baxter og Wilcox gravede nye faldgruber og opstillede garn og snarer, og undertiden foretog Doniphan med et par kammerater på stylter en udflugt til moserne, hvorfra de aldrig vendte tomhændet tilbage, skønt de måtte spare på deres skud, for med hensyn til ammunition var Briant lige så påholden som Gordon.

Først i juli begyndte floden at ise til, og det varede ikke længe før også søen var dækket med et tykt lag is. Termometret viste da omtrent tyve grader under frysepunktet.

Livet inden døre forløb omtrent som forrige vinter. Briant fastholdt det en gang vedtagne program uden at gøre sin myndighed for stærkt gældende. Drengene adlød ham gerne, og Gordon foregik dem på dette punkt med et godt eksempel. Doniphan og hans tilhængere viste sig heller ikke opsætsige. De udførte deres daglige pligter, men holdt sig for resten for sig selv og tog sjældent del i den almindelige samtale. De havde måske nok en og anden bagtanke, men der var intet at udsætte på deres forhold. Briant bestræbte sig for at være retfærdig imod alle og enhver, og påtog sig som oftest selv de besværligste og vanskeligste hverv. Og i så henseende sparede han heller ikke Jacques, der kappedes med ham i selvopofrelse. Efter samtalen med broderen lod det også til, at Jacques var blevet noget lettere om hjertet, og han begyndte nu atter at tage del i de andre drenges lege og samtaler.

Undervisningen udfyldte på en heldig måde de mange timer, som man på grund af kulden måtte tilbringe i grotten. Jenkins, Iverson, Dole og Costar gjorde betydelige fremskridt, og de store drenge udvidede deres egne kundskaber ved at belære de små. Om aftenen blev der læst højt i rejsebeskrivelser. Undertiden spillede Garnett nogle forslidte melodier på sin harmonika, et par af drengene foredrog derpå nogle småsange, og når koncerten var forbi, gik man i seng.

Briant kunne dog ikke få tanken om at vende tilbage til New Zealand ud af sit hoved, Gordon derimod tænkte kun på at forbedre koloniens vilkår. Briant kunne ikke glemme den hvide plet, som han havde fået øje på fra Deception Bay. Han antog, at den måtte høre til et land, som ikke lå alt for fjernt fra Chairmans Ø. Kunne de blot få bygget et fartøj, som kunne føre

dem derhen! Men når han nævnte det, rystede Baxter på hovedet. At bygge et skib lå over deres evner, mente han.

"Vi er desværre kun børn, og vi burde være mænd," sagde Briant modfalden.

I de lange vinternætter blev freden undertiden forstyrret af Phann, som fo'r op med en rasende gøen, når rovdyrene – som oftest sjakaler – nærmede sig French Den. Ved hjælp af glødende brande, som drengene kastede ud mellem dem, lykkedes det dog at fordrive disse ubudne gæster.

Et par gange viste der sig også nogle jaguarer og kuguarer i omegnen af grotten. Der blev da affyret nogle skud på dem, men afstanden var for stor til at skuddet kunne blive dræbende.

I den første halvdel af august måned gik termometret helt ned til tredive grader under nul, men heldigvis var det tillige blikstille. Kulden gik en til marv og ben, så snart man kom ud i fri luft, og det blev derfor forbudt de små at forlade grotten. De store gjorde det heller ikke, med mindre det var aldeles nødvendigt, navnlig for nat og dag at fyre i kakkelovnene i stalden og hønsehuset.

Vejret slog imidlertid snart om og efter frosten fulgte voldsomme storme, som dog ikke formåede at rokke French Dens solide vægge. I skoven blæste der vel en hel del træer om, men herved sparedes drengene den ulejlighed at fælde dem, når der var brug for brændsel i French Den.

Efter denne stormfulde periode fulgte mildere vejr, og middeltemperaturen var nu omtrent 7-8 grader under frysepunktet.

Den sidste halvdel af august kunne arbejderne i fri luft genoptages, med undtagelse af fiskeriet, da søen og floden

endnu var dækket med et tykt lag is. Faldgruberne og snarerne gav et rigt udbytte, og i spisekammeret var der altid fuldt op af frisk vildt.

Husdyrenes antal forøgedes også. Trapgæssene og perlehønsene havde ynglet, og vicunjaen fik fem små kid, som Service og Garnett plejede på det omhyggeligste.

Briant fik nu lyst til, inden frostens ophør, at foranstalte en skøjteløberfest for sine kammerater. Baxter fik i en fart lavet adskillige par skøjter, og drengene var henrykte over at komme til at prøve dem ude på søen

Den 25. august henad klokken elleve søndag formiddag begav alle drengene, med undtagelse af Iverson, Dole og Costar, der blev hjemme hos Moko, sig ned til søen.

Briant havde taget en af råberne fra skonnerten med for at kunne kalde sin lille trop sammen, hvis en eller anden skulle vove sig for langt bort.

Doniphan og Cross havde naturligvis deres bøsser med for det tilfælde, at de skulle støde på noget vildt.

Briant og Gordon, der ikke yndede skøjteløbersporten, var kun til stede for at holde øje med de andre.

Til de dygtigste skøjteløbere hørte Doniphan og Cross, men især Jacques, som både løb hurtigst og tillige med størst kunstfærdighed.

"Når jeg kalder på jer gennem råberen, må I alle komme tilbage hertil."

Løbene tog derpå deres begyndelse, og Briant så til sin beroligelse, at de fleste af drengene besad ikke så ringe færdighed i at bruge deres skøjter. Et par gange i begyndelsen

faldt en og anden af dem, men rejste sig straks igen under spøg og latter.

Jacques udførte det ene kunststykke efter det andet, og Briant glædede sig over, at broderen atter sluttede sig til kammeraterne, der oprigtigt beundrede hans dygtighed.

Men som sædvanlig, når han ikke var den bedste, følte Doniphan sig ilde berørt. Han holdt sig borte fra de andre og vinkede Cross hen til sig.

"Dernede ser jeg et andetræk," sagde han. "Kom med, så går vi jagt efter dem."

"Ja, men Briant har jo forbudt os ..."

"Å, blæse med din Briant! Lad os blot komme afsted."

Og dermed pilede de af.

"Hvor mon de vil hen?" sagde Briant.

"De har nok fået øje på noget vildt," svarede Gordon. "Og lysten til at jage ..."

"Eller rettere sagt til at være ulydig," fortsatte Briant. "Det er naturligvis Doniphan ..."

"De risikerer vel ikke noget særligt ..."

"Det er ikke godt at vide. Det er uforsigtigt af dem at løbe så langt bort."

Imidlertid var vinden sprunget om, og en tæt tåge begyndte at samle sig nede i horisonten. Den skjulte allerede hele søens vestlige bred, og endnu var Doniphan og Cross ikke vendt tilbage.

"Hvordan skal de nu finde hjem?" udbrød Briant bekymret.

"Kald på dem gennem råberen," sagde Gordon, "så svarer de nok med et skud."

Briant kaldte, men der kom intet svar, og hele søen lå nu indhyllet i tåge.

Briant kaldte nu de andre drenge tilbage, og snart stod de alle omkring ham.

"Hvad skal vi gøre?" spurgte Gordon.

"En af os må løbe ud på isen og kalde på dem gennem råberen," svarede Briant.

"Det skal jeg," sagde Baxter.

"Og vi med," lød det fra et par af de andre.

"Nej, jeg vil selv," sagde Briant.

"Lad mig gå," bad Jacques. "Jeg skal snart indhente Doniphan."

"Ja, gør det," svarede Briant, "men tag råberen med dig, for at kunne kalde på dem."

Et øjeblik efter var Jacques forsvundet i tågen, som stadig blev tættere.

En halv time forløb, men endnu var hverken Doniphan, Cross eller Jacques vendt tilbage.

"Blot vi havde et gevær," sagde Service.

"Dem er der nok af i French Den," svarede Briant. "Lad os skynde os hjem!"

De løb alt hvad de kunne og standsede først ved French Den, som lå seks kilometer fra søen.

Der var nu ikke tale om at spare på krudtet, og Wilcox og Baxter affyrede to skud i østlig retning.

Men der kom intet svar, og tågen blev stadig tættere.

"Lad os forsøge med kanonen," sagde Briant

Den blev slæbt frem og ladet. Skuddet gik af med et rabalder, som måtte kunne høres i en omkreds af flere kilometer, men

endnu kom der intet svar.

I den næste time fortsatte de med at fyre med ti minutters mellemrum. De forsvundne kunne ikke misforstå betydningen af disse skud, som måtte kunne høres over hele søen, så meget mere som tåge, især jo tættere den er, bidrager til at forstærke lyden.

Henad klokken fem faldt der omsider to skud i nordøstlig retning.

"Der er de," udbrød Service, og Baxter besvarede straks Doniphans signal.

Et øjeblik efter trådte to skikkelser frem af tågen. Det var Doniphan og Cross, men Jacques var ikke med. De havde hverken set eller hørt noget til ham.

Briant, der var ude af sig selv ved tanken om, at Jacques muligvis kom til at tilbringe natten på søen, hvor han sikkert ville fryse ihjel, tænkte ikke på at foreholde Doniphan hans ulydighed.

"Jeg burde være gået i stedet for ham," sagde han atter og atter til Gordon og Baxter, som søgte at trøste ham.

Imidlertid begyndte det at blive mørkt, og Jacques var endnu ikke dukket op.

Til alt held var tågen nu i færd med at lette, for ved solnedgang var det atter begyndt at blæse op, og vinden drev tågen bort fra søen.

Til vejledning for Jacques i mørket tænkte drengene allerede på at tænde et stort bål, og Wilcox, Baxter og Service løb rundt for at samle tørt brænde, da Gordon, der stod med kikkerten for øjet, pludselig udbrød:

"Vent lidt, jeg synes, at jeg derhenne ser et mørkt punkt, som bevæger sig."

Briant greb kikkerten.

"Gud være lovet! ... der er han! Jeg kan se, at det er ham," sagde han.

Og alle drengene istemte et råb, som kunne høres over en kilometer væk.

Det mørke punkt kom stadig nærmere. Jacques fo'r på sine skøjter lynhurtigt hen over søens flade, og om et par minutter ville han have nået bredden.

"Men det lader til, at han ikke er alene," sagde Baxter med en vis forundring.

En nøjere undersøgelse godtgjorde, at der et omkring halvandet hundrede meter bag Jacques bevægede sig to andre mørke punkter.

"Hvad kan det dog være?" sagde Gordon.

"Er det mennesker?" spurgte Baxter.

"Nej, det ligner snarere dyr," svarede Wilcox.

"Det er måske rovdyr!" udbrød Doniphan og ilede af sted med geværet i hånden for at komme Jacques til undsætning. Han affyrede to skud mod dyrene, som tog flugten. Det var to bjørne, og eftersom jægerne hidtil endnu ikke havde set spor af disse dyr på øen, var det næsten sandsynligst, at de måtte være indvandret over isen eller drevet i land på en isflage, hvilket tydede på, at der fandtes land i nærheden af Chairmans Ø.

Jacques fik en begejstret modtagelse, og fortalte, at han efter at have brugt sin råber utallige gange for at kalde på sine kammerater, omsider selv fo'r vild i tågen og umuligt havde

kunnet finde hjem, hvis ikke kanonskuddene havde bragt ham på rette spor.

Uheldigvis faldt bjørnene på at gøre ham følgeskab. Han tabte dog ikke hovedet, og ved sit hurtige løb holdt han dem på afstand. Men var han snublet og faldet, ville det have været ude med ham.

På hjemvejen til French Den hviskede Jacques til Briant:

"Tak skal du have, fordi du gav mig lov til ..."

Briant rakte ham tavs hånden.

Ved indgangen til French Den sagde han til Doniphan:

"Jeg havde forbudt dig at gå så langt bort, og din ulydighed kunne have haft de sørgeligste følger. Men skønt du har handlet forkert, må jeg dog takke dig, forbi du kom Jacques til hjælp."

"Jeg gjorde kun min pligt," svarede Doniphan kort og ville ikke engang gribe den hånd, som Briant venligt rakte ham.

20. Det kommer til brud

Seks uger senere, henad klokken fem om eftermiddagen, havde fire af de ungdommelige kolonister lejret sig ved den sydlige ende af søen.

Det var den 10. oktober, og foråret begyndte at indfinde sig. Træer og buske grønnedes, en sagte vind krusede søens overflade, som belystes af den nedgående sols stråler, og fuglene søgte i flokkevis hjem til deres reder i træerne og klippehulerne. Den smukke krans af skove, som omgav søen, var her afbrudt, og kun enkelte grupper af graner og stenege og en lille fyrreskov på et par tønder land bragte nogen afveksling ind i det ensformige og ufrugtbare landskab.

Ved foden af en weymouthfyr havde drengene fået tændt et godt bål, hvor de var i færd med at stege et par ænder. Efter endt måltid ville de lægge sig til hvile, indsvøbt i deres tæpper. En af dem skulle holde vagt, mens de andre tre sov.

Det var Doniphan, Cross, Wilcox og Webb, som havde vendt deres kammerater ryggen. I løbet af vinteren blev forholdet mellem Doniphan og Briant mere og mere spændt, og Gordon forsøgte til ingen nytte at mægle imellem dem. Briant var villig til at nedlægge sin post til fordel for Doniphan, men Gordon foreholdt ham, at han derved ville svigte sin pligt mod de kammerater, som havde valgt ham. Imidlertid trak Doniphan og hans tre tilhængere sig mere og mere tilbage fra de andre, og en dag i begyndelsen af oktober, da søen og floden var blevet

fuldstændig isfri, erklærede han, at han sammen med Webb, Cross og Wilcox ville forlade French Den.

"Og hvorfor vil I det?" spurgte Gordon.

"Fordi vi oprigtigt talt ikke bryder os om at blive kommanderet rundt af Briant."

"Hvad har du at udsætte på mig?" spurgte Briant.

"Ikke andet end at vi skal adlyde dig," svarede Doniphan. "Først havde vi en amerikaner til at kommandere med os ... nu har vi en franskmand ... til sidst vælger i måske Moko ..."

"I må naturligvis drage bort, hvis I vil," svarede Briant

"Det ved jeg," sagde Doniphan, "og i morgen forlader vi French Den."

"I kommer til at fortryde det," tilføjede Gordon, der godt kunne se, at alle forsøg på overtalelse ville være spildt på Doniphan.

Doniphan havde begrundet sin plan på de oplysninger, som Briant havde meddelt angående østsiden af Chairmans Ø. Han vidste, at der fandtes beboelige huler, store skove, fersk vand og overflødighed af fisk og vildt. – Det ville altså være lige så let at leve der som i French Den, med hvis beboere man let kunne sætte sig i forbindelse ved at sejle over søen og nedad floden.

Efter at Doniphan nøje havde overvejet alle disse heldige betingelser, foreslog han Cross, Wilcox og Webb at drage med sig til den østlige side af øen.

Hensigten med denne udflugt var dog kun foreløbig at undersøge terrænet og vælge et sted, hvor de kunne slå sig ned. De medførte derfor ingen bagage, men to geværer, fire revolvere, to økser, tilstrækkelig ammunition, medestænger, rejsetæpper, et lommekompas, Halkett-båden og nogle dåser

med henkogte sager. Efter bestemmelsen skulle ekspeditionen kun vare seks-syv dage. Når de havde valgt et sted til bolig, ville de vende tilbage til French Den og afhente de genstande fra *Sloughi*, som med rette tilkom dem. Ville Gordon eller nogen af de andre drenge komme og besøge dem, skulle de være velkomne, men under de bestående forhold ville de på ingen måde fortsætte samlivet med dem, det var de fuldstændig fast besluttede på.

Næste dag sagde de fire bortdragende farvel til deres kammerater, der var bedrøvede over at skulle skilles fra dem. De var måske selv lige så bevægede, uden dog at ville lade sig mærke med det og fastholdt stædigt deres plan. Ved hjælp af jollen, som Moko roede tilbage til landingsstedet, satte de over floden og fortsatte derpå langsomt deres vej syd på.

Den dag tilbagelagde de fire drenge kun fem-seks kvartmil, og henad klokken seks om eftermiddagen slog de lejr ved søen for at overnatte.

Det var en temmelig kølig nat, men det store bål, som blev vedligeholdt indtil henad morgenstunden, bødede nogenlunde på kulden, og så snart det blev dag, fortsatte drengene deres vandring.

De fulgte langs med søens bred, og klokken elleve gjorde de holdt ved en lille vig, beskygget af høje bøgetræer. Så langt øjet rakte i østlig retning, skjultes horisonten af de bølgende trætoppe.

Til frokost nød de en aguti, som Wilcox havde skudt i løbet af formiddagen, og som Cross, der skulle fungere som kok, havde stegt så godt han kunne.

Efter endt måltid fortsattes vandringen. Skovene bestod hovedsagelig af nåletræer og stenege, der udmærkede sig ved deres højde og omfang. Og Doniphan så til sin store glæde, at dyreverdenen på den østlige side af Chairmans Ø var lige så rig og afventende som på vestsiden.

Henad klokken seks om eftermiddagen nåede de East River, og under en gruppe træer fik Doniphan øje på et udbrændt bål. Det var dér, at Briant, Jacques og Moko havde slået sejr på deres udflugt til Deception Bay.

Doniphan, Cross, Wilcox og Webb slog sig ned på samme sted og nød deres aftensmåltid under netop de træer, som havde skygget over deres kammerater. Briant anede den gang kun lidt, at otte måneder senere ville stedet blive gæstet af fire af hans kammerater, som kom der i den hensigt at grundlægge et nyt samfund på Chairmans Ø.

Cross, Wilcox og Webb var ikke langt fra at fortryde deres overilede skridt, men de havde nu engang sluttet sig til Doniphan, og han var alt for forfængelig til at erkende, at han havde uret, alt for stædig til at opgive sin beslutning og alt for skinsyg til at ville underordne sig under sin rival.

Næste dag satte Doniphan over floden i Halkett-båden, til hvis agterstavn der var blevet fastgjort en lang line. Så snart han var kommet i land på den modsatte bred, halede kammeraterne båden tilbage, og en for en satte de således over floden, som her kun var ti-tolv meter bred.

Halkett-båden blev derpå atter klappet sammen, Wilcox tog den på nakken, og så af sted.

Det blev en møjsommelig vandring gennem den tætte skov, hvor de måtte bane sig vej over nedfaldne grene eller vade

gennem mosedrag.

Lidt før tolv gjorde de holdt for at spise frokost netop på det sted, hvor pinjerne voksede. De samlede og spiste en del af frugterne, og drog så videre gennem den tætte underskov, hvor de undertiden måtte gøre brug af øksen for ikke at komme for langt bort fra floden.

Først henad klokken syv nåede de ned til kysten, som de på grund af mørket kun utydeligt kunne skimte. Men de hørte havet bruse og så den hvide skumstribe af bølgerne, som brød sig mod strandbredden.

Snart flammede et lystigt bål af tørre grene og grankogler, et par ryper blev stegt og fortæret til aftensmad, og kort efter lå Cross, Wilcox og Webb i dyb søvn under en stor pinje.

Doniphan holdt dog øjnene åbne, men da øjeblikket kom, hvor en af kammeraterne skulle tage vagten efter ham, sov de så trygt, at han ikke nænnede at vække dem. Han lagde derfor nyt ved på bålet, og da alt omkring dem syntes så tyst og stille, strakte han sig ved siden af de andre og sov trygt, til solen viste sig over horisonten.

21. Uvejr og nattesyn

Det første de foretog sig næste morgen var at ile ned til havet og kaste et spejdende blik ud over det. Det var lige så øde som på øens vestkyst.

"Men da vi har grund til at antage, at Chairmans Ø er beliggende i nærheden af Amerikas fastland, så må de skibe, som på vejen til Chile og Peru passerer Magellan-strædet, komme forbi østkysten, og netop derfor bør vi slå os ned ved Deception Bay, som jeg håber ikke ret længe vil fortjene det ildevarslende navn, Briant gav den."

Denne bemærkning fremkom vel nærmest som en slags undskyldning for bruddet med kammeraterne i French Den. Imidlertid talte sandsynligheden dog for, at skibe, bestemt til Sydamerika, fortrinsvis ville komme i nærheden af østkysten.

Doniphan beså derpå den lille, men sikre havn, som floden dannede ved sit udløb i havet. Hvis skonnerten var kommet til denne side af Chairmans Ø, ville de måske have undgået at strande og været i stand til at redde skibet, som da kunne have ført dem tilbage til deres hjem.

Bag ved klipperne, som dannede havnen, begyndte de store skove, der strakte sig nord på, så langt øjet rakte. Huler var der overflod af; Briant havde ikke overdrevet. Vanskeligheden bestod kun i at træffe et valg. Omsider bestemte Doniphan sig for en grotte i nærheden af floden. Den var lige så rummelig som French Den og besad desuden det fortrin at stå i

forbindelse med en hel række større og mindre huler, som kunne afgive særskilte værelser.

Dagen blev tilbragt med en vandring langs stranden, men de øjnede hverken noget skib eller land i østlig retning. De kunne ikke engang få øje på den hvide plet, som Briant havde bemærket, måske fordi solen allerede da stod temmelig lavt på himlen.

Om aftenen, mens Doniphan og hans kammerater indtog deres måltid under en gruppe prægtige nældetræer, hvis underste grene hang langt ud over floden, kom det spørgsmål på bane, hvorvidt det var rigtigst straks at vende tilbage til French Den for at afhente de ting, som de behøvede til at sætte bo i hulen.

"Jeg mener, det bør ske allerede i morgen," sagde Cross.

"Nej," svarede Doniphan, "vi bør først undersøge, om vi ikke kan få land i sigte fra den nordlige del af øen. Det vil kun tage et par dage, og vi bør vide, hvorledes det forholder sig, før vi slår os ned her."

Næste morgen ved daggry begyndte Doniphan og hans kammerater deres vandring langs kysten.

Henad klokken tolv kom de til et nyt vandløb, som imidlertid var så ubetydeligt, at Doniphan kun ville tilkende det navn af "bæk". Og da den syntes at komme nord fra, blev den afsat på kortet som "Nordbækken".

Ved at følge dens løb var de henad klokken tre kommet temmelig langt vestpå, og Doniphan ville netop til at dreje af til højre, da Cross holdt ham tilbage, idet han udbrød: "Nej se, hvad er det?" og pegede på en rødlig masse, som bevægede sig mellem de høje siv i bækken inde under træerne.

De nærmede sig forsigtigt og så, at det var et stort dyr, som havde en del lighed med et næsehorn.

Kort efter faldt et skud og straks efter endnu et. Det var Doniphan og Cross, som havde fyret næsten samtidig.

Men afstanden var for stor, og kuglerne prellede af mod dyrets tykke hud. Det fo'r op af vandet og var kort efter forsvundet i skoven.

Doniphan fik dog tid til at se, at det var en tapir, en dyreart der hyppigst træffes i nærheden af floderne i Sydamerika. Da dyret i ingen henseende kunne være dem til nogen nytte, var der ingen anledning til at beklage, at det slap væk.

Henad aften havde drengene tilbagelagt omtrent atten kilometer, og næste dag ville de kunne nå øens nordside.

Ved solopgang var de atter på benene. Der var al grund til at have travlt, da vejret truede med at slå om. Vinden, der var gået om i vest, drev tunge, mørke skyer foran sig, og alt tydede på, at et uvejr snart ville bryde løs.

Henad klokken fem begyndte tordenen at buldre, og lyn fulgte på lyn.

Doniphan og hans kammerater lod sig dog ikke afskrække. De holdt sig i læ af skoven og håbede desuden snart at nå kysten.

Henad klokken otte hørte de også brændingens hule drøn forude, men himlen blev mere og mere overtrukket, og de måtte ile, hvis de skulle komme tidsnok til at kaste et blik ud over havet, før mørket faldt på.

Hvor trætte de end var, gav de sig dog til at løbe for at få havet i sigte, mens det endnu var dag. Måske skilte kun en smal havarm dem fra fastlandet eller en anden ø.

Da standsede pludselig Wilcox, som var kommet lidt forud for de andre, og pegede på en mørk masse, som lå på strandbredden.

Ved nærmere eftersyn viste det sig at være en båd, som lå væltet om på siden, og, hvad der var endnu mærkeligere, tæt ved den to mennesker liggende i tangen.

Doniphan, Webb og Cross stod et øjeblik stille, men ilede så uden betænkning hen imod de to skikkelser – måske to lig – som lå i sandet.

På halvvejen blev de dog bange, og uden tanke for, at der måske endnu var liv i de to skikkelser foran dem, og at de kunne behøve øjeblikkelig hjælp, løb drengene så hurtigt deres fødder kunne bære dem tilbage til skoven.

Natten var bælgmørk, kun af og til oplyst af et lynglimt fra uvejret, som efterhånden trak bort. Men med tordenlignende drøn væltede bølgerne sig ind mod kysten, og stormen væltede træerne i skoven og hvirvlede sandet således omkring, at det var umuligt at opholde sig på strandbredden.

Doniphan, Wilcox, Webb og Cross tilbragte hele natten i udkanten af skoven uden dog at få et øjebliks hvile, for kulden og tanken om, hvem de skibbrudne vel kunne være, lod dem intet øjeblik i ro. De fortabte sig i gisninger, som de hviskende meddelte hinanden, når stormen et øjeblik stilnede af.

I deres opskræmte sindstilstand syntes de at høre stemmer råbe langt borte, men når uvejret et øjeblik holdt op at rase, lyttede de forgæves, råbet gentog sig ikke, og de indså, at hvad de troede at have hørt, kun var frugten af deres opskræmte fantasi.

De indså nu, at de burde ile de forulykkede til hjælp, men mærkede tillige, at de hverken havde moralsk eller fysisk kraft til at gøre det. Og uagtet de, i den tid de havde levet på egen hånd, havde ment om sig selv, at de var som voksne, følte de sig dog igen som børn over for de første menneskelige væsner, som de traf på siden skibbruddet med *Sloughi*, nu da de fandt dem liggende som døde på strandbredden.

Da de var kommet lidt til besindelse, besluttede de at gøre, hvad pligten bød dem, og ved daggry gå ned til stranden for at begrave de døde.

Det var, som om den skrækkelige nat aldrig ville få ende. Omsider begyndte dog dagen at gry, og skønt stormen endnu rasede med usvækket styrke, arbejdede de sig dog ned til stranden, idet de holdt fast i hinanden for ikke at blæse omkuld.

Båden lå der ganske rigtigt, men de to døde var forsvundet.

Doniphan og Wilcox så sig forgæves spejdende om. Selv aftrykket i sandet på det sted, hvor de to skikkelser havde ligget, var udvisket – formodentlig af bølgerne.

"De må altså have været levende, siden de er gået deres vej," udbrød Wilcox.

"Ja, men hvor mon de er?" sagde Cross.

"Hvor de er? Naturligvis derude. Ebben har taget dem med sig," svarede Doniphan og pegede ud mod havet, som han iagttog gennem sin kikkert.

Men de to døde var ikke til at øjne. Strømmen havde formodentlig ført dem ud i rum sø.

De fire drenge vendte nu tilbage til båden. Men båden var tom.

Det var en chalup med halvdæk, omtrent ti meter lang. Ved strandingen var skanseklædningen på styrbordssiden blevet slået ind lige ned til vandgangen. Masten var knækket af nede ved mastesporet, og af sejlene og det løbende gods var der kun enkelte stumper tilbage. Af fødemidler, inventarium og våben forefandtes ikke det ringeste.

På bagstavnen læste man de to ord:

Severn – San Francisco

Skibet var altså hjemmehørende i Amerika, men fra det sted på kysten af Chairmans Ø, hvor det var strandet, var der ikke spor af land at se, kun havet begrænsede horisonten.

22. Der optræder nye skikkelser

Det var en beklagelig omstændighed, at Doniphan, Wilcox, Cross og Webb havde forladt French Den, og skønt Briant ikke havde noget at bebrejde sig, følte han sig dog måske dybere berørt af det forefaldne end nogen af de andre drenge, netop fordi bruddet var sket på grund af ham. Gordon trøstede ham med, at de nok ville blive nødsaget til at vende tilbage, men Briant turde ikke rigtig fæste lid til hans ord. Han tænkte også, ikke uden bekymring, på, at de efter al sandsynlighed kom til at tilbringe endnu en vinter på Chairmans Ø.

Den ophængte ballon befandt sig kun i et 60-70 meters afstand fra jorden og blev af den grund måske ikke set af de forbisejlende skibe. Briant ville derfor udtænke et nyt signal og spurgte en dag Baxter, om ikke en drage kunne anvendes til dette formål.

"Vi har jo sejldug og tovværk nok," sagde han, "og hvis apparatet bliver gjort tilstrækkelig stort, vil det vel kunne hæve sig tre eller fire hundrede meter i vejret."

"Å ja, undtagen når det er stille vejr," sagde Baxter.

"Men det er det næsten aldrig," mente Briant.

"Lad os da gøre et forsøg," svarede Baxter.

"En sådan drage vil jo om dagen kunne ses meget langt bort, og for den sags skyld også om natten, hvis vi forsyner den med en skibslanterne," udbrød Briant ivrigt.

Briants idé var god nok, og det var en let sag for drengene, der hjemme på New Zealand så ofte havde ladet drager gå til vejrs, at bringe den til udførelse.

Forslaget vandt derfor levende bifald, især blandt de små. Jenkins, Iverson, Dole og Costar var i den syvende himmel ved tanken om at lade et sådant uhyre af en drage gå til vejrs.

"Den skal have en rigtig lang hale," sagde Iverson.

"Og et par store øren," tilføjede Costar.

"Ja, og så skal den males som en rigtig klovn. Det vil netop blive morsomt at se ham dingle deroppe," mente Dole.

Jo, det var alt sammen skæg og ballade! Men til forsøget, som de små kun så som en morskab, knyttede de store drenge et ikke uberettiget håb om frelse.

Baxter og Briant lagde derfor hånd på værket allerede samme dag som Doniphan og hans tre kammerater havde forladt French Den.

"Nå, hvor de vil gøre store øjne, når de ser den," udbrød Service.

"Mon den vil kunne ses alle vegne fra på øen?" spurgte Garnett.

"Ikke alene på hele øen, men i en langt videre omkreds," svarede Briant.

"Også fra Auckland," udbrød Dole.

"Nej, desværre," svarede Briant, der måtte smile over spørgsmålet. "Men når Doniphan og de andre ser den, får de måske lyst til at vende tilbage til os."

Der blev nu taget ivrigt fat på arbejdet med dragen, som naturligvis blev forsynet med en mageløs hale, der skulle bidrage til at holde den i ligevægt, og for resten var den så stor

og solidt bygget, at den godt kunne have ført en af drengene med sig op i luften. Det var dog ikke hensigten. Den skulle kun være tilstrækkelig stærk til at kunne tåle en frisk kuling og stor nok til at stige så højt til vejrs, at den kunne ses i en omkreds af hundrede kilometer eller mere.

Denne "luftkæmpe", som drengene enstemmigt døbte den, kunne naturligvis ikke styres med håndkraft, det var den alt for stærk til. Tovet, den var fastgjort med, blev rullet op på et lille bradspil fra skonnerten, og først næste dag skulle dragen gå til vejrs i alle drengenes påsyn.

Men udførelsen måtte opsættes på grund af storm. Det var det samme uvejr, som overfaldt Doniphan og hans ledsagere og kastede den amerikanske chalup i land på øens nordkyst, som derfor også senere fik navn af Severn Strand.

Næste dag, den 16. oktober, havde stormen vel delvis lagt sig, men det blæste dog fremdeles alt for stærkt til at lade dragen gå op.

Forsøget blev derfor opsat til den 17., som i det hele taget blev en mærkedag i kolonien Chairmans historie.

Hele formiddagen den 17. blev anvendt til at lægge sidste hånd på værket, og en time efter frokost begav alle drengene sig ud på terrassen.

"Hvor var det morsomt, at Briant fandt på at lave den drage," sagde Iverson, og alle de andre samstemmede ved at klappe i hænderne.

Klokken var halv to. Dragen lå på jorden med sin lange hale slæbende efter sig, og Briant ville netop til at give signal til at lade den gå til vejrs, da han pludselig holdt inde ved at se Phann

med usædvanlig ivrighed fare af sted hen imod skoven, idet den tudede ynkeligt.

"Men hvad går der dog af Phann?" sagde Briant.

"Den har måske fået færten af et eller andet dyr inde i skoven," svarede Gordon.

"Nej, så ville den ikke tude på den måde."

"Lad os se, hvad det er," sagde Service.

"Vi må have vore bøsser med," sagde Briant.

Service og Jacques løb for at hente dem, og derpå gik de sammen med Briant og Gordon ind i skoven, hvorfra Phanns hylen vedvarende lød dem i møde.

De var næppe komne tredive meter ind i skoven, før de fik øje på Phann, som var standset ved et træ, ved hvis fod der lå en menneskelig skikkelse.

Det var en kvinde, der lå, som om hun var død. Hendes dragt var tarvelig, men meget net og ordentlig. Hun så ud til at være omtrent fyrre år gammel og stærkt bygget. Ansigtet bar spor af store udståede lidelser. Hun var besvimet af udmattelse og sult, men hun åndede endnu.

Jacques løb straks tilbage til French Den for at hente lidt cognac, hvoraf Briant hældte nogle dråber i munden på hende.

Den oplivende drik fik hende til at slå øjnene op. Hun så sig forundret om blandt børnene, og greb begærligt efter et stykke brød, som Jacques rakte hende.

Hendes afmagt var åbenbart begrundet i sult.

Et øjeblik efter rejste hun sig op og sagde på engelsk:

"Tak, børn! ... Mange tak!"

Drengene førte hende nu tilbage til grotten, og da hun havde styrket og hvilet sig, fortalte hun dem, hvad der var sket med

hende.

Hun var født i Amerika og havde opholdt sig længe i De forenede Stater. Hendes navn var Katherine Steady eller slet og ret Kate, og i tyve år havde hun tjent hos hr. William R. Penfield, der var bosiddende i Albany, hovedstaden i staten New York.

For en månedstid siden havde hr. og fru Penfield, der var undervejs for at besøge en slægtning i Chile, i San Francisco indskibet sig sammen med Kate på skibet *Severn*, ført af kaptajn John Turner.

Severn var et godt skib, men besætningen, som netop var hvervet, bestod af det værste udskud. Otte dage efter afrejsen fra San Francisco gjorde mandskabet, anført af en af matroserne ved navn Walston, oprør og dræbte kaptain Turner, første styrmand og hr. og fru Penfield.

På forbøn af en af matroserne ved navn Forbes, som var mindre grusom end de andre, fik Kate lov til at beholde livet. Ligeledes skånedes anden styrmand, en mand på henved tredive år ved navn Evans, som de ikke kunne undvære ved roret.

Under trussel om dødsstraf blev Evans tvunget til at styre om Kap Horn for at nå over til Afrika, hvorfra det var mordernes hensigt at drive slavehandel med Sydamerika.

Få dage efter at disse rædselsscener var forfaldne, udbrød der tilfældigvis ild om bord, og den greb om sig med en sådan voldsomhed, at det var umuligt at frelse skibet. De fik kun tid til at kaste nogle levnedsmidler, våben og ammunition ned i chaluppen, hvori de undslap fra det brændende skib.

Men deres stilling ude på havet, fire hundrede kilometer fra den nærmeste kyst, var yderst betænkelig.

To dage senere brød så den voldsomme storm løs, som drev chaluppen halvt som vrag i land på Chairmans Ø.

Fem af mandskabet var skyllet over bord, inden chaluppen strandede. De to tilbageblevne kastedes ud på strandbredden, mens Kate faldt om på den modsatte side af båden.

De lå alle en stund bevidstløse. Kate kom dog snart til sig selv, men hun forholdt sig roligt, skønt hun antog, at Walston og de andre var druknet. Henad klokken tre om morgenen hørte hun imidlertid, at nogen nærmede sig, og blev højst ubehagelig overrasket ved at genkende Walston, som havde reddet sig i land sammen med to andre matroser, ved navn Brandt og Rock. De havde fået øje på deres to bevidstløse kammerater, Forbes og Pike, og snart igen bragt dem til live, og nu holdt de i forening råd om, hvad der var at gøre, mens styrmand Evans stod noget derfra bevogtet af Cope og Rock.

"Hvor er vi?" spurgte Rock.

"Det ved jeg ikke," svarede Walston. "Det er også lige meget. Så snart det bliver lyst, må vi se at komme længere mod øst."

"Hvor er våbnene?" spurgte Forbes.

"De er her, og ammunitionen har heldigvis ikke taget skade," svarede Walston, idet han trak fem geværer og nogle pakker patroner frem af skibskisten.

"Det vil kun forslå lidt her blandt de vilde," mente Rock.

"Hvor er Evans?" spurgte Brandt.

"Han står derhenne under Cope og Rocks bevogtning. Han skal følge med, og gør han vrøvl, skal jeg nok bringe ham til fornuft."

"Hvad blev der af Kate?" spurgte Rock. "Mon hun slap i land?"

"Jeg så, at hun gik neden om og hjem," svarede Walston.

"Det var godt, det," sagde Rock. "Hun havde kigget os for stærkt i kortene."

"Det var nemt nok at give hende lås for munden," tilføjede Walston, og det var ikke vanskeligt at gætte, hvad han mente med det.

Kate, der hørte hvert ord, der blev sagt, besluttede derfor også at flygte, så snart matroserne havde forladt stedet.

Det skete kort efter, og Kate kunne nu træde frem af sit skjul. Mens Walston og hans bande drog mod øst, slog Kate uden at ane det ind på vejen til French Den, hvor Briant den 17. fandt hende liggende, dødeligt udmattet af sult og træthed.

Kates meddelelser vakte alvorlige bekymringer hos de unge kolonister. Deres sikkerhed var nu truet, for hvis Walston og hans kammerater opdagede French Den, ville de naturligvis ikke betænke sig på at angribe kolonien for at bemægtige sig dens forråd af våben, fødemidler og navnlig værktøjet, uden hvilket de ikke formåede atter at gøre *Severn* sejlklar. French Dens beboere måtte altså være forberedt på et angreb.

Ved underretningen om den truende fare gjaldt Briants første tanke dog ikke de tilstedeværende, men derimod de fire fraværende kammerater. Det var let at forudse, hvilken skæbne der ventede Doniphan, Wilcox, Webb og Cross, hvis de faldt i slynglernes hænder.

"Vi må ile dem til hjælp," sagde Briant.

"Og få dem med tilbage hertil," tilføjede Gordon.

"Det skal jeg besørge," sagde Briant. "Moko og jeg kan sejle ned ad floden i jollen; ved dens munding møder vi nok Doniphan."

"Hvornår vil du af sted?"

"Endnu i aften, så at vi i mørket kan slippe over søen uden at blive set."

"Må jeg følge med?" spurgte Jacques.

"Nej," svarede Briant, "der er kun lige plads til seks i jollen."

Under disse omstændigheder kunne der ikke være tale om at lade dragen gå til vejrs. Den ville kun have tjent til at vise fjenden vej til French Den.

Drengene tilbragte derfor resten af dagen i Hallen og fortalte Kate, hvad de havde oplevet. Og hun lovede sig selv troligt at tage sig af dem, som om de havde været hendes egne børn. Dole og Costar tiltalte hun allerede med "min egen dreng".

Service, der havde hovedet fuldt af sin Robinson Crusoe, foreslog endog at kalde hende "Fredagine", fordi hun netop var kommet til French Den en fredag.

Klokken otte om aftenen indskibede Briant og Moko sig i jollen. De medførte kun nogle fødevarer, et par revolvere og to daggerter.

Vinden var gunstig, og klokken halv elleve var de allerede nået et godt stykke ned ad East River. Her fik de pludselig øje på et halvt udbrændt bål inde under træerne.

"Sæt mig i land, Moko," sagde Briant, "jeg må se at komme på det rene med, hvem det er, der har slået lejr her."

"Skal jeg følge med?" spurgte Moko hviskende.

"Nej, jeg vil helst gå alene, så slipper jeg lettere igennem uden at blive set."

Jollen havde nu nået bredden. Briant sprang i land og bad Moko vente, til han kom tilbage. Han holdt sin daggert i hånden og i bæltet havde han stukket en revolver, som han dog kun i nødstilfælde ville ty til for ikke at gøre støj.

Da han var kommet op på bredden, smuttede han ind under træerne, men standsede en snes skridt længere inde, fordi det forekom ham, at han så en skikkelse krybe frem på samme måde, som han selv havde gjort.

I samme øjeblik lød et forfærdeligt brøl, og en mørk masse fo'r frem af det høje græs.

Det var en stor jaguar.

"Hjælp! ... Hjælp!" hørte man nogen råbe.

Briant genkendte Doniphans stemme. Jaguaren havde kastet sig over ham, og han lå så uheldigt, at han ikke kunne komme til at gøre brug af sine våben.

Wilcox, der var blevet vækket ved støjen, kom løbende med sit gevær og ville lige til at fyre løs, da Briant råbte til ham:

"Skyd ikke! ... Skyd endelig ikke!"

Og i samme nu havde Briant kastet sig over rovdyret, som nu vendte sig mod ham, så at Doniphan fik tid til at komme på benene.

Ved et sidespring undgik Briant angrebet og var samtidig så heldig med sin daggert at bibringe jaguaren et dødeligt sår. Det hele gik så hurtigt for sig, at hverken Doniphan eller Wilcox fik tid til at komme ham til hjælp.

Men Briant havde købt sejren dyrt, for jaguaren havde bibragt ham et dybt sår i skulderen.

"Hvordan er du kommet her?" udbrød Wilcox.

"Det skal du nok få at vide," svarede Briant. "Skynd jer nu blot at komme med."

"Men først må jeg dog takke dig, Briant," sagde Doniphan. "Du har reddet mit liv."

"Jeg har handlet, som du ville have gjort i mit sted," svarede Briant. "Det er ikke noget at tale om. Kom nu blot med."

Briants sår var vel ikke farligt, men det måtte dog forbindes, og mens Wilcox besørgede dette ved hjælp af et lommetørklæde, forklarede Briant kammeraterne, hvorledes sagerne stod.

De fik også at vide, at grunden til, at han havde afholdt Wilcox fra at skyde og kun havde villet anvende sin daggert mod rovdyret, var frygten for, at et skud skulle røbe deres nærværelse for Walston og hans ledsagere.

"Du er meget bedre end jeg, Briant," udbrød Doniphan, som en levende følelse af taknemmelighed rev ud af hans sædvanlige stive holdning.

"På ingen måde," svarede Briant. "Men giv mig nu hånden på, at du vil følge med os tilbage."

"Det vil jeg," sagde Doniphan, "og herefter vil jeg være den første til at adlyde dig."

"Men hvordan slipper vi hjem?" spurgte Cross.

"Moko ligger derhenne med jollen," svarede Briant.

Så snart det gryede ad dag, gik de ned i jollen, der var temmelig lille til at optage dem alle seks, men Moko manøvrerede med så stor dygtighed, at de slap hjem i god behold.

I French Den blev de modtaget med åbne arme af Gordon og de øvrige drenge. Hvor store farer der end truede dem, så var de dog nu alle samlet i fred og endrægtighed.

23. Til vejrs med dragen

Fra nu af herskede der uforstyrret fred og enighed mellem de unge kolonister. Doniphan, Wilcox, Webb og Cross indså det tåbelige i deres adfærd, og ved sin modige selvopofrelse vandt Briant for stedse Doniphans venskab.

French Dens sikkerhed var alvorligt truet af de syv store, stærke og velbevæbnede slyngler. Walston ville naturligvis søge snarest muligt at slippe bort fra Chairmans Ø, men hvis han kom under vejr med, at der på øen fandtes en lille koloni, som var vel forsynet med alt det, han manglede, ville han ikke betænke sig på at foretage et angreb, hvis udfald kun kunne blive til fordel for ham.

"Så I ikke noget til Walston på tilbagevejen?" spurgte Briant de hjemvendte kammerater.

"Nej!" svarede Doniphan, "vi vendte tilbage gennem skoven, og han er formodentlig gået langs med kysten. Men måske Kate kan give os oplysning om, hvor Chairmans Ø ligger."

Kate vidste imidlertid ingen besked med dette. Efter at *Severn* var brændt, havde Evans manøvreret for at holde chaluppen i nærheden af Amerikas kyst, og Chairmans Ø kunne ikke ligge langt fra denne. Lykkedes det Walston at gøre chaluppen sejlklar, ville han let kunne nå over til fastlandet.

De unge kolonister frygtede nu kun for, at han skulle komme under vejr med deres tilflugtssted, de holdt sig derfor så nær som muligt til French Dens nærmeste omgivelser, og der blev ikke løsnet et eneste skud.

Snarer og doner forsynede heldigvis kolonisterne med vildt, og desuden var befolkningen i hønsegården i stærk tilvækst. Af te-træets blade var der gjort en rigelig høst, og ligeledes af sukkersaft. Af olie til lamperne fandtes et betydeligt forråd, og brændsel kunne let skaffes fra den nærliggende skov.

Kort efter sin ankomst gjorde Kate desuden en opdagelse, som yderligere tjente til at befordre kolonisternes velvære.

I nærheden af French Den stod nemlig nogle henved tyve meter høje træer, som hidtil var forblevet urørt af øksen, fordi deres trevlede, løse ved kun afgav et dårligt brændselsmateriale. Bladene var aflange og endte i en skarp torn.

Så snart Kate fik øje på disse træer, udbrød hun:

"Å, det er jo ko-træer."

"Det var da et grinagtigt navn," sagde Dole, der sammen med Costar næsten altid var hendes ledsager. "Spiser køerne dem?"

"Nej, men de kan levere jer endnu bedre mælk end vicunjaen."

Det var en herlig opdagelse! Når man laver et indsnit i disse træers bark, flyder der en saft ud, som er lige så velsmagende og nærende som komælk. I stivnet tilstand ligner den ost og afgiver desuden en slags voks, som meget godt lader sig anvende til lys.

"Lad os løbe ud og malke koen," råbte Service og fo'r af sted ud til træet med en stor krukke, hvis indhold, da han bragte den fyldt tilbage, smagte især de små drenge fortræffeligt. Moko jublede. Han havde jo nu en hel "flok" ko-træer til sin rådighed.

De unge kolonister havde således kunnet føre en temmelig sorgløs tilværelse, hvis ikke Walstons nærværelse på øen havde foruroliget dem en del.

Hvor ofte end Gordon spejdende så sig om ved hjælp af kikkerten, viste der sig dog intet spor af de fremmedes nærværelse på øen. Forinden drengene optog deres sædvanlige levevis, måtte de dog forsøge at komme til vished angående dette punkt.

Briant påtænkte flere gange en rekognoscering, som imidlertid på Gordons råd atter blev opgivet af frygt for at de udsendte skulle falde i Walstons hænder.

Af samme grund forkastedes Kates forslag om, at hun alene skulle gøre et forsøg.

Briant grundede uafladeligt på et middel til at komme halvtreds-tres meter til vejrs, da han fra en sådan højde let af den opstigende røg ville kunne finde det sted, hvor Walston havde sin lejr.

Omsider faldt det ham ind, at dragen, som nu var uanvendelig som signal, måske her kunne blive ham til nytte. Han havde nemlig besluttet at gå til vejrs med dragen, hvis det blot kunne lykkes ham at give den tilstrækkelig udstrækning og bæreevne. Han frygtede kun for at møde modstand hos sine kammerater, men de gik alle ind på forslaget, og allerede næste dag begyndte forberedelserne.

Til Costar og Doles store sorg måtte dragens hale ofres, fordi den "levende" ballast, som skulle følge med ved opstigningen, gjorde denne prydelse overflødig. Dernæst blev dragen gjort større og stærkere, og en line på omtrent fire hundrede meters længde blev fastgjort til den. Og for at formindske faren ved et fald, hvis linen sprang eller et andet uheld indtraf, blev det besluttet, at opstigningen skulle ske ved søen, hvor en dygtig svømmer, hvis han faldt i vandet, let kunne redde sig i land.

Den udsendte spejder skulle under opstigningen have plads i en stor vidjekurv, som blev fastgjort til dragen, og ved hjælp af en blykugle, som var trukket på en snor, der nåede fra dragen helt ned til jorden, kunne han give signal, når han ønskede at fires ned.

Endelig var alt i orden. Det store spil fra *Sloughi* var blevet anbragt ved søen, og klokken ni om aftenen skulle forsøget gøres.

"Hvem vil gå op?" spurgte nu Briant. Men før nogen af de andre kom til orde, udbrød Jacques:

"Lad mig gøre det! Det er min pligt."

"Hvorfor det?" spurgte Gordon.

"Fordi det er mig, der er skyld i hele vor ulykke," udbrød Jacques. "Det tynger alt for hårdt på min samvittighed. Lad mig nu gå til bekendelse. Det var mig, som i kådhed gjorde *Sloughi*s fortøjninger los, og da så skibet kom i drift, var det for sent at slå alarm. Tilgiv mig! Tilgiv mig!" Og det stakkels barn hulkede, som om hans hjerte skulle briste.

Kammeraterne flokkedes om ham og bestræbte sig for at trøste ham. Nu gik det op for dem, hvorfor han altid havde været så sørgmodig og så beredvillig til at overtage ethvert farefuldt hverv.

Han gav dem hånden og ville til at stige ind i kurven, da Briant holdt ham tilbage.

"Nej, Jacques," sagde Briant, "jeg vil selv gå op." Med disse ord smuttede han ind i kurven og gav signal til at lade dragen gå til vejrs.

To minutter senere var "Luftens Kæmpe" forsvundet og Briant med den.

Et let ryk tilkendegav de nedenfor stående, at linen var løbet ud, og dragen nu befandt sig i en højde af over trehundrede meter.

Briant greb sin kikkert og begyndte sine iagttagelser. I nord, syd og vest var himlen alt for overtrukket til, at han kunne skelne noget, men i øst var den endnu skyfri og dér fik han også øje på et temmelig klart lys.

"Det må være skinnet fra en ild," tænkte han, "formodentlig i Walstons lejr. ... Nej, det er for langt borte, ... det kan ikke være på øen. Mon det skulle være en vulkan i udbrud? Så må der jo være land ikke så langt herfra."

Han huskede nu på, at han engang før havde fået øje på en hvid plet i samme retning og bestyrkedes derved i sin overbevisning, at der fandtes land i lidt over halvtreds kilometers afstand fra øen.

Kort efter så han et andet lys langt nærmere ved sig, men det forsvandt snart igen. Det måtte komme fra Walstons lejr. Det var altså ikke lykkedes skurken at gøre chaluppen sejlklar og således slippe bort fra øen. French Dens sikkerhed var følgelig truet.

Briant havde nu set, hvad han ville og belavede sig på at stige ned. Han lod derfor kuglen glide ned ad signaltråden, og et par sekunder efter havde Gordon den i hånden.

Spillet blev nu sat i bevægelse for at fire dragen ned, men det var ingen let sag, fordi det nu var begyndt at kule op, og tre kvarter efter at Briant havde givet signal til nedhejsning, blæste det en hel storm.

I det øjeblik befandt dragen sig endnu mere end hundrede fod over vandspejlet.

Da gav det pludselig et så voldsomt ryk, at drengene, som drejede spillet, nær var blevet kastet omkuld. Tovet, som holdt dragen, var nemlig sprunget.

"Briant! ... Briant!" råbte de forskrækkede drenge.

"Her er jeg," sagde Briant et par minutter efter og stak hovedet op af vandet. "Walston er her endnu," tilføjede han, så snart han havde fået foden i land. Derpå fortalte han kammeraterne, at da tovet sprang, var dragen dalet – ikke lodret, men på skrå og forholdsvis langsomt, fordi den dannede ligesom en slags faldskærm over ham. Han fik derfor tid til at springe ud, så snart kurven berørte vandspejlet, og da han var en dygtig svømmer, havde han snart tilbagelagt de ca. halvandet hundrede meter ind til land.

Imidlertid førtes dragen, som nu var lettet for sin levende ballast, af vinden hurtigt bort i nordøstlig retning.

24. En ny gæst

Drengene, der var trætte af den foregående dags anstrengelser, sov til langt op på formiddagen. Så snart Gordon, Doniphan, Briant og Baxter var kommet op, samledes de i hallen, hvor Kate som sædvanlig syslede med sit arbejde, for at rådslå om, hvad der burde gøres.

Briant fortalte om det lys han havde set i omtrent tres kilometers afstand. Chairmans Ø lå altså ikke isoleret, således som de havde troet. Men det værste var, at Walston befandt sig ikke ret langt fra French Den.

Enhver forsigtighedsforanstaltning blev nu taget for om muligt at skjule de unge kolonisters nærværelse på øen. Men herved indskrænkedes deres bevægelsesfrihed så betydeligt, at opholdet i French Den blev dem ganske utåleligt.

Dertil kom, at Costar blev heftigt angrebet af feber. Gordon måtte ty til skonnertens apotek, hvad han dog ikke gjorde uden en vis ængstelighed. Kate plejede med moderlig omhu den stakkels syge, og omsider fik de bugt med feberen.

Under den ufrivillige indespærring, drengene levede under på grund af Walstons nærværelse på øen, begyndte tiden at falde dem temmelig lang, og de imødeså ikke uden bekymring udsigten til for tredje gang at tilbringe vinteren på Chairmans Ø. Med undtagelse af Kate, som gik fuldstændigt op i omsorgen for drengenes linned og klæder, der ligesom skotøjet efterhånden var kommet i en temmelig bedrøvelig forfatning, og Gordon, der var helt optaget af sine administrative

forretninger, befandt koloniens øvrige medlemmer sig i en meget nedtrykt stemning. Ved læsning, undervisning og livlige samtaler om fædrelandet og deres tilbagevenden til hjemmet, hvilket han altid omtalte som en given sag, søgte Briant at holde modet oppe både hos sig selv og sine kammerater. Og samtidig udviklede forholdene sig således, at de lagde beslag på drengenes udelte opmærksomhed.

Den 21. november stødte Doniphan på sin vej ned til søen på en nylig anskudt guanaco. Ved at undersøge såret fandt han en kugle af temmelig svær kaliber, hvilket tydede på, at dyret måtte være blevet anskudt af en af matroserne fra *Severn*.

En hændelse, som indtraf tre dage senere, påmindede yderligere drengene om at være på deres post.

Den 24. om formiddagen begav Briant og Gordon sig ned til Rio Zealand for at finde et sted, hvor de kunne lade opføre et brystværn tværs over den smalle sti, som løb mellem floden og mosen.

I nærheden af floden kom Briant til at træde på noget hårdt, som knustes under hans fod. Uden at ænse denne omstændighed gik han videre i den tro, at han havde sat foden på en muslingeskal. Men Gordon, som gik bag efter ham, råbte til ham, at han skulle vente et øjeblik, og viste ham derpå den genstand, han havde trådt på. "Men det er jo ingen muslingeskal, det er en pibe," udbrød Briant.

"Den må være tabt af en af banden," sagde Gordon.

"Med mindre den har tilhørt François Baudoin," tilføjede Briant.

Men det var aldeles usandsynligt, eftersom François Baudoin var død for tyve år siden, og tobakken, der var blevet tilbage i

pibehovedet, var derimod ganske frisk. Piben måtte være tabt for ganske nylig af Walston eller en af hans kammerater.

Gordon og Briant gik straks hjem og viste Kate piben. Hun kendte den og sagde, at den havde tilhørt Walston.

Ugerningsmændene befandt sig altså i nærheden af French Den, og hvis Walston havde fået nys om, at de små kolonister havde alt det værktøj, de fødemidler og den ammunition, som han netop trængte til, ville han sikkert angribe French Den, i den overbevisning, at syv store, stærke karle let ville kunne få bugt med femten drenge – især hvis det lykkedes ham at overrumple dem.

En ting var imidlertid vis nok, og det var, at banden rykkede dem stadig nærmere.

Som følge af disse truende udsigter bestræbte Briant sig for yderligere at sikre French Den mod overrumpling. Om dagen blev der udsat en vagtpost på Auckland Hill, fra hvilket punkt man kunne se enhver, som nærmede sig French Den enten fra mosen, skoven eller søen. Om natten holdt to af de store drenge til stadighed vagt i Hallen, hvis døre var stænget med to store bjælker. De to små kanoner blev anbragt i vinduesåbningerne ud mod floden og søen, og alt hvad der i grotten fandtes af geværer og revolvere lå altid parat.

Kate billigede naturligvis alle disse sikkerhedsforanstaltninger, men lod sig dog på ingen måde mærke med, hvor urolig hun var ved tanken om, at disse unge børn skulle tage kampen op med matroserne fra *Severn*. Hun ønskede, at Evans var fulgt med hende til French Den. Han ville måske kunne have ledet forsvaret endnu bedre og hjulpet drengene med at modstå Walstons angreb.

Men Evans blev uheldigvis holdt under opsigt af sine kammerater, som måske endog allerede havde skilt sig af med ham, fordi han var et farligt vidne, og de desuden heller ikke behøvede hans hjælp til at styre chaluppen over til den nærmeste kyst.

Det var den 27. november. De to sidste dage havde heden været aldeles utålelig. Tunge skymasser drog hen over øen, tordenen rullede langt borte, og barometeret stod på uvejr.

Den aften havde Briant og hans kammerater noget tidligere end sædvanligt trukket sig tilbage til hallen og havde desuden – som de plejede i den senere tid – været så forsigtige at transportere jollen ind i grotten. Derpå var dørene blevet forsvarligt stænget, og drengene afventede nu den tid, hvor de alle kunne gå til ro.

Henad klokken halv ti brød uvejret for alvor løs. Hallen lå helt belyst af de heftige lynglimt, hvis skin trængte ind gennem vinduesåbningerne, og det var, som om Auckland Hill rystedes i sin grundvold af de vældige og uophørligt rullende tordenskrald.

Costar, Dole, Iverson og Jenkins krøb forfærdede sammen i deres senge hver gang de hørte den uhyggeligt skrattende lyd, som tyder på, at lynet er slået ned. De havde dog ingen grund til at være bange, for French Dens tykke vægge var aldeles uigennemtrængelige både for storm og uvejr. En gang imellem stod Briant, Doniphan eller Baxter op for at kigge ud af døren, men trak straks hovedet til sig igen, fordi de blev aldeles blændet af lynene, som uophørligt krydsede hinanden på himlen, hvis glødende farve genspejledes i søen, der så ud som et uhyre ildhav.

Fra klokken ti til elleve fulgte lyn på lyn, og skrald på skrald. Først henad midnat stilnede uvejret lidt af og trak så efterhånden bort. Det begyndte nu at blæse. Vinden drev skyerne foran sig, og kort efter strømmede regnen ned.

De små drenge fattede atter mod, og et par af dem dristede sig endog til at stikke hovedet op over sengetæppet. Briant og de store drenge ville netop til at gå til sengs, da Phann begyndte at vise sig påfaldende urolig. Den løb hen til udgangsdøren, stillede sig på bagbenene og knurrede uophørligt.

"Hvad går der dog af Phann?" sagde Doniphan og søgte at berolige hunden.

"Den plejer jo ikke at té sig således for ingen ting," bemærkede Baxter, "det er den alt for klog til."

"Vi må dog vide, hvad der er på færde, inden vi går i seng," mente Gordon.

"Naturligvis," svarede Briant, "men ingen må forlade grotten, og vi må være beredt på et angreb."

Hver af drengene greb nu sit gevær og sin revolver, og Doniphan og Moko gik hen til døren og lyttede. Uden for var der ganske stille, men Phann fortsatte med at vise tegn på uro og gav sig omsider til at gø så heftigt, at det var umuligt for Doniphan at få den bragt til tavshed. Det var en højst uheldig omstændighed, for støjen kunne høres langt bort.

Pludselig lød der et knald, som ikke kunne forveksles med et tordenskrald. Det var et geværskud, som faldt et par hundrede skridt fra French Den.

Alle drengene holdt sig parate til at slå et angreb tilbage. Doniphan, Baxter, Wilcox og Cross havde stillet sig op ved dørene, rede til at fyre løs på enhver, som ville trænge sig ind.

De andre drenge var i færd med at barrikadere indgangene ved hjælp af sten, som var samlet med dette formål for øje. Da lød der ude fra råbet:

"Hjælp! ... Hjælp!"

Det var et menneske, som måske var i livsfare og nu råbte om hjælp.

"Hjælp!" ... lød det atter, men denne gang ganske tæt ved grotten.

Kate stod ved døren og lyttede.

"Der er han!" udbrød hun.

"Hvem?" spurgte Briant.

"Luk op! ... Luk blot op!" råbte Kate.

Døren gik op, og en drivvåd skikkelse styrtede ind i hallen.

Det var Evans, den forhenværende styrmand fra *Severn*.

25. Hvad Evans fortalte

Ved dette uventede syn stod Gordon, Briant og Doniphan et øjeblik aldeles målløse, men ilede så hen imod styrmanden og hilste ham som deres redningsmand.

Evans var et menneske på omtrent tredive år, bredskuldret og kraftigt bygget, med et opvakt og behageligt ansigt og et roligt og bestemt væsen.

Så snart han var sluppet indenfor døren, lukkede han den hurtigt efter sig og stod så stille for at lytte. Da alt forblev roligt udenfor, gik han længere frem i Hallen og kastede et blik på drengene, der stod omkring ham.

"Det er børn! ... Det er virkelig kun børn!" udbrød han halvhøjt.

Så fik han øje på Kate, og glæden lyste ham ud af ansigtet.

"Men det er jo Kate!" udbrød han og greb hendes mand, som for bedre at forvisse sig om, at hun virkelig var levende.

"Ja, Evans!" sagde Kate, "det er virkelig mig. Vorherre har holdt sin hånd over mig og også over Dem, for at De kan komme disse stakkels børn til hjælp."

Evans så sig om blandt drengene.

"Femten!" sagde han, "og kun fem-seks af dem er i stand til at forsvare sig ... Nå, lad gå!"

"Trues vi med et angreb?" spurgte Briant.

"Nej, min dreng! ... i det mindste ikke lige med det samme," svarede Evans.

Der kunne ikke være tale om at gå til ro før drengene havde hørt, hvad Evans havde at meddele. Men Evans, der havde måttet svømme over Rio Zealand, var drivvåd, og tillige meget sulten efter tolv timers ufrivillig faste under flugten.

Briant førte ham derfor straks ind i forrådskammeret, hvor Gordon udstyrede ham med en god, solid matrosdragt, og da det var gjort, opvartede Moko ham med kold steg, skibsbrød, et par kopper varm te og et godt glas brændevin.

Et kvarters tid senere kom Evans tilbage til Hallen, hvor drengene flokkedes om ham for at lytte til hans beretning om, hvad der var sket med ham og matroserne fra *Severn*, efter at de var blevet kastet i land på øen.

"Da chaluppen var strandet," således begyndte Evans, "arbejdede Walston, Brandt, Rock, Book, Cope og jeg os med stort besvær gennem den voldsomme brænding og nåede omsider i land. Forbes og Pike så vi ikke noget til og antog derfor, at de var omkommet sammen med Kate.

Vi gav os nu til at søge efter chaluppen og fandt den omsider på ..."

"Severn-kysten," faldt Briant her ind, "således kaldte et par af vore kammerater stedet, hvor de fandt *Severn*, endnu før Kate havde fortalt os om strandingen."

"Hvorledes det?" spurgte Evans overrasket.

"Jo, vi kom til stedet samme aften, som strandingen havde fundet sted," sagde Doniphan, "og så da to af dine kammerater ligge som døde på strandbredden ... Men da vi næste morgen kom for at begrave dem, var de borte."

"Ja, nu kan jeg nok forstå, hvorledes det hele er gået til," vedblev Evans. "Forbes og Pike, som uheldigvis ikke druknede –

for så havde vi da kun haft at gøre med fem slyngler i stedet for nu med syv – blev fundet af Walston og de andre og bragt til live ved et par slurke brændevin.

Heldigvis for dem – men ikke for os – var proviantrummene i chaluppen ikke blevet slået ind ved strandingen. Ammunitionen, våbnene, og hvad de havde kunnet redde fra *Severn* var i god behold og blev nu taget ud af chaluppen, der sandsynligvis snart ville være et fuldstændigt vrag. Da det var gjort, forlod vi stedet og drog bort i østlig retning."

En af disse slyngler – jeg tror det var Rock – spurgte nu, hvor Kate var blevet af.

"Hun blev heldigvis skyllet over bord," svarede Walston. Jeg sluttede af denne bemærkning, at de ville tænke det samme om mig, når den tid kom, da de ikke længere trængte til mig. – Men hvor var De egentlig, Kate?"

"Jeg lå omme bag chaluppen på den side, der vendte ud mod havet ... Der var ingen, der kunne se mig, men jeg kunne godt høre, både hvad Walston og de andre sagde ... Så snart de var gået bort, rejste jeg mig op og flygtede, så hurtigt jeg kunne, i modsat retning for ikke atter at falde i hænderne på Walston. Dagen efter fandt disse flinke drenge mig, halvdød af sult, og førte mig til French Den."

"Vi har givet vor bolig navn efter en franskmand, som har opholdt sig her for mange år siden," bemærkede Gordon.

"Der er mange andre steder, som vi også har givet navn, rigtig smukke navne," faldt Service ind.

"Dem må I lære mig en anden gang," sagde Evans. "Men lad mig nu fortælle videre. – Da vi havde gået en times tid, stødte vi på en gruppe træer, og her slog vi lejr. Flere dage i træk vendte

vi tilbage til det sted, hvor chaluppen lå. Vi prøvede på at kalfatre den, men det lod sig ikke gøre, fordi vi ikke havde andre redskaber end en ganske almindelig økse. Stedet egnede sig heller ikke til et sådant arbejde.

Vi begav os derfor atter på vandring for at opsøge en mindre øde egn, hvor vi ved jagt kunne skaffe os vor daglige føde, og hvor der tillige fandtes fersk vand.

Da vi havde tilbagelagt henved tyve kilometer, traf vi på et lille vandløb ..."

"Det var East River," sagde Service.

"Ja så," sagde Evans, "og ved en stor bugt ..."

"Deception Bay," lød det fra Jenkins.

"Nå, således," sagde Evans med et smil. "I læ af klipperne var der en havn ..."

"Det var ved Bjørneklippen," udbrød Costar.

"Var det det, min lille ven," sagde Evans og nikkede til ham. "Stedet egnede sig ypperligt til lejrplads, og hvis vi kunne få chaluppen slæbt derhen, var det måske gørligt at få den kalfatret.

Vi vendte derfor tilbage for at hente chaluppen, og da vi havde lettet den for så meget som muligt, blev den sat i søen, og skønt vandet stod helt op til rælingen, lykkedes det os dog at hale den langs med bredden og bringe den i sikkerhed i havnen."

"Chaluppen ligger altså ved Bjørneklippen," udbrød Briant.

"Ja," svarede Evans, "og jeg tror nok, det lod sig gøre at reparere den, hvis man blot havde de nødvendige redskaber ..."

"Men dem har vi," faldt Doniphan hurtigt ind.

"Ja, det mente Walston også, da han tilfældigvis kom efter hvem det var, der boede på øen."

"Men hvordan fik han nys om det?" spurgte Gordon.

"Jo," sagde Evans, "det gik således til. For otte dage siden foretog Walston, hans kammerater og jeg – for de lod mig aldrig være alene – en rekognoscering i skoven. Da vi havde gået omkring i tre-fire timer langs med East River, kom vi til en stor sø, og ved bredden af den fandt vi den løjerligste tingest man kan tænke sig. Det var en slags stativ af rør, overtrukket med sejldug ..."

"Det var jo dragen," udbrød Doniphan.

"Den faldt ned i søen," tilføjede Briant, "og vinden har ført den derover."

"Nå, så det var en drage," svarede Evans. "Ja, det faldt os nu ikke ind, og vi grundede på, hvad den tingest vel var til. Den havde i alt fald ikke lavet sig selv ... men var blevet lavet på øen. ... Den ting var klar ... Øen var altså beboet ... Men af hvem? ... Det var det, Walston endelig ville have at vide ... Fra det øjeblik af var jeg fast besluttet på at flygte, for hvem der så end beboede øen, selv om de var vilde, kunne de ikke være værre end morderne fra *Severn*."

"Men hvordan opdagede I French Den?" spurgte Baxter.

"Det skal jeg straks fortælle," svarede Evans. "Men sig mig først, hvad I ville med det uhyre af en drage. Var det et signal?"

Gordon fortalte nu, hvad de havde brugt dragen til, og at Briant havde vovet sit liv for at skaffe dem vished om, at Walston endnu befandt sig på øen.

"Du er en modig fyr, Briant," sagde Evans og ledsagede sine ord med et venskabeligt håndtryk.

Derpå vedblev han:

"I kan nok begribe, at Walston nu hverken havde rist eller ro, før han fik at vide, om øen var beboet af indfødte, eller om det måske var skibbrudne, som var i besiddelse af det værktøj, han manglede.

Nu begyndte undersøgelserne, som unægtelig blev ledet med stor forsigtighed. Vi rykkede langsomt frem gennem skovene på den højre bred af søen, men fik ikke øje på en moders sjæl, og der faldt heller ikke et eneste skud på den kant af øen."

"Det kom sig af, at ingen af os forlod French Den, og at det var forbudt at løsne et eneste skud."

"Men I blev alligevel opdaget," vedblev Evans, "og det kunne jo heller ikke undgås. Natten mellem den 23. og 24. november så en af Walstons kammerater et lys glimte henne ved klinten – det har formodentlig været skinnet fra jeres skibslanterne, som han har fået øje på gennem døren, der et øjeblik er blevet stående åben. Næste dag begav Walston sig selv til stedet og tilbragte en del af aftenen, skjult i det høje græs ved flodbredden ..."

"Ja, dér fandt vi også en stump af en pibe, som Kate sagde havde tilhørt Walston."

"Ganske rigtigt," vedblev Evans. "Walston var meget ked af, at han havde tabt den. Men nu vidste han imidlertid, hvem det var, der boede på øen. Han havde set flere af jer gå på den højre side af floden. De børn skulle han snart få bugt med. Han fortalte sine kammerater, hvad han havde set, og af en samtale mellem ham og Brandt, som jeg tilfældigvis kom til at høre, kunne jeg slutte mig til, hvad der ventede French Den."

"De uhyrer havde vel ikke i sinde at skåne disse stakkels børn," udbrød Kate.

"Nej," svarede Evans, "lige så lidt som de skånede kaptajnen og passagererne på *Severn*."

"Men hvordan slap De fra dem, Evans?" spurgte Kate.

"Jo, det gik således til," svarede Evans. "I morges gik Walston bort med alle de andre undtagen Forbes og Rock, som blev sat til at passe på mig. Jeg så da mit snit og løb fra dem inde i skoven. De satte naturligvis efter mig, men heldigvis havde jeg fået et godt forspring, og skønt deres kugler peb mig om ørene, nåede jeg dog lykkelig og vel ned til floden. Kunne jeg blot slippe over til den modsatte bred, ville jeg være i sikkerhed, for de to slyngler ville ikke driste sig til at komme i nærheden af French Den. Mine forfølgere var imidlertid halet ind på mig. De skød atter, og en kugle strejfede min skulder. Jeg styrtede mig ud i floden og nåede snart over til den modsatte bred, hvor jeg skjulte mig mellem sivene. 'Traf du ham?' hørte jeg Rock spørge. – 'Ja vist så,' lød svaret. – 'Ja, så er han jo død og vel forvaret,' – og de to banditter begav sig hjemefter.

Jeg krøb nu frem af mit skjul og gik i retning af klinten. Så hørte jeg en hund gø, og jeg råbte om hjælp. Ja, resten kender I. Og nu vil vi ved fælles hjælp søge at få bugt med disse slyngler."

Han udtalte disse ord med en sådan kraft og bestemthed, at drengene alle som en rejste sig op, rede til at følge ham.

Nu var turen kommet til drengene at fortælle Evans om alt, hvad de havde oplevet i de tyve måneder, der var forløbet, siden de om bord i *Sloughi* forlod New Zealand.

"Og i al den tid har I ikke set et eneste skib?" spurgte Evans.

"Ikke et eneste," svarede Briant.

"Og af frygt for Walston har vi været nødt til at tage signalstangen ned."

"Det gjorde I ret i," svarede Evans. "Men slynglen ved alligevel godt, hvorledes sagerne står, og vi må være på vor post."

"Ja, vi må takke Gud for, at Evans kom," sagde Kate.

"Hurra for Evans!" råbte drengene i kor.

"Vi vil forsvare os til det yderste," sagde Evans.

"Skal vi dog ikke først forsøge en mindelig overenskomst med Walston?" spurgte Gordon. "Det vil naturligvis være højst ubehageligt at indlade sig i underhandlinger med morderne fra *Severn*, men måske kunne vi dog på den måde slippe af med dem og undgå en kamp, som sikkert vil komme os dyrt at stå. Hvad tror De, Evans?"

Evans hørte opmærksomt på ham. Han fandt Gordons forslag vel værd at overveje og svarede derfor:

"Jeg mener også, at vi for enhver pris bør søge at komme af med disse ugerningsmænd. Og hvis de ville forlade øen så snart de ved vor hjælp havde fået chaluppen repareret, var det jo ubetinget at foretrække frem for en kamp, hvis udfald måske er tvivlsomt. Men Walston er ikke til at stole på. Indlader vi os med ham, vil han gribe enhver lejlighed til at overrumple French Den og bemægtige sig, hvad der forefindes. I kan være overbevist om, at han kun pønser på ondt mod jer. Den slags folk kender ikke til taknemmelighed, og at indlade sig med dem er det samme som at give sig til pris ..."

"Det gør vi heller aldrig," udbrød Baxter og Doniphan, og Evans hørte til sin store tilfredshed, at de andre drenge stemmede i med ham:

"Nej, vi vil ikke have noget at gøre med Walston og hans bande," sagde Briant.

"De mangler desuden ikke alene til værktøj, men også til ammunition," vedblev Evans. "De har sikkert nok til at forsøge et angreb på os, men ikke tilstrækkeligt til at optage en kamp andre steder ... De vil naturligvis forlange, at I skal give dem noget af jeres forråd. Vil I det?"

"På ingen måde," svarede Gordon.

"Så tager de det naturligvis med magt, og I har ikke opnået andet end at forhale kampen, som I da vil komme til at udfægte under langt uheldigere omstændigheder," sagde Evans.

"De har fuldstændig ret, Evans," sagde Gordon. "Lad os holde os rede til kampen og se tiden an."

"Ja, det er det fornuftigste vi kan gøre. Der er desuden endnu en grund til, at jeg mener, vi bør vente."

"Og hvad er det?"

"Hør nu. I ved jo nok, at Walston ikke kan slippe bort fra øen på andre måder end ved hjælp af chaluppen fra *Severn*."

"Ja," svarede Briant.

"Jeg mener, at chaluppen godt kan repareres, og Walston havde også gjort det, hvis han blot havde haft det fornødne værktøj."

"Og så ville han allerede være langt herfra," sagde Baxter.

"Naturligvis, min dreng. Hvis I altså sætter Walston i stand til at kalfatre chaluppen, så vil han – selv om han opgiver at plyndre French Den – skynde sig at komme herfra uden at tage jer med. Men jeg mener nu, at vi har brug for chaluppen ..."

"Tror De, vi kan slippe over Stillehavet i den?" spurgte Gordon.

"Ikke over til New Zealand," svarede Evans, "men vel til en nærmere station, hvorfra vi kan komme tilbage til Auckland."

"Er det Deres alvor?" spurgte Briant.

"Ja, det er," svarede Evans. "Mod vest har vi ganske vist Stillehavet, men øst for øen er der kun mindre stræder, som vi kan sejle over i løbet af et par dage."

"Vor formodning om, at der fandtes land her i nærheden, var altså rigtig," sagde Gordon.

"Fuldstændig rigtig," svarede Evans.

"Det var også i øst, at jeg så den hvide plet og skinnet af en ild," udbrød Briant.

"Den hvide plet, du taler om, er sikkert en isbræ, og skinnet af ilden må hidrøre fra en vulkan, som vi nok finder angivet på kortet," svarede Evans. "Hvor tror I egentlig, I er?"

"På en af de ensomt beliggende øer i Stillehavet," svarede Gordon.

"På en ø ... javel! men den er ikke ensomt beliggende. Den hører til en af de mange øgrupper langs Sydamerikas kyst. – Men siden I har døbt både bugter, forbjerge og floder her på øen, så har I vel også givet selve øen et navn?"

"Vi har kaldt den Chairmans Ø efter vor kostskole," svarede Doniphan.

Efter at de sædvanlige sikkerhedsforanstaltninger for natten var taget, gik hele selskabet til ro. Men udsigten til en blodig kamp og håbet om måske snart atter at gense fædrelandet holdt endnu længe adskillige af drengene vågne.

Evans havde lovet næste dag at vise dem på kortet det sted, hvor øen New Hannover var beliggende.

26. Et heldigt skud

Kysterne af det næsten seks hundrede kilometer lange stræde, der forbinder Stillehavet med Atlanterhavet, og som i året 1520 blev opdaget af den berømte portugisiske søfarende Magellan, som det er opkaldt efter, er meget klippefulde. Mellem bjergene, der hæver sig tusind meter over havet, findes dybe indskæringer med gode havne, hvor skibene kan løbe ind for at hente frisk vand i de talrige floder, som brusende baner sig vej ned ad de skovbegroede bjergsider. For skibene afgiver strædet en kortere og behageligere gennemfart end det urolige farvand udenfor Kap Horn.

I mere end et halvt århundrede var spanierne de eneste, som besejlede disse farvande. Senere kom englænderne og hollænderne til og i 1696 omsider franskmændene.

Fra den tid blev Magellansstrædet ofte besejlet, navnlig siden opfindelsen af dampskibene, som kunne arbejde sig frem mod vind og strøm.

Da Evans næste dag forelagde drengene kortet, gjorde han dem opmærksom på de forskellige øgrupper, der er en fortsættelse af Andes-kæden, hvis yderste punkt er Kap Horn. Under den en og halvtredsindstyvende breddegrad viste han dem derpå øen New Hannover, som de havde døbt Chairmans Ø, og hvor de nu havde opholdt sig i over halvandet år.

Briant, Gordon og Doniphan stirrede overrasket på kortet og øen, som de troede lå aldeles isoleret og nu fandt så nær det amerikanske fastland.

"Og hvis det nu lykkes os at få fat i chaluppen og reparere den, hvor skal vi så sejle hen?" spurgte Gordon.

"Jeg antager, vi gør bedst i at holde os inde mellem øerne, hvor der findes en del havne og anløbssteder," svarede Evans.

Drengene havde altså sikkert håb om frelse, hvis de blot kunne komme ind i Magellanstrædet, men dertil krævedes, at de reparerede chaluppen fra *Severn*, og for at kunne reparere den, måtte de først have fat i den, og det lod sig ikke iværksætte, så længe Walston og hans kammerater ikke var besejrede.

Foreløbig blev der imidlertid intet andet at gøre end at sætte French Den i forsvarsstand.

Evans fandt de allerede trufne foranstaltninger meget tilfredsstillende. Fra forrådskammeret og hallen kunne man beherske både flodbredden og søen ved hjælp af kanonerne, der var anbragt i vinduesåbningerne. Og for det tilfælde, at fjenden trængte frem lige til French Den, var drengene bevæbnet med geværer, revolvere, økser og knive, som de godt forstod at gøre brug af.

Evans roste Briant for hans påfund med at samle en hel del sten i Hallen til at barrikadere dørene. Så længe forsvarerne holdt sig inde i grotten, ville de være forholdsvis stærke. Vovede de sig udenfor, ville de være svage. De var jo kun seks drenge i en alder af fra tretten til femten år mod syv store, stærke karle, der var vant til at bruge våben og ikke veg tilbage for at begå mord.

"De tror altså, det er meget farlige ugerningsmænd," sagde Gordon til Evans.

"Ja, det er jeg overbevist om," svarede Evans.

"Der er dog en af dem, som ikke er så slem som de andre," indvendte Kate. "Jeg mener Forbes, som frelste mit liv."

"Forbes!" udbrød Evans. "Fanden heller! Han er næppe et hår bedre end de andre. Han deltog jo også i mordet om bord i *Severn* og var med at hjælpe Rock med at forfølge mig. Han skød jo på mig som på et vildt dyr, den slyngel! og jublede, da han troede, jeg var druknet i floden. Nej, han er såmænd ikke bedre end de andre, og hvis han har sparet dit liv, så var det fordi han vidste, at disse uslinge endnu kunne behøve din hjælp. Han holder sig sikkert ikke tilbage, når det gælder at gå løs på French Den."

Imidlertid forløb flere dage, uden at de af drengene, som stod på udkig, opdagede noget mistænkeligt, hvad der i høj grad forbavsede Evans.

Han var bekendt med Walstons planer og vidste, hvor magtpåliggende det var ham at se dem bragt til udførelse snarest muligt. Det undrede ham derfor, at der fra den 27. til den 30. november endnu intet var blevet foretaget mod French Den.

Det faldt ham da ind, at Walston muligvis ville forsøge at bane sig adgang til French Den med list i stedet for med magt. Han udtalte sig om dette til Briant, Gordon, Doniphan og Baxter, som han plejede at tage med på råd.

"Så længe vi holder os inde i grotten," sagde Evans, "skal Walston nok slippe for at komme herind, med mindre han får en til at lukke op for sig. Altså må han bruge list ..."

"Men hvordan det?" spurgte Gordon.

"Jeg har nu sådan tænkt mig, hvorledes han vil bære sig ad," vedblev Evans. "I ved jo nok, børn, at Kate og jeg er de eneste,

der kan angive Walston som anfører for den bande, der truer jeres lille koloni. Men Kate, antager han, er omkommet ved skibbruddet, og hvad mig angår, så mener han, at jeg er druknet i floden, efter at Rock og Forbes havde skudt på mig, – jeg fortalte jer jo, at de havde glædet sig over at være blevet mig kvit. Walston må derfor leve i den tro, at I ingen anelse har om, hvorledes sagerne står, eller om at matroserne fra *Severn* befinder sig på øen, så at I, hvis en af dem kom til French Den, ville tage mod ham som mod enhver anden skibbruden. Havde fyren først fået sin fod indenfor i huset, ville det være en let sag for ham at lukke sine kammerater ind – og modstand ville da være umulig."

"Hvis Walston eller nogen af hans bande drister sig til at bede os om husly, så skal vore revolvere nok give dem en varm modtagelse," sagde Briant.

"Måske gør vi dog nok så godt i at tage høfligt imod dem," indvendte Gordon.

"Det er nok muligt," sagde Evans, "list mod list. Vi må først se, hvorledes sagerne stiller sig."

Det var ganske vist nødvendigt at gå frem med den største forsigtighed, så ville det måske lykkes dem at bemægtige sig chaluppen, og befrielsens time ville da snart slå. Men forinden måtte de udstå mange farer, og den lille flok ville måske ikke være fuldtallig, når den begav sig på hjemvejen til New Zealand.

Den næste formiddag forløb roligt. Dækket af træerne langs foden af højdedraget foretog Evans, Doniphan og Baxter en rekognoscering i retning af skovene. Men der viste sig intet usædvanligt, og Phann, der var med på ekspeditionen, gav heller ikke tegn til, at den mærkede uråd.

Men henad aften ved solnedgang kom der uro i lejren. Webb og Cross, der stod på post ude på klinten, kom løbende tilbage og meldte, at der nærmede sig to mandspersoner på den modsatte flodbred.

Kate og Evans, som frygtede for at blive genkendt, trak sig straks tilbage til forrådskammeret. Gennem skydeskårene kunne de iagttage de omtalte to personer, i hvem de genkendte Walstons ledsagere, Rock og Forbes.

"Det lader til, at de vil bruge list," sagde Evans, "og lade, som de er skibbrudne matroser."

"Hvordan skal vi tage imod dem?" spurgte Briant.

"Tag venligt imod dem," svarede Evans.

"Imod de slyngler!" udbrød Briant. "Det er mig aldeles umuligt."

"Så skal jeg gøre det," sagde Gordon.

"Det var godt," sagde Evans, "og lad dem blot ikke opdage, at Kate og jeg er her. Vi skal nok vise os, når øjeblikket er der."

Og hermed forsvandt Evans og Kate i deres skjulested inde i gangen.

Kort efter var Gordon, Briant, Doniphan og Baxter på vej ned til floden. De to fremmede personer lod til at blive umådelig forbavsede og Gordon naturligvis ikke mindre.

Rock og Forbes gav sig udseende af at være dødtrætte, og tværs over floden udspandt der sig nu følgende samtale:

"Hvem er I?"

"Vi er matroser fra tremasteren *Severn*, med hvis chalup vi er strandet på sydsiden af denne ø."

"Er I englændere?"

"Nej, amerikanere."

"Hvor er jeres kammerater?"

"De er druknet. Vi er de eneste, der blev reddet, men vi er nær ved at omkomme af sult ... Hvem har vi den ære at tale med, om jeg tør spørge?"

"Med kolonisterne på Chairmans Ø."

"Så beder vi kolonisterne komme os til hjælp, da vi er blottet for alt."

"Skibbrudne er altid berettiget til at få hjælp af deres medmennesker," svarede Gordon. "I er velkomne."

På et tegn fra Gordon steg Moko ned i jollen, som lå fortøjet tæt ved, og kort efter havde han bragt de to matroser over til den højre flodbred.

Walston havde sikkert ikke haft noget valg, for et mere frastødende ydre end Rocks kan man næppe tænke sig. Selv på børnene, som dog var så lidt vant til at tyde fysiognomier, gjorde han et højst ubehageligt indtryk. Trods Rocks bestræbelser for at se ud som et hæderligt menneske, var og blev han dog en fuldstændig type på en bandit med sin lave pande, store baghoved og fremspringende underkæbe. Forbes – hos hvem der efter Kates sigende dog endnu undertiden viste sig tegn til menneskelige følelser – så noget mindre frastødende ud, og det var måske grunden til, at Walston havde ladet ham gøre Rock følgeskab.

Disse to slyngler fortsatte nu med at spille deres roller som skibbrudne, men af frygt for at vække mistanke, hvis man trængte ind på dem med spørgsmål, lod de, som om de var endnu mere trætte end sultne, og anmodede derfor om at måtte hvile sig og overnatte i French Den, hvilket blev dem indrømmet. Idet de betrådte hulen, undgik det ikke Gordons

iagttagende blik, at de så sig mere opmærksomt om end strengt taget nødvendigt. De blev endog meget overraskede ved synet af den lille kolonis forsvarsforanstaltninger – navnlig kanonen, som truende viste sig i vinduesåbningen.

Rock og Forbes bad nu om at måtte gå til ro, og følgelig slap drengene for yderligere at forstille sig, hvilket var dem en stor lettelse. Næste dag ville Rock og Forbes meddele, hvad der var hændt dem.

"Vi kan godt sove på et knippe hø," sagde Rock, "men vi vil nødigt genere Dem, så hvis De har et andet værelse ..."

"Jo, der er jo køkkenet," svarede Gordon, "der kan De godt opholde Dem til i morgen."

Rock og Forbes gik nu ind i køkkenet, mens de kastede spejdende blikke omkring sig og overtydede sig om, at døren førte ud til floden.

De foregivne skibbrudne, der blev behandlet med al mulig venlighed, tænkte ved sig selv, at der nok ikke behøvedes nogen særlig sindrigt udtænkt plan for at få bugt med disse stakkels godtroende børn.

Rock og Forbes lagde sig nu til hvile i køkkenet. De var vel ikke fuldstændig alene, for Moko havde også sit sovested der, men det anfægtede dem kun lidt, da de ikke ville betænke sig på at kvæle ham, hvis han faldt på at gøre anskrig. Til den aftalte tid skulle Rock og Forbes lukke døren op, som førte ud til floden, og Walston og hans banditter, som opholdt sig ved bredden, ville da let kunne trænge ind og overrumple French Den.

Henad klokken ni, da Rock og Forbes lod til allerede at sove trygt, gik Moko tilsyneladende også til ro, mens han i

virkeligheden lå på vagt for i et givet øjeblik at kunne gøre anskrig.

Briant og de øvrige drenge blev i Hallen, og efter at døren til gangen var blevet lukket, kom Evans og Kate også ind til dem. Det var gået ganske som Evans havde forudset, og han var overbevist om, at Walston var der i nærheden og kun ventede på et belejligt øjeblik for at overrumple French Den.

"Vi må være på vor post," sagde de.

Imidlertid hengik der to timer, og Moko begyndte allerede at tro, at Rock og Forbes havde opsat deres forehavende til en anden nat, da en sagte støj inde i køkkenet tiltrak sig hans opmærksomhed.

Ved skinnet af skibslanternen, som hang i loftet, så han nu Rock og Forbes i færd med ganske forsigtigt at krybe hen imod døren, der var barrikaderet med en sådan bunke store sten, at det ville være vanskeligt, ja næsten umuligt at få den skubbet op.

De to matroser begyndte derfor at flytte stenene, som de anbragte henne ved væggen, og et par minutter efter lå døren fuldstændig fri. Der stod nu kun tilbage at bortfjerne jernstangen, som var anbragt på den indvendige side af døren, så havde banditterne uhindret adgang til French Den.

Men netop som Rock havde fået jernstangen løftet af og åbnet døren, greb en ham i armen, og idet han så sig om, fik han øje på styrmandens velbekendte ansigt.

"Evans!" udbrød han, "hvordan kommer du her?"

"Hjælp! ... Hjælp!" råbte Evans.

Briant og hans kammerater ilede ind i køkkenet, og de fire stærkeste af drengene, Baxter, Wilcox, Doniphan og Briant

kastede sig over Forbes og holdt ham fast.

Men imidlertid havde Rock set sit snit og frigjort sig for Evans' tag ved at bibringe ham et, heldigvis kun let sår i armen med sin kniv, hvorpå han undslap gennem døren, som stod åben. Men næppe var han kommet en halv snes skridt bort, før der faldt et skud.

Det var Evans, der havde skudt på Rock, tilsyneladende dog uden at træffe ham, for der hørtes intet smertensskrig.

"Død og pine! ... jeg skød nok forbi!" udbrød Evans. "Han der skal snart få sin bekomst," vedblev han og gik løs på Forbes med dragen daggert.

"Nåde! ... Nåde!" råbte uslingen, som lå på gulvet og vred sig under drengenes kraftige tag.

"Skån ham, Evans," bad Kate og stillede sig imellem Evans og Forbes, "han har jo dog reddet mit liv."

"Nå, lad ham da beholde livet, i det mindste foreløbig," svarede Evans.

Hvorpå Forbes blev forsvarligt bundet på hænder og fødder og anbragt i et af lukaf'erne i gangen.

Døren til køkkenet blev atter lukket og barrikaderet, men selskabet i French Den lå på vagt hele natten.

27. Moko skyder med kanoner

Hvor anstrengte de end alle følte sig efter denne søvnløse nat, var der dog ingen der tænkte på at unde sig et øjebliks hvile, for det var indlysende, at Walston ville gå over til at bruge magt nu, da der intet var blevet udrettet ved list. Rock var undsluppet og havde naturligvis underrettet ham om, at hans planer var blevet opdaget, og at han følgelig måtte bruge magt, hvis han ville skaffe sig adgang til French Den.

Ved daggry listede Evans, Briant, Doniphan og Gordon sig ud af grotten, og efterhånden som solen stod op og tågen fordelte sig, fik de øje på søen, hvis overflade krusedes af en sagte vind.

Omkring French Den var alt roligt, og ligeledes hen ad floden og skoven til. I indelukket gik husdyrene som sædvanlig roligt omkring, og Phann sprang rundt på terrassen uden at vise tegn til uro.

Det første Evans gjorde, var at undersøge, om der fandtes fodspor i nærheden af grotten. Der sås ikke så få, som krydsede hinanden i forskellige retninger, hvilket tydede på, at Walston og hans medskyldige havde opholdt sig tæt ved French Den i forventning om, at døren til grotten ville blive lukket op.

I sandet sås der ingen blodpletter – Rock var altså slet ikke blevet ramt af det skud, styrmanden sendte efter ham.

Nu stod der kun tilbage at få at vide, om Walston havde lagt vejen syd om søen, eller han var kommet gennem skoven, hvor Rock så sandsynligvis var flygtet hen for at slutte sig til ham.

Da det var af vigtighed at komme til klarhed om dette punkt, besluttede de at udspørge Forbes for at få at vide, ad hvilken vej Walston var kommet. Det var imidlertid tvivlsomt, hvorvidt Forbes ville rykke ud med sproget og i så tilfælde holde sig til sandheden. Taknemmelighed mod Kate, der havde frelst hans liv, ville måske vække hans bedre følelser og bringe ham til at skamme sig over, at han havde villet forråde folk, som gæstfrit havde taget imod ham.

Evans ville selv forhøre ham. Han gik derfor ind i aflukket, hvor Forbes blev holdt fanget, løste hans bånd og førte ham ind i Hallen.

"Som du ser," sagde Evans til ham, "er den list, som du og Rock havde udtænkt, ikke lykkedes. Det er mig om at gøre at kende Walstons planer. Du må kunne give mig oplysning om dem. Vil du det?"

Forbes stod tavs. Han vovede ikke at se op på nogen af de tilstedeværende.

Kate forsøgte at bringe ham på gled.

"Du har engang tidligere," sagde hun, "vist, at du kunne føle medlidenhed, da du afholdt dine kammerater fra at dræbe mig samtidig med de andre om bord på *Severn*. Vil du nu ikke række hånd til at frelse disse stakkels børn fra en måske endnu grusommere død?"

Forbes gav intet svar.

"De skånede dit liv, skønt du havde fortjent at blive dræbt," vedblev Kate. "Enhver menneskelig følelse kan da ikke være udslukt i dit bryst. Du har begået mange svære forbrydelser, men du kan jo endnu forbedre dig. Betænk hvilken forfærdelig misgerning du var i færd med at række hånd til."

Et halvkvalt suk trængte sig frem af Forbes' bryst.

"Hvad skal jeg gøre?" mumlede han.

"Du skal sige os," vedblev Evans, "hvad der skulle være gået for sig i nat eller måske en anden gang. Ventede du Walston og de andre, som skulle overfalde os, så snart døren blev lukket op for dem?"

"Ja," svarede Forbes.

"Og så ville I have myrdet disse børn, som havde taget venligt imod dig?"

Forbes sænkede hovedet endnu dybere og formåede ikke at bringe et svar over sine læber.

"Sig mig nu, hvilken vej Walston og de andre fulgte for at komme her hen," sagde Evans.

"De tog vejen nord om søen," svarede Forbes.

"Gik du og Rock syd om søen?"

"Ja."

"Har de været på den vestlige kant af øen?"

"Endnu ikke."

"Hvor er de nu?"

"Det ved jeg ikke."

"Kan du ikke give os flere oplysninger?"

"Nej, Evans! Det kan jeg ikke."

"Tror du, Walston kommer igen?"

"Ja."

Walston og hans medskyldige var sandsynligvis blevet skræmt af det skud, Evans havde affyret, da de derved kunne regne ud, at deres list var blevet opdaget. De anså det for rådeligst at holde sig på afstand, indtil der frembød sig en gunstigere lejlighed.

Da der ikke var håb om at få mere ud af Forbes, førte Evans ham tilbage til aflukket og låste døren efter ham.

De befandt sig altså endnu i en meget betænkelig stilling. Forbes kunne ikke eller ville ikke sige, hvor Walston opholdt sig. Og netop det var det af væsentlig betydning at få oplyst. Evans fik derfor den idé at foretage en rekognoscering hen ad skoven til, skønt et sådant foretagende var temmelig farligt.

Hen ad klokken tolv bragte Moko fangen noget at spise, men Forbes, der sad aldeles fortabt, smagte næppe på maden. Måske begyndte der at røre sig samvittighedsnag i den ulykkeliges sjæl.

Efter frokosten meddelte Evans drengene, at han havde i sinde at undersøge terrænet henne ad skoven til, fordi det var ham magtpåliggende at få at vide, om ugerningsmændene endnu opholdt sig i nærheden af French Den. Drengene gik uden indvendinger ind på hans forslag, og der blev truffet alle mulige foranstaltninger til at forhindre en overrumpling.

Efter at Forbes var taget til fange, udgjorde Walston og hans bande i alt kun seks mand, hvorimod den lille koloni talte femten drenge og desuden Kate og Evans – altså sytten personer. Men herfra måtte undtages de mindste drenge, der ikke kunne tage direkte del i kampen. Det blev nu besluttet, at mens rekognosceringen stod på, skulle Iverson, Jenkins, Dole og Costar blive i Hallen sammen med Kate, Moko, Jacques og Baxter. De store, Briant, Gordon, Doniphan, Cross, Service, Webb, Wilcox og Garnett skulle følge med Evans. Otte drenge ville dog ikke kunne stå sig mod seks fuldvoksne karle i deres bedste alder. Hver af drengene var imidlertid bevæbnet med et gevær og en revolver, mens Walston kun havde de fem geværer

fra *Severn*. Doniphan, Wilcox og Cross var desuden gode skytter og i så henseende de amerikanske matroser langt overlegne. I en kamp på længere hold ville fordelen snarere være på kolonisternes side, så meget mere som de havde fuldt op af ammunition, mens Walston efter Evans sigende kun havde nogle få patroner tilbage.

Klokken to om eftermiddagen satte den lille trop sig i bevægelse, anført af Evans. Baxter, Jacques, Moko, Kate og de små trak sig tilbage til French Den. Dørene blev lukket, men ikke barrikaderet, for at Evans og hans ledsagere i påkommende tilfælde hurtigst muligt kunne komme i sikkerhed.

Der var for resten ingen fare at befrygte hverken fra syd eller vest; for at angribe fra den kant måtte Walston først være trængt frem til Sloughi Bay og derfra gået op langs floden, og det havde han ikke haft tid til. Efter Forbes' sigende var han jo også gået langs søens vestlige bred og kendte derfor slet ikke den del af øen. Evans behøvede altså ikke at frygte for at blive angrebet i ryggen, eftersom fjenden kun kunne nærme sig nord fra.

Den lille trup rykkede forsigtigt frem langs med foden af højdedraget. Hvor indelukket hørte op, fandtes endnu en del buskads og grupper af træer, som så nogenlunde ydede dem skjul på vejen til skoven.

Evans gik i spidsen og havde en del besvær med at holde styr på Doniphan, der i sin iver hele tiden ville ile forud for de andre. Da de kom forbi det trækors, som betegnede den skibbrudne franskmands grav, drejede Evans til højre for at rykke nærmere til søen.

Phann blev urolig. Den ville ikke lystre Gordon, men spidsede øren og løb snusende frem og tilbage, indtil den, som det lod til, havde fundet et spor.

"Pas på!" sagde Briant.

"Ja," svarede Gordon, "men det er ikke et dyr, Phann kan spore. Læg blot mærke til den."

"Lad os liste os frem mellem buskene," sagde Evans, "og hvis Doniphan, der er en dygtig skytte, får øje på en af disse slyngler indenfor sin skudvidde, skyd da ikke forbi. De vil aldrig få bedre anledning til at anbringe et skud."

Kort efter var de nået hen til de første trægrupper, hvor de lige ved indgangen til skoven bemærkede friske spor af en lejr, idet der lå halvforkullede grene, og aske, som endnu ikke var blevet kold.

"Walston må sikkert have kamperet her i nat," sagde Gordon.

"Han har måske først for nylig forladt stedet," svarede Evans. "Vi må vist helst trække os tilbage til ..."

Inden han fik talt ud, faldt der et skud, og en kugle, der strejfede Briants hoved, borede sig ind i det træ, han stod ved.

Omtrent samtidig faldt der endnu et skud, der lød et skrig, og en mørk masse segnede om inde mellem træerne, et halvt hundrede skridt derfra.

Skuddet kom fra Doniphan, som havde sigtet efter røgen fra det første skud.

Hunden var nu ikke længere til at styre, og i sin iver styrtede Doniphan af sted efter den.

"Fremad!" råbte Evans, "vi kan ikke lade ham være ene om at optage kampen!"

Kort efter havde de indhentet Doniphan, som de traf stående ved siden af en person, der lå udstrakt på jorden uden at give tegn til liv.

"Det er Pike," sagde Evans. "Slynglen et død nok! Hvis "hans sorte majestæt" er på jagt i dag, kommer han ikke tomhændet hjem. Nu er der da en mindre."

"De andre kan ikke være langt borte," sagde Baxter.

"Det er de sikkert heller ikke. Lad os derfor dække os ... Duk jer! ... Duk jer!"

Der faldt et tredje skud, denne gang fra venstre, og Service, som ikke havde dukket sig hurtigt nok, fik et strejfskud i panden.

"Du et jo såret," råbte Gordon og ilede hen til ham.

"Det har ingenting at betyde, ikke det mindste," svarede Service. "Det er blot en lille rift."

Det gjaldt nu for kolonisterne om at holde sammen. Pike var død, men Walston og hans fire staldbrødre måtte være posterer bag træerne ikke ret langt derfra. I skjul af det høje græs holdt Evans og drengene sig derfor tæt sammen, rede til at tage mod angrebet, fra hvilken kant det så end kom.

Pludselig udbryder Garnett:

"Men hvor er dog Briant blevet af?"

"Det ved jeg ikke," svarer Wilcox.

Briant var virkelig forsvundet, og da Phann vedblev at gø meget heftigt, var der al grund til at frygte for, at den modige dreng var kommet i håndgemæng med nogle af banditterne.

"Briant! ... Briant! ..." kaldte Doniphan.

Og nu ilede de alle – hvad der unægtelig var lidt ubetænksomt gjort af dem – efter Lyden af Phanns gøen. Evans

formåede ikke at holde dem tilbage. De rykkede frem fra træ til træ.

"Duk dig, Evans!" råbte Cross pludselig og kastede sig i det samme næsegrus til jorden.

Evans bukkede sig uvilkårligt, netop som en kugle fo'r hen over ham et par tommer fra hans hoved.

Idet han atter rejste sig op, fik han øje på en af Walstons staldbrødre, som tog flugten ind i skoven.

"Nu er det din tur, Rock!" råbte han og sigtede på ham.

Skuddet gik af, og Rock forsvandt som om han var sunket i jorden.

"Død og pine! Jeg skulle da vel ikke også denne gang have skudt forbi," udbrød Evans, "så må jeg rigtignok være ualmindelig uheldig."

Alt dette var kun et øjebliks sag, og straks efter lød Phanns gøen ganske tæt ved, samtidig med, at man hørte Doniphan råbe:

"Hold dig tappert, Briant! ... Nu kommer jeg."

Evans og de øvrige drenge skyndte sig hen til stedet, hvorfra råbet kom, og så Briant i kamp med Cope.

Skurken havde kastet Briant til jorden, og ville netop til at støde ham sin daggert i brystet, da Doniphan kom til og søgte at afvende stødet, idet han kastede sig over Cope uden at få tid til først at gribe sin revolver.

Daggerten traf ham lige i brystet, og han segnede om uden så meget som at udstøde et skrig.

Da Cope blev opmærksom på, at Evans, Garnett og Webb søgte at afskære ham tilbagetoget, flygtede han i nordlig retning. Hans forfølgere affyrede samtidig flere skud imod

ham, men han forsvandt, og Phann vendte tilbage uden at have indhentet ham.

Så snart Briant atter var kommet på benene, ilede han hen til Doniphan, løftede hans hoved op og søgte at bringe ham til live.

Kort efter kom Evans og de andre drenge til, efter at de dog først hastigt havde ladet deres geværer på ny.

Begyndelsen af kampen havde været uheldig for Walston, eftersom Pike var dræbt, og Cope og Rock sandsynligvis utjenstdygtige.

Men til al ulykke var Doniphan blevet måske endog dødeligt såret i brystet. Han lå med lukkede øjne og bleg som et lig, uden at røre sig eller høre Briant, der talte til ham.

Imidlertid havde Evans bøjet sig over den sårede. Han knappede hans trøje op og rev den blodige skjorte til side, hvorved han blottede et lille trekantet sår til venstre på brystet omtrent ud for det fjerde ribben. Spidsen af daggerten havde ikke truffet hjertet, for Doniphan var ikke død. Men han åndede kun meget svagt, og det var derfor at befrygte, at lungen var blevet beskadiget.

"Vi må transportere ham til French Den," sagde Gordon. "Før vi har ham dér, kan vi ikke udrette noget."

"Ja, vi må søge at redde ham," udbrød Briant, "det var for min skyld, han vovede sit liv."

Evans mente også, de gjorde bedst i at føre Doniphan tilbage til French Den, så meget mere som der i øjeblikket syntes at være en standsning i kampen. Walston så, at sagerne tog en uheldig vending for ham, og tog derfor det parti at trække sig tilbage til det indre af skoven.

Men hvad der især foruroligede Evans var, at han ikke havde set noget hverken til Walston, Brandt eller Book, som egentlig var de farligste af banden.

Doniphans tilstand var så betænkelig, at han måtte flyttes med den yderste forsigtighed. Baxter og Service fik derfor i en fart lavet en båre af grene, som de lagde Doniphan på, der endnu ikke var vågnet af sin afmagt. Fire af hans kammerater løftede så forsigtigt båren, og de øvrige drenge fulgte efter med ladte geværer og revolverne i hånden.

De vendte tilbage til French Den ad den nærmeste og tillige mindst udsatte vej, langs med foden af højdedraget, hvor de kun behøvede at være på deres post med hensyn til et angreb bag fra eller fra venstre side. Deres besværlige og sørgelige vandring blev dog ikke afbrudt af fjendens bevægelser. Men undertiden sukkede Doniphan så dybt og smerteligt, at Gordon bad dem standse, for at han kunne lytte til hans åndedræt, hvorpå man atter straks satte sig i bevægelse.

Således tilbagelagdes de tre fjerdedele af vejen. De havde endnu kun otte-ni hundrede skridt tilbage, før de nåede French Den. På grund af et fremspringende punkt i højdedraget kunne de dog endnu ikke se døren, som førte ind til grotten.

Da lød der pludselig skrig nede fra floden, og Phann fo'r af sted efter lyden.

Det var klart, at French Den blev angrebet af Walston og hans to staldbrødre.

Som det senere blev oplyst, havde der tildraget sig følgende:

Mens Rock, Cope og Pike, som lå i baghold i skoven, holdt Evans lille trop i ånde, var Walston, Brandt og Book klatret op på højdedraget, idet de fulgte et udtørret flodleje. De løb tværs

over det øverste plateau og steg ned ad den side, som vendte ud mod floden, ikke ret langt fra indgangen til forrådskammeret. Døren var ikke barrikaderet. Det lykkedes dem at slå den ind og således bane sig adgang til French Den.

Det gjaldt nu for Evans at komme tidsnok til at forebygge en ulykke.

Han betænkte sig ikke længe, men lod Cross, Webb og Garnett blive hos Doniphan, som ikke kunne overlades til sig selv, og ilede derpå, fulgt af Gordon, Briant, Service og Wilcox ad den korteste vej til French Den. Et par minutter senere, da de fik øje på terrassen, var det syn, de så, nok til at betage dem alt håb.

Walston kom ud af døren med et barn, som han slæbte ned til floden.

Det var Jacques, som Kate, der havde kastet sig over Walston, forgæves prøvede at rive fra ham.

Lidt efter kom Walstons staldbroder, Brandt, med lille Costar og løb bort med ham i samme retning.

Baxter havde kastet sig over Brandt, men blev stødt så voldsomt tilbage, at han faldt omkuld.

De andre drenge, Dole, Jenkins og Iverson, var ikke til at se, og Moko heller ikke. De lå måske allerede dræbt inde i French Den.

Imidlertid kom Walston og Brandt nærmere og nærmere til floden, og dér lå uheldigvis Book med jollen, som han havde bemægtiget sig. Han kunne altså sætte dem over til den modsatte bred.

Slap de tre slyngler først over til den venstre flodbred, ville de være udenfor al fare. Drengene kunne ikke afskære dem

tilbagetoget, og med Jacques og Costar som gidsler ville de uhindret kunne nå tilbage til deres lejr på østkysten.

Evans, Briant, Gordon, Cross og Wilcox ilede derfor af sted så hurtigt deres fødder kunne bære dem, i håb om at nå hen til terrassen, før Walston, Book og Brandt var sluppet over til den modsatte flodbred. I den afstand, de endnu befandt sig i, fra de flygtende, vovede de ikke at skyde på dem af frygt for derved tillige at træffe Jacques og Costar.

Men Phann var heldigvis blandt forfølgerne. Den fo'r op ad Brandt og greb ham i struben. For at kunne forsvare sig mod hundens angreb blev han nødsaget til at slippe Costar, men imens ilede Walston ned til jollen med Jacques.

Da styrtede pludselig en mand frem fra grotten. Det var Forbes.

Walston, der var overbevist om, at Forbes havde sprængt sit fængsel for atter at kunne slutte sig til sine tidligere medskyldige, råbte til ham: "Hjælp! ... Forbes! ... Skynd dig! ... Skynd dig!"

Evans stod stille og ville netop til at skyde, men så i det samme, at Forbes kastede sig over Walston.

Ved dette uventede angreb måtte Walston give slip på Jacques og vendte sig derpå mod Forbes, som han gav et knivstik, der strakte ham til jorden.

Alt dette var kun et øjebliks sag. Samtidig befandt Evans, Briant, Gordon, Service og Wilcox sig endnu omtrent hundrede skridt fra terrassen.

Walston forsøgte atter at bemægtige sig Jacques for at slæbe ham ned i jollen, hvor Book ventede på ham sammen med Brandt, som det var lykkedes at slippe fra hunden.

Men Walston fik ikke tid til det, for Jacques, som var bevæbnet med en revolver, sendte ham et skud lige i brystet. Og Walston, der var hårdt såret, formåede med nød og næppe at slæbe sig ned til floden, hvor hans to staldbrødre løftede ham ned i båden og satte af fra land.

Da lød der et voldsomt knald, og et skud kardæsker piskede flodens vand til skum.

Skuddet kom fra den lille kanon, som Moko havde affyret ud af vinduet i køkkenet.

Med undtagelse af de to slyngler, som var flygtet ind i skoven, var Chairmans Ø befriet fra morderne fra *Severn*, der nu drev med strømmen ud i Stillehavet.

28. Afrejse fra Chairmans Ø

Nu begyndte der et nyt liv for kolonisterne på Chairmans Ø.

Hidtil havde de kun kæmpet for tilværelsen under temmelig vanskelige forhold, nu skulle de til at arbejde på deres befrielse og gøre en yderste anstrengelse for at gense fædrelandet og deres slægtninge.

På den ophidsede stemning, hvori kampen havde bragt dem, fulgte en ganske naturlig reaktion. De følte sig ligesom overvældede af deres held, der forekom dem så usandsynligt. Den overståede fare syntes dem større – hvad den i virkeligheden også var – end de i kampens hede havde tænkt sig den. Efter sammenstødet i udkanten af skoven havde udsigten til et heldigt udfald for dem i en vis grad forbedret sig, men var Forbes ikke så uventet kommet dem til hjælp, ville Walston, Book og Brandt dog være sluppet fra dem. Moko ville da ikke have vovet at affyre det velrettede skud kardæsker, der ville have truffet Jacques og Costar samtidig med deres bortførere. Det var umuligt at sige, hvorledes det så ville være gået, eller hvilke betingelser, man havde måttet antage for at befri de to drenge.

Da Briant og hans kammerater senere i ro overtænkte det forefaldne, følte de ligesom en slags eftertid frygt. Den forsvandt dog snart, og skønt kolonisterne ikke vidste, hvad der var blevet af Rock og Cope, følte de sig dog nogenlunde trygge.

Dagens helte blev naturligvis fejret efter fortjeneste. – Moko for det betimelige kanonskud, han havde rettet ud af

køkkenvinduet – Jacques for den koldblodighed, han havde lagt for dagen ved at afskyde sin revolver mod Walston – og Costar, der også ville have skudt, hvis han blot havde haft en pistol.

Om det så var Phann, så fik den sin del af kærtegn foruden en stor portion marvben, som Moko trakterede den med som belønning, fordi den havde bidt sig fast i Brandt, der ville bortføre lille Costar.

Så snart Mokos kanonskud havde ryddet floden, ilede Briant naturligvis tilbage til det sted, hvor hans kammerater ventede med båren. Kort efter blev Doniphan, som endnu ikke var vågnet af sin afmagt, lagt på sin seng i Hallen, mens der i køkkenet blev redt et leje til Forbes, som Evans havde båret op fra flodbredden. Kate, Gordon, Briant, Wilcox og Evans vågede hele natten hos de sårede.

Det var kun alt for klart, at Doniphans sår var meget farligt. Hans åndedræt var dog temmelig regelmæssigt, så Copes daggert havde altså ikke gennemboret lungen. Som omslag på såret benyttede Kate en slags blade, som hyppigt anvendes i det vestlige Amerika, og som til alt held fandtes på nogle buske ved bredden af Rio Zealand. Det var bladene af en ellebusk, som, når de anvendes som kompresser, er meget virksomme til forebyggelse af indvendig betændelse, for heri bestod netop faren ved Doniphans sår.

Med Forbes stod det derimod kun meget dårligt til. Walston havde truffet ham i underlivet, og han følte selv, at såret var dødeligt.

Kate stod ved hans leje for at pleje ham, og da han atter vågnede til bevidsthed, sagde han til hende med døende stemme:

"Tak, tak, Kate! ... Du er god imod mig, men det er til ingen nytte ... Med mig er det forbi." Og tårerne løb ham ned ad kinderne.

Angeren havde omsider vakt de få gode følelser, som endnu var tilbage i den ulykkelige forbryders hjerte. Slette råd og slet eksempel havde forledt ham til at tage del i blodbadet om bord på *Severn*. Men her veg han med gysen tilbage for den rædselsfulde skæbne, som forestod de unge kolonister, og han havde vovet sit liv for at frelse dem.

"Opgiv ikke håbet, Forbes!" sagde Evans til ham. "Du har gjort bod for dine forbrydelser ... Måske lykkes det os at redde dit liv."

Men det skulle ikke være således, og trods den omhyggeligste pleje forværredes den syges tilstand kendeligt med hver time, der gik. Når smerterne et øjeblik stillede af, så han sig uroligt om efter Kate og Evans. Han havde udgydt blod, og nu bødede han med livet for sine tidligere forbrydelser.

Henad klokken fire om morgenen udåndede Forbes. Han døde som en angerfuld synder, der har fundet tilgivelse hos Gud og mennesker, og sov stille hen uden nogen forudgående lang og smertelig dødskamp.

Næste dag blev han jordet i en grav ved siden af den skibbrudne franskmands, og to kors betegner nu stedet, hvor de hviler.

Så længe Rock og Cope opholdt sig på øen, var der imidlertid endnu fare på færde, og sikkerheden ville ikke være fuldstændig genoprettet, før de to skurke var gjort uskadelige.

Evans besluttede derfor at gøre en ende på sagen, før kolonisterne begav sig over til østkysten af øen.

Endnu samme dag satte han sig i bevægelse tilligemed Gordon, Briant, Baxter og Wilcox. De var bevæbnede med geværer og revolvere og ledsaget af Phann, hvis instinkt til at finde et spor man ubetinget kunne stole på.

Rekognosceringen blev hverken vanskelig efter langvarig og heller ikke i mindste måde farlig. Kolonisterne havde intet mere at frygte fra Walstons to medskyldige. Ved at følge de blodige spor, som førte ind i skoven, fandt man Cope liggende død et par hundrede skridt fra det sted, hvor han var blevet såret. Kort efter stødte de også på liget af Pike, som var blevet dræbt i begyndelsen af kampen. Med hensyn til Rock, der var forsvundet så pludselig, som om han var sunket i jorden, kom der snart lys i sagen. Den elendige skurk var først blevet dødeligt såret og derpå styrtet ned i en af de faldgruber, Wilcox havde gravet. De tre lig blev begravet i denne grube, hvorpå Evans og hans ledsagere vendte tilbage til French Den med den glædelige efterretning, at den lille koloni ikke længere truedes af nogen fare.

Der ville derfor have været stor glæde i French Den, hvis ikke Doniphans tilstand havde været så betænkelig. De havde imidlertid lov at leve i håbet.

Næste dag satte Evans, Gordon, Briant og Baxter sig til at bestemme de planer, man øjeblikkelig skulle sætte i værk. Først og fremmest måtte de sikre sig chaluppen fra *Severn*. I den anledning var det nødvendigt at tage over til østkysten og opholde sig der i nogen tid for at kunne fuldføre de arbejder, som krævedes for at gøre chaluppen sejlklar.

Det blev derfor besluttet, at Evans, Briant og Baxter skulle begive sig derhen og sejle i jollen over søen og ned ad East River.

Det var den sikreste og tillige korteste vej.

Jollen, som blev genfundet i en vig i floden, havde ingen skade taget af kardæskerne, som var passeret hen over den. Værktøjet til brug ved kalfatringen, levnedsmidler, ammunition og våben blev bragt om bord, og med gunstig vind og Evans ved roret afsejlede jollen allerede om morgenen den 6. december.

Overfarten over søen gik temmelig hurtigt for sig. Vinden blæste så jævnt og stadigt, at det ikke en eneste gang var nødvendigt at stramme eller løsne skødet. Før klokken endnu var halv tolv kunne Briant udpege den lille udskæring Evans, igennem hvilken søens vand banede sig vej ind i East Rivers leje, og båret af den udgående strøm gled jollen ned ad floden.

Ikke ret langt fra flodens udløb i havet fandt de chaluppen liggende på strandbredden.

Evans undersøgte på det nøjagtigste, hvilke reparationer der skulle foretages, og sagde så:

"Ja, børn! Vel har vi værktøjet, men vi mangler materiale til at reparere spanterne og klædningen. Men i French Den er der netop de planker og rundholter fra *Sloughi*, så hvis vi kunne få chaluppen ind i Rio Zealand, så ..."

"Det var netop det, jeg tænkte på," sagde Briant. "Tror De, det lader sig gøre, Evans?"

"Det tænker jeg," svarede Evans. "Siden chaluppen er kommet fra Severn-kysten og her hen, må den vel også kunne komme herfra og til Rio Zealand. Arbejdet vil lettere lade sig udføre dér, og fra French Den kan vi så sejle ned til Sloughi Bay og derfra stikke i søen."

Der kunne ikke tænkes nogen bedre plan, og den lod sig sikkert også gennemføre. De besluttede derfor næste dag at

benytte højvandet og gå op ad East River, hvor jollen skulle tage chaluppen på slæbetov.

Evans gav sig straks i færd med at stoppe lækken på chaluppen med værk, som han havde bragt med fra French Den, og først sent på aftenen blev dette indledende arbejde bragt til ende.

Næste morgen ved daggry tog jollen chaluppen på slæb, og Evans, Briant og Baxter benyttede højvandet til at komme flot. Så længe floden satte ind, kunne de med nogenlunde lethed manøvrere sig frem ved hjælp af årerne. Men så snart strømmen vendte sig på grund af ebben, tog fartøjet en del vand ind og blev derved så tungt, at de kun med stort besvær fik det slæbt videre. Først klokken fem om eftermiddagen nåede jollen op til den højre bred af søen.

Under disse omstændigheder anså Evans det ikke for rådeligt at sejle over søen om natten.

Henad aften begyndte vinden desuden at løje af, og det var meget sandsynligt at det, som sædvanligt om sommeren, ville kule op ved solopgang næste morgen.

De slog derfor lejr her, spiste til aften med god appetit og lagde sig så til hvile med hovedet på en omstyrtet bøgestamme og fødderne vendt mod et vældigt bål, som flammede rask lige til den lyse morgen.

"Og nu om bord og af sted," var det første Evans sagde næste morgen, da den opgående sol begyndte at kaste sine stråler hen over søen.

Som de havde ventet, tog brisen fra nordøst ganske rigtigt til, efterhånden som det blev lysere. Evans kunne ikke ønske sig nogen heldigere vind for at komme til French Den.

Sejlet blev hejst, og jollen satte kursen mod vest, med det tunge fartøj, hvor vandet stod op lige til rælingen, slæbende efter sig.

Overfarten over søen gik heldigt for sig. Evans var så forsigtig altid at være parat til at kappe slæbetovet, hvis chaluppen gik til bunds, da den ellers i så tilfælde ville have trukket jollen med sig. Det ville unægteligt være højst sørgeligt, hvis chaluppen sank, for derved blev afrejsen skudt ud for en aldeles uberegnelig tid, og kolonisterne ville da måske blive nødsaget til at forlænge deres ophold på Chairmans Ø betydeligt.

Henad klokken tre om eftermiddagen fik de omsider øje på højdedraget ved French Den, og klokken fem sejlede jollen med chaluppen ind i Rio Zealand og gik til ankers i den lille vig. Et rungende hurra modtog Evans og hans ledsagere, som man ikke havde håbet at gense før om nogle dage.

Under deres fraværelse var der indtrådt en smule bedring i Doniphans tilstand, og han var endog i stand til at gengælde Briants håndtryk. Lungen var ikke beskadiget, og han åndede med større lethed. Uagtet den strenge diæt han måtte holde, begyndte kræfterne dog at vende tilbage, og da Kate hver anden time fornyede urteomslaget, var der grund til at håbe, at såret snart ville være lægt. Hans rekonvalescens ville uden tvivl blive langvarig, men da han var en kraftig og sund natur, ville hans fuldstændige helbredelse kun være et tidsspørgsmål.

Allerede næste dag blev der taget fat på kalfatringen, men først måtte drengene lægge ordentlig ryg til for at få chaluppen bragt op på land. Da den målte ti meter i længden med en tilsvarende bredde, ville den meget godt kunne optage de sytten

medlemmer – Kate og Evans iberegnet – som den lille koloni bestod af.

Da chaluppen lykkeligt var blevet halet op på land, gik arbejdet sin regelmæssige gang. Evans, der var en lige så dygtig tømmermand som god styrmand, forstod sine ting og fik lejlighed til at påskønne Baxters behændighed. De havde tillige fuldt op af materiale og værktøj. Resterne af skonnertens skrog benyttedes til at erstatte de knækkede rundholter og den knuste skibsklædning, og med det gamle værk, som man først dyppede i harpiks, blev alle sammenføjningerne i skroget fuldstændig tætnet.

Chaluppen, der var en halvdæksbåd, fik sit dæk udvidet over de to tredjedele af fartøjet, hvorved der opnåedes læ for passagererne i tilfælde af dårligt vejr, som man dog næppe behøvede at frygte på den tid af året. Passagererne kunne opholde sig over eller under dækket, ganske som de havde lyst til. Stangen fra *Sloughi* blev anvendt til stormast, og efter Evans' anvisning lykkedes det Kate at få en fok ud af yachtens ekstra skonnertsejl, foruden en driver til agtersejl og et stagsejl for. Med en sådan tiltakling ville fartøjet gå mere stødt og være bedre skikket til at knibe vinden.

Dette arbejde varede en hel måned og blev først tilendebragt den 8. januar. Der stod kun tilbage at foretage nogle mindre tillempninger.

Evans arbejdede nemlig på at sætte chaluppen i så god stand som muligt, for at den kunne være skikket til at sejle imellem øerne i det magellanske arkipel og i nødstilfælde gøre en tur på nogle hundrede kilometer, hvis forholdene tvang de skibbrudne

til at søge ned til stationen ved Punta Arenas på østkysten af Brunswick-halvøen i Chile.

Vi må ikke glemme at fortælle, at under al denne travlhed fandt kolonisterne dog tid til at fejre julen med stor højtidelighed og ligeledes den 1. januar 1862 – i det glade håb, at de ikke oftere ville komme til at tilbringe nytårsdag på Chairmans Ø.

Doniphans rekonvalescens var nu så vidt fremskredet, at han kunne forlade Hallen, men han var endnu meget svag. Opholdet i fri luft og nærende føde fik dog efterhånden kræfterne til at vende tilbage. Der kunne imidlertid ikke være tale om at forlade øen, før han følte sig stærk nok til at tåle en sørejse på nogle uger uden at frygte for et tilbagefald.

Imidlertid gik livet sin sædvanlige gang i French Den.

Kun med hensyn til undervisningen fandt der afbrydelser sted. Jenkins, Iverson, Dole og Costar mente, at de dog egentlig havde ferie.

Wilcox, Cross og Webb var naturligvis igen begyndt at gå på jagt både langs med mosen og i skoven. De holdt nu aldeles op med at benytte doner og snarer, skønt Gordon uafladeligt formanede dem til at omgås sparsomt med krudt og hagl, og knaldede løs af hjertens lyst. Mokos spisekammer bugnede af vildt, og de henkogte sager kunne følgelig spares til rejsen.

Havde blot Doniphan været i stand til at overtage sin stilling som anfører for jægernes trop i den lille koloni, med hvilken iver ville han da ikke have forfulgt vildtet, både stort og småt, nu da han ikke behøvede at spare sit krudt. Det var ham ligefrem en sorg, at han ikke kunne gøre sine kammerater selskab. Men enhver uforsigtighed kunne have de betænkeligste

følger for ham. Han måtte derfor bide i det sure æble og blive hjemme.

Den 21. januar begyndte Evans omsider at laste fartøjet. Briant og de øvrige drenge ville helst have taget alt det med, de havde reddet fra *Sloughi*. Men det lod sig ikke gøre af mangel på plads, og der måtte derfor træffes et valg.

Først tog Gordon alle de penge, der var blevet fundet i yachten. Der ville sandsynligvis blive brug for dem på hjemvejen til New Zealand. Moko medtog så mange levnedsmidler, som behøvedes til sytten passagerer, dog ikke alene hvad der ville forbruges under en overfart på omtrent tre uger, men også reserveforråd for det tilfælde, at vejr og vind nødsagede dem til at gå i land på en af øerne i det magellanske arkipel, før de nåede Punta Arenas, Port Galant eller Port Tamar.

Dernæst blev hvad der forefandtes af ammunition anbragt om bord i chaluppen sammen med geværerne og revolverne fra French Den. Og Doniphan bad dem endog ikke lade de to små kanoner fra yachten blive tilbage. Kunne fartøjet ikke bære dem, ville de altid senere kunne kastes over bord undervejs.

Briant medtog ligeledes alt, hvad der var af klæder til at skifte med, de fleste af bøgerne i biblioteket, de nødvendigste husgeråd til brug ved madlavningen om bord i chaluppen – blandt andet også en af kakkelovnene fra køkkenet i grotten – og sluttelig de til navigationen fornødne instrumenter, såsom kronometre, kikkerter, kompasser, logliner og lanterner, og så Halkett-båden ikke at forglemme. Af fiskeredskaberne udvalgte Wilcox, hvad der kunne komme dem til nytte undervejs.

Det ferske vand, som var blevet hentet Rio Zealand, lod Gordon opbevare i en halv snes små fustager, som blev anbragt langs med kølsvinet i bunden af fartøjet. Hvad der endnu forefandtes af brændevin, gin og andre stærke drikke, blev heller ikke glemt.

Den 3. februar var omsider hele indladningen fuldendt, og der stod nu kun tilbage at fastsætte dagen for afrejsen, såfremt Doniphans tilstand tillod dem at bryde op.

Han forsikrede, at han befandt sig i bedste velgående. Såret var lægt, og appetitten så fortræffelig, at han kun måtte passe på ikke at spise for meget. Med Briant eller Kate under armen kunne han nu også tåle at spadsere flere timer frem og tilbage på terrassen.

"Lad os blot slippe herfra," sagde han. "Jeg længes så umådeligt efter at komme ud at sejle. Så bliver jeg først rigtig rask."

Det blev så besluttet, at afrejsen skulle ske den 5. februar.

Dagen i forvejen havde Gordon sat alle husdyrene i frihed. Guanacoerne, vicunjaerne, trapgæssene og alt det øvrige fjerkræ viste sig grumme lidt erkendtlige for den omhu, der var blevet dem til del. De flygtede over hals og hoved, så hurtigt deres fødder og vinger kunne bære dem. Frihedsdriften viste sig at være aldeles uimodståelig.

"Hvor er de utaknemmelige," udbrød Garnett. "Og vi har ellers passet dem så godt."

"Det er verdens gang," svarede Service i en så pudsig tone, at hele selskabet brast i latter over hans filosofiske bemærkning.

Næste dag gik alle kolonisterne om bord i chaluppen, der nu tog jollen på slæbetov.

Men før fortøjningerne blev kastet los, gik Briant og alle de øvrige drenge hen for at se til François Baudoins og Forbes grave en sidste gang.

Doniphan havde taget plads i chaluppens agterstavn hos Evans, der stod ved roret. I forstavnen passede Briant og Moko skøderne og sejlene, skønt de egentlig for at komme ned af Rio Zealand mere måtte stole på årerne end på vinden, hvis retning var temmelig variabel på grund af højdedraget

De andre drenge havde – sammen med Phann – anbragt sig rundt omkring på dækket, hvor de fandt for godt. Fortøjningerne blev nu kastet los, og årerne begyndte deres taktfaste slag.

Tre hurraer sendtes som afskedshilsen til den bolig, der i så mange måneder gæstfrit havde huset de unge kolonister, og lidt vemodige, men dog lette om hjertet, så de alle – med undtagelse af Gordon, der virkelig var bedrøvet over at skulle forlade sin ø – højdedraget forsvinde bag træerne ved flodbredden.

På vejen ned ad Rio Zealand kunne chaluppen ikke avancere hurtigere end strømmen, som løb temmelig langsomt. Og da de var kommet ud for mosen, måtte Evans endog ankre op.

Floden havde på dette sted kun ringe dybde, og fartøjet, der var stærkt lastet, risikerede derfor at komme på grund. De foretrak at afvente det næste højvande og så derefter at løbe ud med ebben.

Standsningen tog seks timer, der blev anvendt til at lade passagererne indtage et solidt måltid, hvorpå Wilcox og Cross gik ud og skød nogle bekkasiner i udkanten af mosen.

Fra chaluppens agterdæk fik Doniphan lejlighed til at skyde to dejlige agerhøns, som trak langs den højre flodbred. Ja, nu var han virkelig rask.

Først meget sent på aftenen nåede fartøjet ned til flodens munding, og det var da for mørkt til at vove sig ud mellem skærene. Som forsigtig styrmand opsatte Evans at stikke i søen til næste dag.

Natten forløb fuldstændig roligt. Henad aften lagde vinden sig, og da alle søfuglene, petreller, måger og terner var kommet til ro i deres reder på klipperne, herskede der fuldstændig stilhed ved Sloughi Bay.

Næste dag var det fralandsvind, og søen derfor rolig indtil ud for sydspidsen af Chairmans Ø. De måtte benytte sig af dette for at tilbagelægge en tredive-fyrre kilometer, hvor søen ellers ville have været meget hård, hvis det havde været pålandsvind.

Så snart det dagedes, satte Evans alle sejl til og styrede med sikker hånd chaluppen ud gennem skærene.

Alles øjne vendte sig nu mod toppen af højdedraget og derpå til de sidste klipper ved Sloughi Bay, indtil de forsvandt, idet fartøjet styrede forbi forbjerget.

Der blev da affyret et kanonskud, og under tredobbelt hurra udfoldede Englands flag sig fra fartøjets gaffel.

Otte timer senere gled chaluppen ind i strædet ved øen Cambridge, drejede om Sydkap og fulgte derpå langs med kysten af øen Adelaide. Og nu forsvandt også den sidste pynt af Chairmans Ø ude i horisonten.

29. Hjemkomsten – Slutning

Vi skal ikke udførligere dvæle ved, hvad der foregik under sejladsen gennem stræderne i det magellanske arkipel, fordi der på hele rejsen ikke forefaldt det ringeste af betydning. Vejret var hele tiden smukt, men selv om det ikke havde været tilfældet, ville en storm dog ikke have fremkaldt nogen synderlig stærk søgang i disse kanaler, som kun er ti-tolv kilometer brede.

Intetsteds traf de rejsende på noget skib og undgik også heldigvis at møde nogen af de indfødte, som i disse egne ikke altid er gæstmildt stemte. Et par gange blev der om natten set lys i det indre af øerne, men ingen af de indfødte viste sig nede ved kysten.

Chaluppen, som på hele farten havde haft medvind, stod den 11. februar ind i Magellanstrædet gennem Smiths Sund mellem vestkysten af øen Adelaide og bjergene på kong Vilhelms land. Til højre hævede sig toppen af St. Anne, og til venstre helt inde i bugten ved Beauport de storartede gletsjere, hvis højeste punkt Briant havde fået øje på øst for øen Hannover – som drengene stadig vedblev at kalde Chairmans ø.

Om bord var alt vel. Søluften havde en overordentlig heldig indflydelse på Doniphans befindende, og han følte sig stærk nok til, hvis lejlighed gaves, at gå i land med sine kammerater og begynde deres Robinson-liv på ny.

Den 12. fik chaluppen i løbet af dagen ud for kong Vilhelms land øje på øen Tamar, men havnen eller rettere den lille

indskæring lå i det øjeblik aldeles øde og forladt. Evans gjorde derfor heller intet ophold her, men efter at have passeret Kap Tamar styrede han i østlig retning gennem Magellanstrædet.

Til den ene side havde de en flad, øde kyst uden spor af vegetation således som på Chairmans Ø, til den anden halvøen Crookers højst uregelmæssigt takkede bjergkam. Det var Evans' hensigt at søge syd på, omsejle Kap Forward, og derpå løbe op langs halvøen Brunswicks østkyst til Punta Arenas.

De slap imidlertid for at sejle så langt op.

Den 13. om morgenen udbrød Service, der stod forude:

"Røg om styrbord!"

"Kommer den fra en fiskerbåd?" spurgte Gordon.

"Nej! ... Jeg tror, det er en damper," sagde Evans.

I den retning lå landet også for langt borte, til at man skulle kunne opdage røgen fra en fiskerbåd.

Briant fo'r straks op i toppen af fokkemasten og råbte ned:

"Skib i sigte!"

Skibet blev snart synligt. Det var en damper på otte-ni hundrede tons, og med en hastighed af tyve kilometer i timen.

Chaluppen hilste det med hurraråb og geværskud.

Fra damperen, der hed *Grafton* og var på vej til Australien, var man blevet opmærksom på chaluppen, som ti minutter senere lagde til ved skibet.

Kaptajn Tom Long, der førte *Grafton*, blev snart gjort bekendt med, hvorledes det var gået *Sloughi*.

Skonnertens forlis havde desuden i sin tid vakt en del opmærksomhed både i England og Amerika. Kaptajn Tom Long var derfor særdeles villig til at optage chaluppens passagerer om bord i sit skib. Han tilbød endog at sejle dem lige til

Auckland, skønt det lå lidt udenfor hans vej, da *Graftons* bestemmelsessted var Melbourne, der er hovedstaden i provinsen Adelaide i Sydaustralien.

Efter en hurtig overrejse gik *Grafton* til ankers på Aucklands red den 25. februar.

Det var da på få dage nær to år siden, at de femten elever fra Chairmans Pensionat var blevet kastet tre tusinde fem hundrede kilometer bort fra New Zealand.

Forældrenes glæde over at gense de børn, som de havde troet lå begravet på bunden af Stillehavet, var ubeskrivelig. Og der manglede ikke en af de femten, som stormen havde drevet over til Sydamerikas kyst.

Med lynets hast spredtes den efterretning over hele byen, at *Grafton* havde bragt de skibbrudne drenge med tilbage. Hele befolkningen ilede ned til havnen og modtog dem med hurraråb, da de steg i land.

Nu blev der en spørgen om alt, hvad der havde tildraget sig på Chairmans Ø, og folk fik da også snart deres videbegærlighed tilfredsstillet. Først holdt Doniphan nogle oplysende foredrag, som gjorde megen lykke, hvad han var ikke så lidt stolt af. Senere blev den dagbog, som Baxter havde ført i French Den – næsten time for time – udgivet i trykken, og der blev solgt mange tusinder eksemplarer alene for at tilfredsstille de New Zealandske læseres videbegærlighed. Senere blev den endog gengivet i alle mulige tungemål af dagbladene både i den gamle og den nye verden. Alle mennesker interesserede sig for *Sloughi* og dens passagerers oplevelser, og alle vegne vakte Gordons forstandige optræden, Briants selvopofrelse,

Doniphans mod og den fatning, hvormed store og små fandt sig i deres hårde skæbne, den største beundring.

Selvfølgelig fik Kate og Evans den hjerteligste modtagelse. De havde jo i et og alt ofret sig for børnene. Ved en offentlig indsamling blev der tilvejebragt så stor en sum, at man kunne købe et handelsskib, som blev kaldet *Chairman*, og som Evans skulle være både fører og ejer af – på den betingelse, at skibet skulle have Auckland til hjemsted. Og når han på sine rejser kom til New Zealand, fandt han altid den hjerteligste modtagelse hos "sine drenges" familier.

Familierne Briant, Garnett, Wilcox og endnu adskillige andre ligefrem stredes om at beholde Kate. Hun besluttede sig omsider til at blive hos Doniphan, hvis liv hun havde reddet.

Og hermed er denne fortælling om "de to års ferie" til ende, og mine unge læsere kan af den uddrage den slutning, at skønt det er højst usandsynligt, at eleverne i et pensionat skulle blive udsatte for at tilbringe deres ferie under sådanne forhold, så gives der dog ingen nok så farlig stilling, at man ikke skulle kunne redde sig ud af den, når man blot besidder mod, udholdenhed, åndsnærværelse og god vilje. Modgang og kampen for tilværelsen havde, i den grad udviklet de skibbrudne drenge på *Sloughi*, at ved hjemkomsten var de små næsten store, og de store næsten mænd.

Om "To års ferie"

Forfatter: Jules Verne (1828-1905).
Org.udgave: *Deux ans de vacances.* Føljeton i *Magasin d'Éducation et de Récréation* 1. januar – 15. december 1888, bogudgave J. Hetzel & Cie, Paris 1888.
Denne udgave baseret på: Jules Verne: *To Aars Ferie.* Paa Dansk ved J. Gøtzsche. Andr. Schous Forlag, København 1889.
Oversætter: J. Gøtzsche (*ant. Julie Götzsche (1828-1913)*).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Leon Benett (1839-1916): "*Baxter s'occupa de rehisser un pavillon neuf*".

ISBN 978-87-7979-942-4

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-179-4 (Ølstykke 2009).

www.ebib1800.dk

